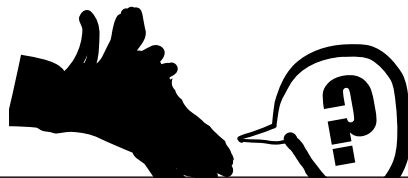

DENÍK DĚTSKÉ SCÉNY

**Z KRAJSKÝCH
PŘEHÍDEK**

Fabrika SVITAVY 2026

HLAVNÍ MĚSTO PRAHA

PŘEHLÍDKA DĚTSKÝCH RECITÁTORŮ

PRAŽSKÉ POETICKÉ SETKÁNÍ, 18.–19. DUBNA 2026, DDM SPIRÁLA

Pražské poetické setkání, tedy krajská postupová přehlídka Dětské scény, a především událost plná těch nejinspirativnějších pražských recitátorů letošního roku, proběhla ve dnech 18. a 19. dubna tradičně v DDM Spirála na Praze 8. Přehlídka se nesla ve skutečně festivalovém duchu, neboť kromě ohromného množství skvělých interpretů nabídla také přestávkové improvizací workshopy s Janou Machalíkovou, obálky pro zpětnou vazbu, kavárnu, tvorbu poetických transparentů, knihy na památku a mnoho dalšího. My (lektorský sbor ve složení Gabriela Zelená Sittová, Jiří Fencel a Alžběta Rajchlová) jsme pak pozorně naslouchali recitátorům, kteří svými výkony naplnili opravdu dlouhý, ale vskutku inspirativní víkend.

První kategorie byla tradičně nepostupová, a jednalo se tedy o to nejlepší, co se letos objevilo mezi malými pražskými recitátory. Ti se představili s opravdu pestrým výběrem textů a se ctí tak završili svou letošní cestu přehlídkou.

Ve **druhé kategorii** se objevilo vícero velmi poutavých výkonů. Do Svitav jsme vyslali **Benjamina Tomáše Kleknera**, který svým vyzrálým projevem skvěle vystihl humorný vypravěčský styl textu Miloše Macourka **Klíče**, a **Viktora Krčmáře** za svěže a celistvě uchopený úryvek z knihy **Rok ušatého Majka** od M. Rezkové a L. Urbánka, kde prokázal, že dokáže velmi vyspěle pracovat s pauzou a vnímat své publikum. K postupu jsme rovněž doporučili **Alenu Tadiálovou**, která zaujala živým a poutavým vyprávěním textu Daniely Fischerové **Ježibejby vypráví o Holouskovi a Kamplíkové**.

Třetí kategorie představila různorodé recitátory i texty. Ocenění s postupem získal **Jaroslav Šťastný** za skvěle zvládnutý **úryvek z Tracyho tygra** od Williama Saroyana, kde předvedl své velmi vyzrálé vypravěčské umění. Postup získala také **Berta Huláková** za interpretačně přesně uchopení básně **Straší tam** od Shela Silversteina, v níž se jí podařilo obdivuhodně minimalistickými prostředky vystihnout autorův humor a atmosféru textu. K postupu byla dále doporučena **Julie**

Blahová, která zaujala svými vypravěčskými dovednostmi v textu Ewalda Murrera **Hemživý Erik**.

Čtvrtá kategorie už nás zavedla mezi texty mnohdy zejména tematicky náročnější. Postup si vysloužila **Josefina Krycnerová** s nesmírně přirozeným a technicky zvládnutým přednesem básně **Tomu už jsem nevěřila** od Alice Knoblochové, kde nám s přesností a citlivostí zprostředkovala své představy i pointu textu. A do Svitav zamířil také **Mikuláš Ondřej Rychetský**, který s výraznou vypravěčskou autenticitou svěže a dramaturgicky kompaktně vystavěl text **Moje první zpověď** od Franka O'Connora.

Zatímco u nižších kategorií jsme se v rozborových seminářích bavili především o práci s tělem, gesty, o překonávání trémy a o komunikaci s divákem, s postupujícím věkem přednášečů stále sílilo téma výběru vhodného textu, který interpretátorovi sedí a nezradí ho už ze své podstaty.

Všem recitátorům patří velký dík za jejich výkony, především za energii a čas, které svým textům věnovali, protože je vždy radost sledovat recitátory různého věku, kteří chtějí něco říct a jako svou platformu volí právě přednes. A za to, že pro to mají prostor se skvělou festivalovou atmosférou patří dík organizátorkám z DDM Praha 8 – Spirála, spolku PŘESAHA a Hlavnímu městu Praha, které celý festival finančně podporuje. Recitátorům, kteří si svůj text užijí ještě ve Svitavách přejeme: zlomte vaz!

Alžběta Rajchlová

PŘEHLÍDKA DĚTSKÉHO DIVADLA

OTVÍRÁNÍ, 10.–12. 4. 2026, KARLÍNSKÉ SPEKTRUM A DIVADLO PONEC

Na rozdíl od několika předcházejících ročníků, kdy byla pražská krajská přehlídka otevřena také souborům ze Středočeského kraje, mohl Jakub Hulák sestavit letošní program Otvírání tak, že bylo na všechno relativně dost času – i na diskuse s vedoucími i na paralelní povídání s dětmi (letos ho vedla absolventka KVD DAMU Alžběta Davidková). Devět inscenací, které jsme viděli, prošlo obvodními koly, a tak byla úroveň krajské přehlídky, jako tomu v Praze obvykle bývá, více než solidní. Konala se 10.–12. dubna tradičně v Karlínském Spektre a na dvě představení jsme se v sobotu dopoledne přesunuli do žižkovského „divadla pro tanec“ Ponec.

Lektorský sbor, který pracoval ve složení Jiřina Lhotská, Ivana Sobková a Jaroslav Provazník (tajemníkem byl Jakub Hulák), se jednomyslně shodl na tom, že k **postupu na celostátní přehlídku do Svitav doporučili Dismanův rozhlasový dětský soubor**, který pod vedením Magdalény Gracerové Chrzové připravil montáž z veršů Františka Halase **Před usnutím**. Po delší době tak bude na Dětské scéně ve Svitavách „čistokrevně“ recitační vystoupení, na kterém je vidět, jak přínosný – pro děti v souboru – a jak působivý – pro diváky – může tento typ dramatického výchové práce být. Soubor si na scéně vystačí pouze s polštářky, nápaditě, ale citlivě rozehrávanými dětmi, lampičkami a promyšleným využíváním prostoru. Stejně jsou ovšem Halasovy lyrické texty. Představení, které se odehrávalo ve volném prostoru divadla Ponec, mělo navzdory rozlehlosti hracího prostoru intimní atmosféru, ale bylo současně hravé. Děti vědí, co říkají, svůj přednes mají opřený o konkrétní představy, a navíc je jejich projev kultivovaný – je zřejmé, že disponují nemalými recitátorskými

dovednostmi. Zmínit je třeba i působivý hudební doprovod (autorem hudby je Jakub Sejkora). Přednes doprovázejí spolupracovníci souboru na cello a kytaru.

Do širšího výběru navrhl lektorský sbor dvě inscenace, které zaujaly především z dramaturgického hlediska.

Dětský divadelní soubor Švandova divadla z Prahy 5 (ved. Tereza Pušová) se rozhodl, že se pustí do populární, ale problematické fantasy knihy Vojtěcha Matochy *Prašina*, jejíž násilně thrillerovitý příběh se odehrává v přesně lokalizované části Prahy na hranici Nového Města a Vinohrad, v níž z neznámého důvodu nefunguje elektřina. Ze spletitého a zmateného románu se Tereza Pušová a soubor podařilo vytáhnout relativně srozumitelný a konzistentní dobrodružný příběh s dětskými hrdiny. Ostré střihy umožňují skoky v čase, prostředí a situacích a podporují dynamiku inscenace. Zdařile – např. pro nastolení prostředí nebo podtržení atmosféry – využívá soubor také zvuků. Děti jsou vybavené, ponořené do příběhu a jejich jednání je až na výjimky (např. Hrouda z krizového štábu magistrátu) přirozené a přesvědčivé. V další práci na inscenaci čeká na soubor dorešit některá rozpačitá místa nebo detaily, např. sporné využívání hraček pro ilustraci ohrožené pražské dopravy (tramvaje, auto) a snu (kůň), výbuch, ilustrativní ruce na paravánu, které snad mají znamenat obecné tajemno apod. Rozhodné je to však inscenace, které by slušela účast na celostátní přehlídce a mohla pro ni být dramaturgickým obohacením.

Soubor **Jak to bylo? Divadla pro Zličín z Prahy 5** (ved. Dana Svobodová a Karel Tomas) vystoupil v Karlíně s autorskou inscenací *Oplátky a odpadky* o nepřátelství mezi dvěma dětskými partami – skupinou šestáků z vesnice Divočice (řikají si Divočáci) a skupinou šestáků ze sousední vesnice Lubošov (ti si říkají Lubani). Dobře rozehrávané situace vzájemných naschválů a kanadských žertů nezástávají jen v rovině dětského soupeření, protože z pasáží, v nichž slyšíme i hlasy rodičů, postupně zjišťujeme, že dětské bitvy souvisí s letitou nevráživostí, pramenící z předsudků nebo zakořeněného a jakéhosi dávného a stále živého nepřátelství dospělých. Tematicky jde tedy o inscenaci velmi aktuální. Lektorský sbor ocenil, že děti jsou ve věci, dobře rozehrávají situace i imaginární prostředí, ale někde trochu zápasí se ztvárněním dospělých postav (např. ředitel a učitelka v závěru inscenace).

Ze zličínského „hnízda“ byla z obvodního kola doporučena do Karlína ještě drobná inscenace **Divadla pro Zličín ... nebo mimozemšťani?**, kterou připravila Dana Svobodová se svým mladším souborem. Anekdota, v níž si děti pohrávají s představou, kdo všechno může být za tím, že se nám ztrácejí věci – skřítky nebo mimozemšťani? – má adekvátní několikaminutovou metráž, je vtipná a děti si ji viditelně užívají. Za zvážení by stálo, zda poradí nadpřirozených bytostí neprohodit, protože po úvodní situaci s mimozemšťany působí další dvě – se zlými a pak hodnými skřítky – méně nápaditě. Lektorský sbor udělil tomuto souboru ocenění za inscenaci.

Další ocenění za inscenaci si odnesl z karlínské přehlídky soubor **Miňonky**, LDO ZUŠ Nad Alejí z Prahy 6 (ved. Anežka Petrová). Představil se s *Půlnocním gangem*, dramaturgií stejnojmenné knihy Davida Walliamse. Je třeba ocenit, že z nadprodukce tohoto velkovýrobce populárních podbízivých a často krkolomných crazy příběhů si vedoucí souboru vybrala knihu, která nabízí silné téma a situace, jež mají dramatický potenciál. Souboj se spletitým příběhem, tříštěným v knižní předloze do množství drobných epizod a odboček, nebyl jednoduchý, ale výsledek, který jsme viděli na jevišti, působil sympaticky. Srozumitelnosti by pomohlo, kdyby byly na začátku výrazněji exponovány postavy dětí, které jsou v nemocničním pokoji, zejména hlavní hrdinky Kattie (z dramaturgie bohužel není moc jasné, proč je přijata do nemocnice, a proto není zřetelná její pozice mezi ostatními), ale především nejvážněji, možná nevléčitelně nemocné Sally. Pozornost by si zasloužilo i výraznější divadelní vyhrání toho, že Hlavní sestra každý večer usne, protože jí děti podstrčí bonbón s uspávacím práškem. I bloudění po nemocnici by bylo potřeba zpřehlednit, abychom se orientovali v tom, v kterém místě tohoto labyrintu se zrovna nacházíme. Nejvýraznějším scénografickým prvkem jsou tu matrace, které dobře fungují při vytváření scén s výtahem, ale neobratně působí zatím využívání stínohry. Děti jednají – zejména v dětských postavách – přirozeně, ale zpřesnění situací a výrazné členění jednotlivých sekvencí děje by pomohlo jim i divákům. Nevyužitým motivem, který nabízí knižní předloha, je to, že výpravy dětí, plnicích si v nemocnici přání, se dějí vždy o půlnoci. Mám za to, že by to dodalo příběhu na atmosféře a podpořilo by to i přehlednost inscenace.

Pohybově-dramatické ztvárnění povídky **Roztomilý králíček** Reného Goscinyho předvedlo **Taneční studio Light** při ZUŠ Popelka z Prahy 5. Vedoucí Lenka Tretiagová v něm staví jako obvykle na pohybových dovednostech svých svěřenců a jevištní vyprávění organizuje tak, že dospělí (Tatínek a Maminka) jsou tvořeni skupinami dětí jako kolektivní postavy, a Mikuláš je sólista. Početný soubor je pohybově sehraný, každý na jevišti ví přesně, kde je jeho místo a co má udělat, úvodní davová scéna ve škole navodí zdařile groteskní charakter Sempého ilustrací (soubor obdržel ocenění za pohybové ztvárnění). Celkově však působí pohybová složka v této inscenaci místy jako naddimenzovaná (přehnaná gestikulace doprovázející každé slovo) a ne vždy pomáhá sdělování příběhu.

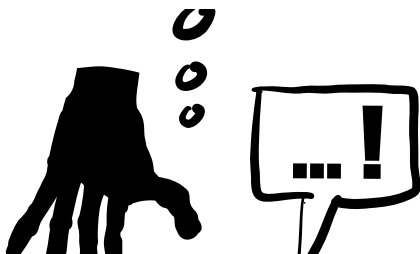
Skupinu **Portálem!** divadla RADAR, DDM Praha 7 vedou Karolína Klempířová a Matěj Beneš. Do Karlína přivezli autorskou inscenaci **nepřemoŽENY**, inspirovanou osudy Zdeny Salivarové, Věry Čáslavské a první české pilotky Boženy Laglerové. Rámecem pro procházení životními osudy těchto žen je uvažování o tom, jak napsat slohovou práci na téma Čím budu, až budu dospělý? a hledání argumentů pro a proti. Na inscenaci bylo vidět, že je to téma, které děti zajímá. Pro některé momenty vymyslely nápadité prostředky (konfrontování argumentů pro a proti, šaty na ramínkách jako symboly reálných postav...), ale celek zatím ještě divadelně příliš nefunguje. Za zvážení by stálo, které okamžiky z života a kariéry jednotlivých reálných žen zpracovávat, zda by se nemělo jít po příběhu, který se týká tématu, tedy toho, jak postava překonávala osobní překážky, protože se někde zachází do zbytečných podrobností a akce se utápějí ve zbytečných popisných ilustracích.

Poněkud neukotveně působilo letošní vystoupení dětského souboru **Radši nic** ZŠ waldorfská z Prahy 5 (ved. Eva Rampasová) s příznačným titulem *Zatím nevíme*. Představení je nastoleno jako pohled do situace dramatického kroužku, který se dohaduje o tom, co vlastně má hrát na přehlídce Otvírání. Někde se objeví vtipné momenty, ale většinou se tu spíš humor vyrábí. Celek je polotovarem, kterému by bylo potřeba vymyslet jasnější rámec, aby bylo zřejmé, že jednotlivé situace jsou součástí zkoušky, v níž se můžou rozehrávat různé typy postav – členů souboru – a vztahy mezi nimi. V Karlíně jsme však viděli spíš představení spichnuté horkou jehlou pro interní zábavu.

Ty-já-tr, vedený Radkou Tesárkovou, je častým účastníkem pražských přehlídek. Jeho skupina **Čert-tě-ve** ze ZUŠS z Prahy 7 zahrála letos v Karlíně inscenaci *Kumewawa, syn džungle*, dramaturgií, kterou vedoucí vytvořila se souborem na základě stejnojmenné literární předlohy Tibora Sekelje. Kniha se už svým charakterem (o její diskutabilní kvalitě nemluvě) vzpírá divadelnímu zpracování. Příběh skupiny Evropanů, kteří na turistické lodi ztroskotají uprostřed brazilské džungle a s pomocí mladého indiána se učí obstarávat si potravu lovem, rybařením atp., nenabízí prakticky žádné dramatické situace – jen střety člověka s přírodou. Soubor tak na scéně předvádí doslova, co ho právě napadne, aniž si láme hlavu s logikou příběhu a s logikou divadelní. Otázkou pro mne zůstává, co se při práci na takovéto inscenaci záci základní umělecké školy naučí o divadle a jaké dovednosti – dramaturgické, herecké atd. – jim takováto práce přinese.

Jaroslav Provazník

STŘEDOČESKÝ KRAJ

PŘEHLÍDKA DĚTSKÝCH RECITÁTORŮ

KUTNÁ HORA, 20.–21. DUBNA 2026, MĚSTSKÁ KNIHOVNA

Již tradičně se dětská recitátoři ze středních Čech setkali v přízemí kutnohorské městské knihovny. Pod záštitou jejich zaměstnanců v čele s Lenkou Frankovicovou si všichni zúčastnění od mladých recitátorů po jejich doprovod užili ve zdejším přednáškovém sále dva příjemné dny plné mluveného slova. Jako v loňském roce musím i letos vyzdvihnout pečlivost a vřelost, se kterou se o nás všechny včetně porotců tým knihovny staral. Po organizační stránce šlapaly oba dny jako hodinky. Do velké míry na tom měli zásluhu samotní recitátoři, kteří tentokrát čistě pánské porotě ve složení Miroslav Štrobl, Jiří Suk a Alexander Koukol, nepřidělali při rozhodování o postupu do Svitav mnoho práce. Byť se díky tomu dodržel časový harmonogram, mrzelo nás, že jsme mezi letošními výkony neslyšeli žádný vyloženě nadprůměrný, o kterém by bylo možné se více rozhovořit, i tak ale můžu shrnout úroveň letošní krajské přehlídky jako standardní.

Nejpočetnější **první kategorie** s 25 účastníky získala také nejvyšší počet cen. Vedle sedmi čestných uznání si ocenění za nejlepší výkony spolu s knižními odměnami odnesli hned tři recitátoři. Byli jimi **Matěj Prokop Drábek** (ZŠ Vrané n. Vl.), který se zdařile ztotožnil s **Poslušným žákem** Shela Silversteina, dále **Terezie Pejsarová** (5. ZŠ Kolín) s výtečným načasováním vtipné pointy v Silversteinově básničce **Bordelář**, a nakonec technicky precizní a přirozená vypravěčka **Elica Zaharieva** (ZŠ Světice) s básničkou Daniely Fischerové **Strašidla**.

Nějakou formu ocenění si tedy převzala téměř polovina první věkové kategorie. Diplomy jsme rozdali těm, u kterých jsme v daném výkonu viděli potenciál motivovat pro příští práci, ačkoli nelze ani ostatní začínající recitátory, kteří se s texty popasovali podle svých interpretačních možností, označit za méně značivé. Ocenili jsme, že si většina z nich našla ke svému textu vcelku dobře patrný postoj. Bohužel, mnohdy je zradily buď technické potíže, které plynuly z nedostatku dosavadní zkušenosti, anebo problémy předat sdělení posluchačům tak, jak sám recitátor zamýšlí, např. neopomenout závěrečný vtip v průběhu výkonu dostatečně vystavět.

Ve druhé kategorii se rozhodovalo o udělených cenách náročněji – vzhledem k technické vybavenosti i vypravěčským kvalitám recitujících bylo z čeho vybírat. Ze 23 recitátorů se nakonec kromě dvou postupů vykristalizovaly i dvě „nepostupové ceny“ s hmotnou odměnou od městské knihovny (získaly je **Jasmína Holá** ze ZUŠ Kolín a **Antonie Krůtová** z 3. ZŠ Rakovník) a k tomu pět čestných uznání, jmenovitě pro **Jana Beka** (ZŠ Třebotov), **Františka Charvátu** (ZUŠ Neratovice), **Jáchyma Chládku** (1. ZŠ Rakovník), **Vendulu Jechovou** (ZŠ Šestajovice) a **Jindřišku Olejníkovou** (ZUŠ Říčany).

Recitátoři z „dvojky“ i přes celkově vysokou úroveň občas bojovali s problémy, které jsem popsal u předchozí „jedničky“. V některých případech byly markantnější, zejména kvůli nešikovně zvolené předloze, s jejímž sdělením se recitující nepotkali. Namísto toho, aby sledovali příběh jako celek, dávali nepřírozeně shodný důraz na všechny jednotlivé situace.

Na celostátní přehlídku jsme doporučili **Terezu Mamulovou** (ZŠ Třebotov), která si v próze **Jak panáček pomáhal s nádobím** z knihy Červený panáček od Jany Pohankové bravurně poradila s nedostatky, jež jsme tak často postřehli u ostatních: výtečná technická připravenost, schopnost přirozeně vystavět příběh až k vtipnému závěru, přirozená gestikulace. Ve Svitavách ji doplní **Emma Marklová** (ZŠ Všetaty) s jemným textem Arnolda Lobela v překladu Pavla Šruta **Nahoru po schodech a dolů**, který nám přirozeně a srozumitelně odvyprávěla – zejména musíme ocenit, že na rozdíl od jiných výkonů provázala jednotlivé věty po jejich smyslu a nikoli „po čárkách“.

S roztržením vět na jednotlivé „očárkované“ úseky jsme se často setkávali v obou vyšších kategoriích.

Třetí věková kategorie byla dramaturgicky nejpestřejší, i když tato pestrost narážela na nevalnou literární úroveň některých textů. Mezi několika zdatnými vypravěčkami a vypravěči práz nás nejvíce zaujala **Alice Elen Boráňová** (2. ZŠ Rakovník) v příběhu **Jak jsme jeli na exkurzi** z knihy Jiřího Holuba **Jak se zbavit Mstivýho Soni**, která byla pro letošní recitátory četnou a oblíbenou předlohou. Za výběr textu musím pochválit **Alenu Skřivanovou** (ZŠ Třebotov) – recitovala povídku Daniila Charmse **O zlobivé Žofince** v překladu Ondřeje Mrázka. S ne zcela snadnou gradací a vypointováním absurdního textu si velmi dobře poradila. Až zpětně jsme si v porotě všimli, že všechna čestná uznání dostali recitátoři, kteří si pro nás připravili zvířecí témata. Šlo o **Marii Olejníkovou** s bajkou **Lev a notes** (ZUŠ Říčany), **Viléma Kňourka** s básní Ernsta Jandla **Kos** (ZUŠ Kolín) a **Šarlotu Bouchnerovou** s Prévertovým **Nespokojeným dromedárem** (ZUŠ Kralupy n. Vl.).

Závěrečná **čtvrtá kategorie** přinesla zejména přednesy prozaických textů a knižních úryvků, které se potýkaly s podobnými vadami: recitátoři si neuhlídali vhodné tempo, nepracovali dobře s výstavbou, gradací a finálním vypointováním příběhu, s charakteristikou postav. Mnohdy nebylo jasné, s jakou motivací nám daný text vyprávěli. K diskusi byl také samotný výběr úryvků, které nefungovaly jako samostatný celek. Tim větší radost jsme v porotě měli po zakončení přehlídky, když se většina recitátorů z obou starších kategorií se zájmem zdržela na společný rozbor svých výkonů s porotou, během kterého jsme se mohli nad nedostatky i klady zamyslet a dodat náměty k příští práci.

K postupu do Svitav jsme nominovali **Annu Horákovou** (ZUŠ Říčany) s textem Ivana Krause **Pravda o Karkulce**, která dokázala s dostatkem interpretačního nadhledu udržet kontakt s divákem. Doplnila ji **Eliška Chodaničová** (7. ZŠ Mladá Boleslav) a její úryvek z Radžiny knihy **Čáp nejen kondor**, v němž se zdařile ztotožnila s vypravěčkou příběhu. Udělena byla i dvě čestná uznání, a to **Barboře Matulové** (ZUŠ Brandýs n. L.) a **Dominiku Nešporovi** (Gymnázium a SOŠ pedagogická, Čáslav).

Za příjemně strávené chvíle účinkujícím obou dnů přehlídky i jejich rodičům a pedagogickému doprovodu vřele děkuji a doufám, že se s co největším počtem z nich setkáme nad poezií a prózou i v příštím roce.

Alexander Koukol

PŘEHLÍDKA DĚTSKÉHO DIVADLA

KOLÍN, 18. 4. 2026, DDM

Po nedávném propojení pražské a středočeské krajské postupové přehlídky dětského divadla došlo k rozpojení a Středočeský kraj opět má svou vlastní přehlídku, tentokrát v Kolíně (po 14 letech ve Stochově, jednom ve Slaném, devíti letech v Novém Strašecí, jednom roce v Mostě a dvou v Praze). Proběhla jako jednodenní a organizátorem byl DDM Kolín. Lektorský sbor pracoval ve složení Martina Longinová, Iva Lubinová a Martin Drahovzal.

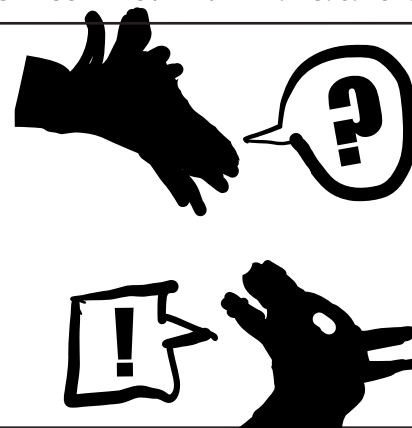
Lektorský sbor **nominoval na Dětskou scénu ve Svitavách** soubor **Tři boty** Třebotov (vedoucí Václava Makovcová a Jana Barnová) s představením **To se může stát každému**. Sedmnáct prvňáčků a třetňáků, absolutní autentičnost, skvělý temporytmus. Tentokrát soubor pracoval s pohádkami Miloše Macourka (O makaronech, jak šly na procházku, Barborka a cucavé bonbóny a O modrém hrnci, který tekl). Příběhy byly propojené komentářem: „To se může stát každému!“, který dostával v každém z odvyprávěných příběhů trochu jiný význam. Čistě, možná trochu mimochodem, se takto pracovalo s refrénem. Z divadelního hlediska byla nejlepší část Barborka a cucavé bonbóny, v níž zaujaly nejen děti a jejich projev, ale i všechny divadelní znaky, které byly použity. Scénografie spočívá v mnoha různobarevných stoličkách, které se proměňují na všechno možné (restaurace, postel, vařič, kuchyň), je to jako skládačka. Kostýmním prvkem jsou jednotná bílá trička, přes která jsou v případě potřeby navlékána různobarevná tílka. Děti projeví kvalitní hlasovou průpravu, a i přes drobné dosud nezvládnuté artikulační obtíže jim bylo velmi dobře rozumět. Navíc toto představení oslovilo starší publikum (složené hlavně z druhostupňových dětí), které se nahlas smálo.

Do širšího výběru do programu Dětské scény byly doporučeny dvě inscenace.

Krabat (ZUŠ Mladá Boleslav, vedoucí Lada Blažejová) vychází z knížky Čarodějův učeň. V některých situacích je patrná i inspirace Zemanovým filmem (např. práce s barevným filtrem). Inscenace má kvalitní zvukovou složku, která je jasná a čistá. Pracuje se v ní mimo jiné i s lidovými písničkami zpívanými na scéně, které zároveň nesou i metaforický význam. Vizuální složka pracuje se stínohrou – na plátno se promítá mlýnské kolo, které je různě roztáčeno, zároveň některé scény jsou zpracovány jen jako stínohra. Silná a funkční je například ta, kdy čaroděj (jeho stínový pařát) přemůže jednoho z učedníků, který před ním fyzicky ustupuje. Dobře postavený je i scénář, příběh je převyprávěn a divák se neztráčí. Kostýmy jsou funkční, jednoduché, pracují tam metaforicky se šálou. Tato linka by mohla být i rozvinuta. Hrané scény však – zvláště na začátku – působí poněkud „odříkané“. Nefunguje zcela vstupování do role, ani motivace postav. V průběhu se to zlepšuje a projev je čím dál autentičtější, funkčnější, uvěřitelnější a silnější. Inscenaci by slyšel komornější prostor, velké jeviště souboru spíše ubližovalo.

ALENKA. (ZUŠ J. Suka Benešov). Volně se inspiruje Carrolovou Alenkou, ale spíše jen tím, že se to odehrává mimo realitu. a jen občas tam nějaká aluze na Alenku prolýskne. Celkově jde o pohybové a vizuální představení, pracují s projekcí, která je pro pochopení některých scén klíčová. Mluví se minimálně. Je to velká podívaná, při které divák neztrácí pozornost. Soubor působí hodně sehrané a kompaktně a má úžasnou energii. Některé scény jsou však natolik metaforické, že nelze rozklíčovat jejich význam. Ani lektorský sbor se neshodl na interpretaci všech scén. Jednou z příčin horší srozumitelnosti situací může být rychlé tempo představení. Soubor přesně ví, co chce sdělovat, ale divák může přehlédnout v rychlosti některý náznak, který mu pomůže najít k situaci klíč.

Iva Lubinová

JIHOČESKÝ KRAJ

PŘEHLEDKA DĚTSKÝCH RECITÁTORŮ

ČESKÉ BUDĚJOVICE, 27. DUBNA 2026, MALÉ DIVADLO

Lektorský sbor přehlídky pracoval ve složení Terezie Jelínková, Aneta Švarcová a Vít Malota. Uvádíme alespoň stručný přehled recitátorů, kteří postoupili na celostátní přehlídku Dětská scéna ve Svitavách.

Druhá kategorie

Ema Nováková (Hanna Schottová: **Fany byla při tom**), která vyprávěla s nadšením jí vlastním předrevolučním příběh z východního Německa.

Vojtěch Mařha (René Goscinny: **Kouřím**) zase hezky vystavěl příběh Mikuláše a Vendelína. Text byl pro něj vhodně vybraný, styl vyprávění malého Mikuláše mu opravdu sedí.

Třetí kategorie

Jolana Kuzdasová (Petra Dvořáková: **Zakletá maminka**) recitovala text bez patosu a s pokorou, uvěřitelně.

Petr Dvořák (Leonid Georgievich Jengibarov: **Pohádkář**) se ukázal jako šikovný vypravěč, který musí trochu ubrat na patosu, a ještě o něm uslyšíme. Netradiční text byl vítanou změnou.

Čtvrtá kategorie

Eva Drevianková (Daniil Charms: **Pět boulí**) vystavěla svůj text s lehkostí a vtípem.

Zbyněk Malík (Jacques Prévert: **Zvuky noci**) pojal báseň tak osobitě, s vnitřním drajvem a žhnoucíma očima, že nejde ani víc napsat.

z posudků vybrala redakce

PŘEHLEDKA DĚTSKÉHO DIVADLA

BECHYŇSKÉ JARO, 17.–18. DUBNA 2026, KULTURNÍ STŘEDISKO MĚSTA BECHYŇE

Krajská přehlídka dětských divadelních souborů jihočeského kraje se již tradičně konala v bechyňském kulturním domě pod zažitým názvem Bechyňské jaro ve dnech 17. a 18. dubna 2026 s organizátorkou a vlídnou průvodkyní Petrou Šulcovou. Diváci měli možnost vidět dvanáct představení, o kterých s vedoucími mluvily lektorky Irena Konývková, Jiřina Vacková a Irina Ulrychová, s dětmi pak Petra Dvořáková (studentka KVD DAMU).

Přehlídku zahájil **Divadelní kroužek Křoví** z Kardašovy Řečice (vedoucí Tomáš Englický). Děti zahrály pohádku, kterou pro ně napsal jejich vedoucí, **Kovářna u čtyř žvlíků**. Viděli jsme tradičně pojaté divadlo s kostýmy a kulisami. Centrálním prvkem scény byla velká kovářská pec, která zabírala většinu prostoru a omezovala tak možnost většího rozehrávání dramatické akce. Děti ale hrály s chutí a většina z nich byla i dobře mluvně vybavená. Kroužek obnovil činnost po více než dvaceti letech, takže to pro ně byla první zkušenost s divadelní tvorbou. Do budoucna by bylo dobré, kdyby se soubor ještě více zaměřil na vzájemnou komunikaci a větší souhru s partnery na jevišti.

Dalším podobným typem divadelní práce byla pohádka Josefa Lady **O statečné princezně** souboru **Divadelních ochotníků Petrovice** (vedoucí Veronika Bílková). I tady výraznou roli hrály kostýmy, kulisy a také opona, která oddělovala jednotlivé výstupy. Její roztahování a zatahování zpomalovalo temporytmus inscenace a ve většině případů ani nebylo potřebné, protože na scéně se neodehrály žádné významné scenografické změny. Jen v jednom případě kouzlo otevření opony zafungovalo, když se před diváky objevilo peklo s velkými kotly, které pak byly vtipně využity. V první třetině soubor použil některé zcizující, epizující prvky (například když postava Honzy sama komentuje své narození, včetně usazení se v kolébe). V dalším průběhu hry ale zcizujících momentů ubývalo a přibývalo klasických vypravěčských vstupů, které vlastně ani nebyly třeba, protože obvykle převyprávěly to, co jsme současně viděli na jevišti. I v tomto případě děti hrály s chutí, role byly přizpůsobeny jejich možnostem (soubor byl v širokém věkovém rozpětí od 6 do 14 let) a nechyběla humorná nadsázka. Stejně jako u předcházející skupiny mluvily lektorky s vedoucí o tom, že by bylo třeba více se věnovat vzájemné komunikaci a reakcím hráčů.

Třetí „pohádkovou“ inscenací byla **Říše fantazie Studia Na pohodu** z Českých Budějovic (vedoucí Eduard Hubený). Šlo vlastně o výpravnou muzikálovou show na pomezí pohádky a fantasy s nákladnými kostýmy a malovanými kulisami. Sedmdesátiminutové představení je součástí repertoáru, který soubor pravidelně hraje a vyjíždí s ním i na zájezdy. Jde tedy o produkci, která více myslí na diváky (resp. na určitý typ diváků) než na samotné hrající děti. I když je třeba říci, že tyto děti jsou velmi šikovné. Paradoxem je, že příběh o tom, jak je důležitá fantazie, sám tuto fantazii postrádal.

Viděli jsme také tři autorské inscenace, na kterých se podílel samotný soubor. V základu každé bylo téma, které členové souboru považovali za důležité, protože vypovídalo něco o jejich světě a problémech. Ukazovalo se ale, že aktuální téma a dobrý úmysl nestačí. Je třeba dát tomu něco navíc, vystavět funkční dramatický celek, najít věrohodné motivace postav, které budou jednat v dramatických situacích, nespokojit se s obecností a klíšé, ale dokázat najít osobitý úhel pohledu. Zkrátka dát tomu divadelně účinnou formu.

To se nejvíce povedlo v inscenaci **Next level** souboru **To se ti nezdá** z Českých Budějovic (vedoucí Jana Wertigová). Příležitost podívat se na to, jak vypadá život dnešního teenagera, s čím se musí potýkat a vyrovnávat, dala souboru rámcová situace, v níž patnáctiletý hrdina ukazuje svému, ještě nenarozenému, bratrovi, co ho nejspíše v budoucnu také čeká. Montáží situací slušelo neiluzivní pojetí, ostré střihy, stylizace a nadsázka. Hra trochu vázla tam, kde se do ní vložil příliš popisný realismus. Silou inscenace byli hráči na scéně, jejich zaujetí tím, co sdělují, jejich vzájemná komunikace, jejich přirozenost.

To, že autorské divadlo má své nároky a že není jednoduché, se ukázalo na dvou následujících inscenacích vedoucí Elišky Sassmannové z Českých Budějovic. Soubor **Šramotík** v představení **Taneční akademie** zpracoval námět, který jim byl blízký: přípravu taneční skupiny na soutěž. Bylo tu nastoleno několik zajímavých témat: příchod kluka do až dosud ryze dívčí skupiny, vzájemné soupeření dvou neambicióznějších tanečnic, vztahy k nejslabšímu članku skupiny, problémy soudržnosti a spolupráce. Ale ani jedno z témat nebylo skutečně dotazeno, motivace jednání postav a jeho změn nebyly dostatečně zdůvodněné a pozitivní konec nepůsobil věrohodně.

Soubor **ŠindloDivy** si ve hře **Rebelky** našel zajímavé východisko: princezny z různých pohádek nechťejí už hrát ty role, které jim jejich příběh přisoudil. Pak ale do děje vstupí Zloducha, která ukradla pohádkám všechny šťastné konce. Princezny je musí najít. A Zloducha chce konečně jeden šťastný konec i pro sebe. (Najde ho v pomoci ostatním.) Jak to ale bude s osvobozením se od předepsaných rolí, se nedozvíme. Ačkoliv se na scéně stále operuje se slovem „příběh“, ve skutečnosti se žádný příběh neodehrává. Děj (nebo spíš dění) je nepřehledný a nemotivovaný a divák se v něm jen obtížně orientuje.

K příjemným zážitkům patřily tři soubory, ve kterých hrály mladší děti. **1.roč. LDO ZUŠ** z Jindřichova Hradce (vedoucí Věra Lánová) se nám představil s dramatisací textu Daisy Mrázkové **Nádherné úterý**. Bylo znát, že děti se cítí na jevišti bezpečně a že si hru společně užívají. Jejich projev byl hravý a bezprostřední. Pomáhají jim v tom krátké epizody naplněné konkrétní činností, v nichž pohyb hrál stejně důležitou roli jako slova. Jen byla trochu škoda, že ke konci se mírně vytratila zřetelná vazba lidských osudů na ztracenou panenku, slečnu Brambůrkovou.

Povídka Martiny Drijverové **Chlapeček a fixy**, se stala předlohou inscenace souboru z **LDO ZUŠ V. Pichla** z Bechyně. Dobře vybraný text nabízel příležitost ke společnému neiluzivnímu rozehrávání situací a respektoval míru dovedností zúčastněných dětí. Zaujalo jak hravé ztvárnění environmentální problematiky, tak i schopnost využívat ve hře zkratku a nadsázku.

Mladší žáci z **LDO ZUŠ F. Pišingera** (Trhové Sviny, vedoucí Kateřina Hálová) zahrály pohádku Ladislava Smoljaka **Acylpírínek Cyrda**. Výrazný zde byl epický princip s využitím šikovně vypravěčky v roli doktorky, která propojovala jednotlivé situace. Zatímco vypravěčka zvládala svoji úlohu přesvědčivě, rozehrávaným situacím chyběla větší míra energie a nasazení dětí. Celku by zřejmě pomohla zřetelnější individualizace jednotlivých acylpíríneků a také nalezení více možností k vzájemnému jednání.

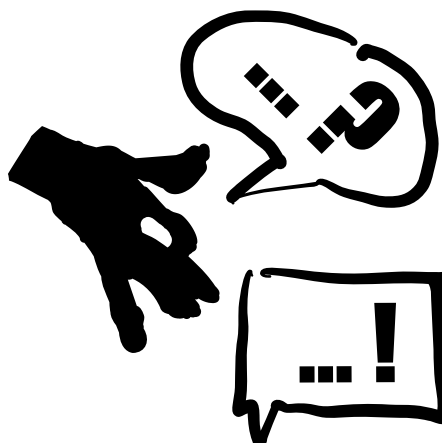
S adaptacemi literárních předloh pracovaly i tři soubory starších žáků, všechny ze ZUŠ Jindřichův Hradec. Soubor **Černoušci** (vedoucí Vojta Maděryč) si vybral divadelní hru Agathy Christie **Deset malých černoušků**, která ale prošla radikální dramaturgickou úpravou motivovanou snahou učinit text hratelny pro tuto věkovou skupinu. Což, příznivě si, je úkol opravdu těžký. A tak sledujeme skupinku vyšetřovatelů, kteří hodlají odhalit, jak to „tenkrát na ostrově“ bylo, co se vlastně stalo. Znovu přehrávají a zpřítomňují příběh z minulosti. Každý z hráčů tak vstupuje do minimálně dvou (ale i více) rolí. Původní příběh je každou chvíli přerušen návratem do současnosti, k pozicím vyšetřovatelů. Hra se ale díky tomu stává dost nepřehlednou. Dramatické napětí nemůže plynule gradovat. A celkový rozměr padesáti minut se zdá zatím nad síly souboru.

Povídku Briana Jacquese **Prolhaný H. M.** zvolil soubor **Lháři** (vedoucí František Oplatek). Po pomalejším úvodu, kdy nám Anděl strážný trochu zdlouhavě objasňoval, jak to je s Henrym a jeho lhaním, dostalo představení spád a švih, jedna lež za druhou se v rychlém tempu střídala před našima očima. Členové souboru hráli s nasazením a nepřehlédnutelnou chutí. Přívabný byl mj. okamžik vzájemného porozumění mezi Andělem a Luciférovou po předposlední Henryho lži, kdy spolu rezignovaně sdíleli jednu sklenku portského – s vědomím, že ani jeden z nich to nemá s Henrym lehké. Inscenátoři z větší části respektovali literární předlohu (i když se nabízela otázka, jestli daný typ lží odpovídá věku představitelů hlavního hrdiny). Jen v závěru přidali ještě jednu lež, jejíž důsledek byl pro Henryho opravdu citelný, takže se naplnilo přísloví, že se tak dlouho chodí se džbánem pro vodu, až se ucho utrhne.

Soubor **Nejstarší** (vedoucí opět František Oplatek) inscenoval povídku Raye Bradburyho **Čarodějně jaro**. Díky citlivému, zvnitřněnému projevu se jim podařilo vtáhnout diváky do atmosféry poetického až magického příběhu zvláštní ne zcela lidské dívky Cecy, která má schopnost vtělit se do čeho chce. V noci o svých sedmnáctých narozeninách se chce zamilovat. Proto vstoupí do těla a myslí dívky Ann a jejím prostřednictvím se setká s mladým mužem Tomem. Průsvitný velký černý šál se stává zhmotněním kouzelné moci, kterou Cecy ovívá a ovlivňuje Ann. Více než jen při čtení předlohy tak v inscenaci vystupuje do popředí naléhavost touhy po lásce, která dokáže být až bezohledná. Přesto inscenace neztrácí křehkost. Kultivovaný a zaujatý mluvný projev představitelů dívčích postav dokáže podtrhnout krásu slova a poetických obrazů i vyjádřit vnitřní pocity, které jsou jim blízké. Složitější to měl jediný chlapec v souboru, který hrál postavu Toma. V tomto věku asi není pro mladého muže snadné zveřejňovat, co se děje v jeho nitru a zřejmě i proto byl jeho projev poněkud utlumený.

Lektorský sbor **nominoval na Dětskou scénu ve Svitavách** soubor **Nejstarší** s inscenací **Čarodějně jaro** (ZUŠ Jindřichův Hradec); **do širšího výběru** navrhl inscenace **Next Level** (soubor **To se ti nezdá** České Budějovice), **Prolhaný H. M.** (soubor **Lháři**) a **Nádherné úterý** (1.roč. LDO ZUŠ Jindřichův Hradec).

Irina Ulrychová

PLZEŇSKÝ KRAJ

PŘEHLÍDKA DĚTSKÝCH RECITÁTORŮ

HORŠOVSKÝ TÝN, 21. DUBNA 2026, KINO A MKZ

Letošní krajské kolo recitace v Plzeňském kraji, které se uskutečnilo v Horšovském Týně v úterý 21. dubna 2026, proběhlo ve velmi příjemné a podnětné atmosféře. Organizace přehlídky byla (díky Jitce Pluháčkové a ředitelce Ivě Záhořové z pořadající ZUŠ Staňkov i původní zakladatelce přehlídky Andree Gombárové ze ZUŠ Horšovský Týn) opět přehledná, vstřícná a přátelská, což vytvořilo bezpečné prostředí pro všechny zúčastněné. Recitátoři i jejich doprovod měli k dispozici kvalitní zázemí a mohli využít rozmlouvací a rozehrávací dílny, které jim pomohly připravit se na vlastní vystoupení. Tyto doprovodné aktivity přispěly k celkové uvolněné atmosféře, ve které nebyl kladen důraz na soutěživost, ale především na sdílení a vlastní umělecký prožitek.

V první kategorii vystoupilo 13 recitátorů. Byli mimořádně šikovni, skoro na všech bylo znát, že už prošli školními a okresními koly. Mezi všemi vynikli zejména **Dan Landkammer**, který s potěšením převyprávěl text Jiřího Kahouna *Hroší maminka je tatínek*, **Zora Červenková**, která si autenticky pohrála s *Červenou Karkulkou* Františka Hrubína, a **Zuzana Kubová** s vtipným přednesem textu Ilji Hurníka *Herci*. Ocenění ale získali také **Gabriela Emmons** (Jiří Havel: *Záhadná paní*), **Izabela Nuñez Bolívar** (Gianni Rodari: *Popletená pohádka*), **Marika Jankovcová** (Ivo Štuka: *Starší brácha*), **Melanie Toušová** (Petra Dvořáková: *Kdo se má líp*) a **Zora Rotreklová** (Josef Kolář: *Z deníku kocoura Modroočka*).

Ve druhé kategorii vystoupilo 14 recitátorů. K nejpřesvědčivějším, a tudíž **postupujícím na celostátní přehlídku**, patřil **Antonín Šobr** ze 2. ZŠ Plzeň s převyprávěním bajky Jeana de La Fontaina *Holub a mravenec*. Vyprávěl příběh s přesnou představou, s vědomím jeho tématu a se smyslem pro vystižení situace a vytvoření napětí. Jeho interpretaci by jen prospělo jisté uvolnění, odlehčení, odbourání zbytečného tlaku. Spolu s Antonínem **postoupila Ema Kauer** ze ZUŠ Jindřicha Jindřicha Domažlice s montáží veršů z knihy Mileny Lukešové *Klára a skorodum*, která byla i přes poněkud rozpačitý začátek přednesena s vnitřní představou a vztahem opírajícím se o vlastní zkušenost. Ocenění za svůj přednes získaly **Adéla Hrabíková** s výrazně a precizně přednesenou básní Josefa Bruknera *Stánek snů*, **Aneta Varechová** za solidní, i když trochu nevyrovnaný přednes *úryvku z Dášeňky* Karla Čapka, **Anna Matějková** za výraznou, logicky vystavěnou, ale poněkud zatěžkanou interpretaci *úryvku z Deníku Anny Frankové*, **Kateřina Emmons** s citlivým přednesem lyrické básně Karla Černého *Kolébanka pro bělásky* a **Viktorie Hanzlíková**, která zručně a s pochopením, i když až příliš navážno přednesla báseň Shela Silversteina *Děkuju, nechci*.

Recitátory 1. a 2. kategorie hodnotil lektorský sbor ve složení: Vendula Holčáková, Jaroslav Provazník a Jakub Hulák.

Výkony ve **třetí kategorii** byly vyrovnané a na velmi dobré úrovni. Bylo patrné, že recitátoři už dokážou vědomě pracovat s textem, hledají jeho významové vrstvy a snaží se formulovat vlastní postoj. V řadě přednesů jsme mohli sledovat schopnost vystavět text a komunikovat s divákem tak, aby byl vtažen do sdílení a mohl ho aktivně spoluutvářet.

Letos představili tito recitátoři: **Alžběta Babůrková** pracovala s textem *Úplně nejkrásnější věc* od Daisy Mrázkové. Její přednes byl veden snahou o sdělení příběhu, nicméně místy byl uspěchaný a zasloužil by více práce s pauzou a vytvářením představ prostředí. Výstavba přednesu tak zůstala nedotažená. **Iva Hodková** s textem *Zdravá nemocná* od Rostislava Křivánka se snažila o svižné sdělení, avšak její přednes zůstal spíše na povrchu textu. Větší využití výrazových prostředků, práce s kontrastem a důslednější výstavba by mohly pomoci k přesvědčivějšímu vyznění pointy. **Jáchym Čapek**, který recitoval úryvek z textu *Pekelná třída* od Vojtěcha Steklače, zaujal porotu natolik, že si vysloužil ocenění za poutavý přednes. I přes drobné nepřesnosti v textu bylo patrné, že příběhu rozumí, má k němu vztah a dokáže ho srozumitelně a komunikativně předat divákům. **Jan Šindelář** s textem *Základem lásky je úraz* od Miloše Kratochvíla oslovil publikum především povedenou pointou a přirozenou komunikací s diváky. Jeho projev by mohl být ještě přesvědčivější, pokud by se mu podařilo ujasnit práci s gestem, která byla místy nadbytečná a odváděla pozornost od sdělení. **Magdaléna Baxová** pracovala s úryvkem z knihy *Poslední aristokratka* od Evžena Bočka a získala ocenění poroty za recitátorskou vybavenost. Její přednes byl srozumitelný a kultivovaný, nicméně by si zasloužil výraznější osobní postoj a důslednější výstavbu, zejména ve vztahu k práci s humorem a pointou. **Markéta Nágrová**, která zvolila text *Kabátek* od Marty Dancingerové, se potýkala s delším textem rozcupně kvality, který neposkytoval dostatečný prostor pro jasnou výstavbu a sdělení. Přesto bylo patrné, že recitátorka má dobré dispozice a další práce s vhodnějším textem by mohla její schopnosti lépe rozvinout. **Matěj Ston**, který recitoval text *O krutém úsměvu* od Daniely Fischerové, si vysloužil **postup na celostátní přehlídku** ve Svitavách. Jeho výkon byl vyzrálý, s jasnou výstavbou a přesvědčivým sdělením. **Nela Wagerová**, která pracovala s textem *Páté kolo u vozu* od Marie Bártů, získala ocenění poroty za recitátorskou vybavenost. Její přednes byl kultivovaný a komunikativní, závěrečná část textu byla zvládnuta velmi dobře. Místy však docházelo k přehrávání některých postav, zejména v hlasové stylizaci, což mohlo narušovat celkovou vyváženost projevu. **Olga Ježková** s textem *Proč učít kočku kakat do peřin* od Mariana Pally předvedla kultivovaný projev a snahu o komunikaci s diváky. Pro další práci by bylo přínosné více rozvinout nadhled, dialogičnost a schopnost vést s divákem pomyslný rozhovor či polemiku, kterou text nabízí. **Šárka Busínská** recitovala text *Tátovi* od Kateřiny Pokorné, který je interpretačně náročný. Její snaha o práci s veršem a vystavění pointy byla patrná, nicméně přednes postrádal pevnější výstavbu a přesvědčivější obsah sdělení, což ovlivnilo celkové vyznění. **Tereza Hosnedlová** pracovala s úryvkem z knihy *Bláznivé léto* od Tove Janssonové a získala ocenění poroty za čistou radost z přednesu. Její výkon byl autentický, bylo zřejmé, že má k textu blízký vztah a že ji jeho sdělení těší. Pro další práci by bylo vhodné zvážit výraznější dramaturgickou úpravu textu, ujasnit si hlavní linii sdělení a omezit zbytečné hlasové stylizace postav, které nejsou pro vyznění nezbytné. **Vít Křen**, který recitoval text *Mozek* od Františka Nepila, si rovněž vysloužil **postup na celostátní přehlídku** ve Svitavách. Jeho výkon byl přesvědčivý, promyšlený a interpretačně vyzrálý. **Vojtěch Mudra**, který pracoval s textem *Facebook rodičem* od Pavla Tomeše, diváka okouzluje energií, zaujetím a schopností komunikovat s publikem. Humor textu dokázal předat, pro ještě větší účinek by bylo vhodné více zapracovat na výstavbě přednesu. **Zlata Dzurňáková** recitovala úryvek z knihy *Leila a modrá liška* od Kiran Millwood Hargrave a získala ocenění poroty za výběr textu. Zvolený text nabízel silná témata, se kterými recitátorka souzněla, a dokázala je divákům sdělit citlivě a nenásilně, bez zbytečné apelativnosti, což bylo jednou z kvalit jejího výkonu.

Ve **čtvrté kategorii** se objevily interpretačně vyzrálé výkony, které potvrdily schopnost recitátorů pracovat s náročnějšími texty a složitějšími významovými rovinnami. Recitátoři této kategorie již ve větší míře dokázali udržet odstup, pracovat s nadhledem a přesně volit výrazové prostředky. Významnou roli zde hrála také dramaturgická volba textu a jeho úprava, která měla zásadní vliv na srozumitelnost a účinek přednesu.

Letos se představili tito recitátoři: **Adéla Čížková** pracovala s textem *Raport* od Fráni Šrámka. Její výkon byl silný a bylo patrné, že textu rozumí a souzní s jeho sdělením. Místy se však její přednes pohyboval na hraně patosu, který částečně překrýval vlastní postoj recitátorky. Pro další práci by bylo přínosné více dbát na práci s veršem a veršovými přesahy a udržet větší míru vnitřní uměřenosti. **Adéla Krejčí**, která recitovala text *O milionáři, který ukradl slunce* od Jiřího Wolkera, získala ocenění poroty za recitátorské dovednosti. Její přednes byl kultivovaný,

srozumitelný a vypracovaný, s jasnou snahou o sdělení příběhu divákům. **Barbora Štichová** pracovala s úryvkem z knihy **Sedmiramenný svícen** od Josefa Škvoreckého a byla vybrána k **postupu na celostátní přehlídce** ve Svitavách. Její výkon byl vyzrálý, přesný a promyšlený, s důslednou prací s tempem a výrazovými prostředky a s jasným sdělením. **Berenika Jonášová**, která recitovala úryvek z knihy **Osudy dobrého vojáka Švejka** od Jaroslava Haška, si rovněž vysloužila **postup na celostátní přehlídce**. Její přednes byl energický, komunikativní a opřený o výraznější osobní postoj a vnitřní spor, který text nabízí. Pro další práci by bylo vhodné více rozvinout polemiku a hledání vlastního názoru, aby sdělení nepůsobilo pouze jako vyrovnané, ale také vnitřně napjaté. **Eliška Havlová** recitovala text **Tátovi** od Kateřiny Pokorné a získala ocenění poroty za citlivé vystižení významu textu. Její přednes byl interpretačně promyšlený, pracovala s veršem a dokázala sdělit nejen vzor, ale i pochopení druhé strany, čímž její výpověď získala hloubku. **Eliška Pechová**, která pracovala s textem **Gump – pes, který naučil lidi žít** od Filipa Rožka, si vysloužila ocenění za citlivý a křehký přednes. Její výkon byl založen na civilním projevu bez patosu, opřeném o poctivý a osobní přístup k textu. **Klára Svobodová** recitovala text **O malé cedulce** od Alexandry Berkové a získala ocenění poroty za výběr textu a jeho interpretaci. Její přednes byl hravý, dokázala vstoupit do fikce a pracovat s absurditou textu. Pro ještě větší účinek by bylo možné omezit hlasové odlišování jednotlivých postav a více důvěřovat situaci samotné. **Matěj Vejvoda**, který recitoval text **Do sebe** od Miroslava Horníčka, získal ocenění poroty za recitátorskou vybavenost. Jeho projev byl vyzrálý a komunikativní, opřený o stylizaci moudrého vypravěče, která přinášela humor. Pro další práci by bylo přínosné více vyjasnit vlastní postoj recitátora, aby nebyl zastíněn zvolenou stylizací. **Nikola Skálová** pracovala s textem **Slavík a růže** od Oscara Wilda a získala ocenění poroty za citlivý přístup k textu. Její přednes byl osobní a komunikativní, pro ještě silnější účinek by bylo vhodné více zapracovat na výstavbě, aby pointa a sdělení vyzněly přesvědčivěji. **Tobiáš Buldra** recitoval úryvek z knihy **Krev na sněhu** od Joa Nesbøho a získal ocenění poroty za recitátorské dovednosti. Jeho výkon ukázal dobré dispozice, nicméně by si zasloužil důslednější práci na výstavbě a budování napětí, stejně jako jasnější formulaci vlastního postoje k textu. **Zuzana Mádová**, která pracovala s textem **Já v novém, upraveném vydání** od Marty Veselé Jirousové, získala ocenění poroty za osobní výpověď. Její přednes byl autentický a opřený o vlastní zkušenost, s funkčním využitím gest v druhé části textu. Pro další práci by bylo možné gesta v úvodní části výstupu minimalizovat či odstranit úplně a opřít se především o sílu samotného sdělení.

Lektorský sbor pro 3. a 4. kategorii pracoval ve složení Lenka Čurdová, Věra Lánová a Vojšta Maděryč.

Lenka Čurdová, Věra Lánová, Vojšta Maděryč a za 1. a 2. kategorii Jakub Hulák

PŘEHLÍDKA DĚTSKÉHO DIVADLA

STŘÍBRO, TARTAS, 24.–26. DUBNA 2026, KINO SLAVIA

Už poněkolkáté hostilo přehlídku dětského divadla Stříbro. Organizátoři ze sdružení Johan v čele s Petrou Šrůtovou ve spolupráci s vedením města, ZUŠ Stříbro a ZŠ Mánesova připravili zázemí, skvělé podmínky a spousty zážitků pro dvanáct souborů z Plzeňského a Středočeského kraje. Kromě dvanácti představení proběhl slavnostní průvod městem za doprovodu pochodové dechové kapely ZUŠ Stříbro, dramatické dílny a taneční večer pro děti, při kterých se potvrzovala stará a navazovala nová přátelství a samozřejmě také obsáhlé diskuse vedoucích souborů s lektorským sborem (nositelka Thalie Kristýna Franková, Roman Černík, František Kaska). Díky čtyřem podoblastním předkolům – Tajrlíčkům – byla úroveň inscenací vysoká a setkání bylo tak velmi inspirující.

Přehlídka ukázala šíři divadelních postupů, směrů, kterými se dětské divadlo ubírá. Zúčastnily se většinou soubory starších dětí zaobírající se závažnými tématy – problematikou dospívání, odlišností jedince, jednáním v krizových podmínkách, hledáním smyslu života, šikanou, environmentální tematikou. Většinou šlo o dramaturgické kvalitní literární předlohy nebo o autorskou inscenaci aspoň z části literární prameny využívající. Inspirací byly mýty, osudy známých osobností i regionální dějiny. Co měly dále soubory společného, byla radost ze společné existence na jevišti a kolektivní souhra. Představení probíhala v podporující divácké atmosféře a až do vyhlášení cen a postupů mohli tak účastníci zapomenout, že je to přece jen tak trochu soutěž.

Soubor Markéty Lukášové **Lichožrouti**, LDO ZUŠ J. Kličky Klatovy, představil inscenaci **Jamamba** vytvořenou podle zjednodušeného scénáře J. Žáčka na motivy japonských mýtů. Účelně spojil prostředky činoherního a pohybového divadla, využil minimalistické kostýmy, masky, pár rekvizit a vytvořil přehledný tvar, příběh o tom, jak nehrdinský hrdina, zdánlivý prostáček, přečtyřací mocnou čarodějnici. Z představení byla znát souhra souboru, děti se pohybovaly po jevišti bezpečně, plnily úkoly přiměřené jejich věku (10 - 12 let) se zaujetím a radostí.

Soubor 8 - 11letých dětí **Plánská páteční parta**, LDO ZUŠ Planá využil Mikulášovy patálie René Goscinioho k vytvoření obrazu **Perfektní třídy** a nazval tak i svou inscenaci. Dokázal skloubit velmi dobře vybrané příhody z knihy a vlastní nápady, poradil si se zapojením dívek, i když jejich typologie nebyla tak jednoznačná jako u klukovských postav, které mají předobraz v knize. Soubor pracující pod vedením Terezy Pecharové připravil vtipný, akční, temporytmicky svěží zážitek. Pracoval činoherním principem, jako jediný scénický prvek využil židle. Divák mohl zhlédnout známé příhody v novém hávu, předvedené s radostí sešranou partou dětí.

Soubor **Arnoštka**, ZUŠ Březnice, vedený Josefem Pekárkem se pokusil v inscenaci **Hrozinky** propojit událost regionálních dějin (transport 28 březnických Židů v roce 1942 a fiktivní útěk čtyř dětí z něho) s motivy z perníkové chaloupky a mýtu o vyvedení Židů z Egypta. Přes jistou překomplikovanost koncepce šlo o inspirativní počín a emocionální zážitek. Kladem bylo také využití manekýňů – panenek podtrhující křehkost a zranitelnost přehajících a ukrývajících se dívek. Dalším funkčně užitým loutkovým prvkem byly rukavice s drápy symbolizující nebezpečí, hrozbu. Jinak využíval soubor 11 - 14letých akterů převážně postupy činoherní.

Další soubor Josefa Pekárka – **Krvavej Flek**, ZUŠ Jakuba Jana Ryby Rožmitál pod Třemšínem lehce šokoval představením **Nic** – činoherně provedenou dramaturgií stejnojmenné kontroverzní knihy současné dánské autorky Janne Teller. Stejně jako kniha, je i inscenace provokativní, hledá hranici přípustného. Zkoumání toho, co má z pohledu dospívajících na tomto světě smysl, se zvrhne ve hru, která se vymyká kontrole. Soubor projevil velkou odvahu, nicméně se mu zcela nepovedlo najít vhodné prostředky ke ztvárnění někdy až drastických scén. Zřejmě šlo o úkol nad věk (13 - 14 let) a zkušenost akterů – inscenátorů. Zásadní sdělení ovšem k divákům doputovalo: Dospělí s námi měli mluvit, ale nechali nás v tom.

Postapokalyptickým příběhem skupiny dětí obohatil žánrovou barevnost přehlídky soubor **Dividlo**, ZUŠ J. Kličky Klatovy vedený Vladimírem Kabrtem. Inscenace **Tanec trosečníků** vznikla podle stejnojmenné knihy Ivy Procházkové. Hlavním tématem je chování jednotlivce a skupiny v extrémních podmínkách, kdy dochází k relativizaci základních hodnot. To nejhorší je nakonec v nás. Určitým problémem byly až moc filosofické, těžko uvěřitelné slovní komentáře jedné z postav (hrály 12leté děti) a malá přehlednost akčnějších scén. Kladem bylo účelné využití realistické projekce a minimalismus dalších scénických prostředků.

Osudy filmové hvězdy Judy Garland se nechal inspirovat soubor **Anonymní Dramaholici**, ZUŠ Starý Plzeňec vedený Martinou Jelínkovou. Do Stříbra přivezli inscenaci **Judy**. Příběh herecké představitelky Dorotky z filmu Čaroděj ze země Oz z pohledu

současných 14 - 16letých dívek vnesl do sálu atmosféru Hollywoodu 30. let. Soubor se soustředil na témata vyčerpání, rubu popularity, zneužívání a závislosti. Chytré využil i citace ze scénáře filmu a dobovou hudbu. V hlavní roli se střídalo několik dívek, což umocnilo soudržnost souboru s osudem hrdinky a potvrdilo sdělení, že všichni se můžeme octnout v problémech, všichni jsme Judy. Pokud se ale můžeme opřít o druhé, nemusí to dopadnout vždy špatně. Autorskou inscenaci soubor vytvořil převážně činoherně, ne všechny postavy se ale podařilo vytvořit „plasticky“, rozehrát více jejich poloh. Účelné a sdělné byly scény s využitím prvků tance a pohybového divadla.

Soubor **Midibanda**, ZUŠ Rokycany pracující pod vedením Pavly Vitingerové připomněl stále aktuální téma šikany v inscenaci **Vincent**. Východiskem byla kniha Enne Koense: Jsem Vincent a nebojím se, soubor využil základní příběh, postavy a některé motivy. Hlavní hrdina zažívající šikanu od spolužáků studuje zároveň příručku o přežití v přírodě. Právě metafora přežití v divočině s přežitím mezi vrstevníky je silná v knize i v inscenaci. Soubor hesla z příručky zařadil do probíhajícího příběhu a pokusil se je scénicky ztvárnit, někdy úspěšně, jindy zůstalo u ilustrace čteného textu. Výborně zafungovala chemie mezi hlavními hrdiny: Vincentem, jeho starší sestrou a novou spolužačkou. Výkony jejich představitelů byly přirozené a uvěřitelné. Výhodou bylo i to, že se aktéři vyhnuli hraní dospělých postav, vyjma učitelky, tu ale herečka ztvárnila čistě jako figurku, která rozhodně nic nevyřeší. Určitým problémem byla ne zcela důsledná přeměna šikanujících kluků (v předloze) na šikanátorky; šikana od dívek je přece jen jiná. Optimistický závěr, že i tento problém se dá zvládnout, pokud máte podporu dalších lidí, umíte si říct o pomoc, ale také se nebát a něco udělat, se souboru 10 - 13letých dětí podařilo vytvořit uvěřitelně.

Autorskou výpověď o dospívání byla inscenace souboru **Osamělá smečka**, ZUŠ Kašperské Hory vedeného Hanou Stonovou Prančlovou **Vedu svůj život za ruku aneb Sedm pádů**. Tvůrci spojili činoherní princip s prostředky divadla poezie, využili básnické a dramatické texty různých autorů. Vnikla tak působivá koláž sedmi dramatických obrazů zobrazující vývoj člověka od narození do adolescence propojená autorskou experimentální básní inspirovanou sedmi mluvnickými pády voicebandově provedenou. Běh času představoval metronom, ale i rytmické opakování motivů z básně. Scénograficky zaujalo různorodé využití velké červené plachty, promítání výtvarné zdařilých, ale spíše ilustrujících obrázků, bylo už spíše nadbytečné. Pravidelná struktura s dopředu daným principem sedmi částí a někdy i přemíra opakování textu spolu s nadměrným využitím metronomu způsobily temporytmickou jednotvárnost a subjektivně vnímáno až neúměrnou délku představení. Někdy je méně více. Skvěle odpozorován a prezentován byl ale svět dospělých včetně „věčných“ hlášek a otázek, které známe z dětství všichni.

Inszenaci **Divný** vycházející ze známého románu Petry Soukupové Klub divných dětí představil soubor **Společnostvo kulatého stolu**, ZUŠ Kašperské Hory, vedený opět Hanou Stonovou Prančlovou. Dramaturgicky šlo o skvělou volbu, kniha citlivě a chytré pracuje s tématem jinakosti v „normálním“ světě. 9 - 12letí aktéři rozehráli příběh o hledání a síle přátelství, překonávání či přijetí své „divnosti“ převážně činoherně. Dokázali se ztotožnit s postavami, jejich výkony byly přirozené, uvěřitelné. Díky tomu a díky silnému příběhu, spolu se zkušeností, že každý jsme něčím jiný, divný, oslovil soubor dětské i dospělé diváky. Zajímavá, i když ne zcela důsledná, byla práce se zmnožením postav, využití loutek či ústředního scénického prvku – praktikáblu. **Inscenace byla doporučena do širšího výběru na celostátní přehlídce.**

Mladší soubor Michala Stona **Doprčic, to je peklo!** Soukromá ZUŠ Trnka Plzeň odlehčil závažnými tématy již trochu zatěžkanou dramaturgii přehlídky vtipným a zároveň edukativním představením **Havěť**. Literárním východiskem inscenace byly knihy Jiřího Dvořáka: Havěťník a Petera Wohllebena: Naše divoké dědictví. Z hlediska promyšleného výběru, řazení textů, jejich interpretace a vytvoření hesla Člověk jde o autorský počín v žánru encyklopedického divadla. Dvanáct 9 - 13letých dětí rozehrálo encyklopedická, ale zároveň poeticky podaná hesla o tvorech, které s despektem označujeme za havěť, tedy obtížné, zdánlivě neužitečné, člověkem opovrhované živočichy. Kromě komárů, vos, švábů či holubů se divák dozvěděl informace i o méně známých organismech – hlenkách, trudovnicích či roztočích. Důraz na zajímavost života těchto tvorů, jejich jedinečnost a výše zmíněné zařazení člověka mezi ně je rafinovanou výzvou ke změně pohledu na svět. Pevná struktura a pestrost nápaditých inscenačních postupů umožnila dětem bezpečnou a radostnou jevištní existenci. Vznikl celistvý tvar respektující možnosti a zvláštnosti aktérů.

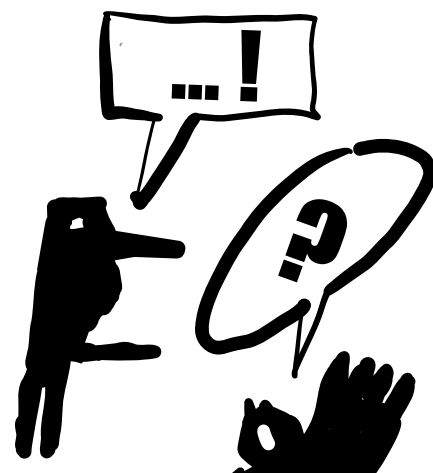
Inscenace byla doporučena do širšího výběru na celostátní přehlídce.

Příjemným překvapením přehlídky byla účast souboru **Včely**, ZUŠ Sedlčany vedeného Jaroslavou Trojanovou, který se již několik let žádných přehlídek neúčastnil. Přivezli autorskou inscenaci **Na život a na smrt**, do scénáře funkčně využili absurdní texty Marka Orko Váchy. Ústřední postavou je putovník, evokující tuláka Ze života hmyzu bratří Čapků, sledující a zažívající svět lidí a svět včel. Jeho putování vnímáme jako sled vypointovaných obrazů pracujících nejen s environmetálními, ale i s etickými a sociologickými tématy. Snadno by tak mohli tvůrci sklouznout k patosu, ke schematicčnosti, to se ale díky nadhledu a ironii nestane. Velkou devizou inscenace je neoddiskutovatelná herecká, jazyková i pěvecká vybavenost šestnácti mladých herců, kteří fungují jako dobře sebraný stroj, ale zároveň i jako výrazné osobnosti. **Inscenace byla doporučena do širšího výběru na celostátní přehlídce.**

K vrcholným zážitkům patřilo představení **Zabiju strýce Alana** – hamletovská variace z anglického venkova (ale atmosférou a některými reáliemi klidně i z městečka na středozápadě USA) s alternativními pointou. Jde o dramaturgii knihy Matta Haiga: Klub mrtvých otců. Inscenaci přivezl do Stříbra soubor **Malinky, linky, konvalinky**, soukromá ZUŠ Trnka Plzeň vedený Michalem Stonem. Vyprávění jedenáctiletého chlapce, kterého po smrtelné nehodě otce osloví jeho duch s úkolem zabít vraha – strýce, nese dějovou linku Shakespearova dramatu, včetně zapojení téměř všech postav, ale posouvá téma. A tím je zmatek v období končícího dětství, kdy otcové přestávají být dokonalí a neomylní a svět černobílý. Zároveň vnímáme střet světa dospívajících dětí a světa dospělých. Soustředění a dobře vybavení herci organicky vstupují do různých rolí, bez ohledu na věk či gender, snad každý chvíli hraje jednu z postav, včetně té hlavní. Díky jednoduchým funkčním znakům a výrazné charakterizaci jsou změny přehledné a celý tvar působí výsostně divadelně, zároveň ale tento princip umocňuje dojem, že vše nám vypráví jediná osoba. **Inscenace byla nominována lektorským sborem na přímý postup na celostátní přehlídce ve Svitavách.**

Co dodat závěrem? Přehlídka splnila a možná předčila očekávání. Probíhala v podporující přátelské atmosféře.

František Kaska

KARLOVARSKÝ KRAJ

PŘEHLÍDKA DĚTSKÝCH RECITÁTORŮ

AŠ, 23. DUBNA 2026, ZUŠ ROBERTA SCHUMANNA

Dubnové krajské kolo recitační přehlídky Dětská scéna 2026 proměnilo ašskou ZUŠ Roberta Schumanna v místo soustředěného naslouchání, výběrných interpretačních výkonů i radostného setkání mladých recitátorů z celého Karlovarského kraje. Přehlídka letos řadou velmi povedených vystoupení i celkově vysokou úroveň potvrdila, že péče o kultivované mluvené slovo má v Karlovarském kraji velmi důstojné zázemí nejen na základních uměleckých školách, ale i na řadě základních škol.

Ašská základní umělecká škola nese jméno Roberta Schumanna, o němž je známo, že si jako syn úspěšného knihkupce od dětství pěstoval hluboký vztah k literatuře. Literatura spoluutvářela celou jeho tvorbu i osobní život. Ve vokální tvorbě dával přednost zhudebnění básní nejvyšších literárních kvalit. Jeho dvorními básníky byli Heinrich Heine (např. písňový cyklus *Dichterliebe*). Proto se můžeme domnívat, že by si tento svátek uměleckého přednesu velmi užíval.

Ve čtvrtek 23. dubna 2026 se Aš již poosmé stala dějištěm krajského kola recitační přehlídky s výběrem na celostátní festival Dětská scéna ve Svitavách. Do prostor místní základní umělecké školy přijelo téměř šedesát recitátorek a recitátorů z Chebu, Sokolova, Ostrova a dalších míst Karlovarského kraje, aby představili to nejzajímavější, co se urodilo ve třech okresech tohoto kraje.

Přehlídka tradičně probíhala v povedené moderní budově ašské „zušky“, ve dvou jejích příjemných sálech, vždy po dvou kategoriích, nahlížených dvěma lektorskými týmy. Mladší kategorie, první a druhou, posuzovali pedagogové a recitátoři Jana Pivrcová, Soňa Demjanovičová a František Kaska. Starší recitátory (třetí a čtvrtou kategorii) pak komentovali Jitka Doubravová, herečka a pedagožka, spolu se zmíněným básníkem, recitátorem a slamerem Vítězslavem Adamcem a pedagogem Romanem Černíkem, uměleckým ředitelem plzeňské Moving Station a Dramacentra Johan. Obě poroty připravily nominace, udělily řadu čestných uznání a každý z účastníků si letos kromě milých drobných cen odnesl diplom i se zmínkou o silných stránkách svého vystoupení, takže uznání mělo osobní a povzbudivou podobu.

Po celý den byla v sálech i na chodbách základní umělecké školy cítit soustředěnost, očekávání i vzájemná podpora. Organizátoři vytvořili prostředí, které mladým interpretům umožnilo vystoupit s jistotou a klidem. Slavnostní ráz přehlídky již v úvodu podtrhl i Vítězslav Adamec, sám účastník několika Wolkrových Prostějovů a úspěšný slamer vystupující pod uměleckým jménem Sigfried. Ještě před tím, než se ujal role porotce, přednesl báseň Daniely Fischerové.

Podívejme podrobněji na jednotlivé kategorie. Nejdříve tedy ty mladší recitátory a recitátorky (**kategorie první**) představuje lektor František Kaska: „Vystoupení jedenácti interpretů první věkové kategorie byla příslibem do budoucna. Objevilo se několik autentických vypravěčů, kteří byli zároveň na svůj věk dobře vybaveni i technicky. Zajímavá, i když ne vždy objevná byla dramaturgie. Zazněly texty Jana Vodňanského, Miloše Kratochvíla, Jiřího Havla, Oldřicha Mikuláška, Daniely Fischerové či Hany Doskočilové, ale také Jaroslava Foglara. Bavičský výkon předvedl **Vojtěch Lew** při interpretaci úryvku *Neděle* z knihy Ireny Hejdové *Nedráždi bráchu bosou nohou*. **Vincent Nedbal** udržel posluchače v napětí suggestivním vyprávěním o odhalení zelené příšery – úryvku z knihy Jaroslava Foglara *Hoši od Bobří řeky*. **Madlen Kostnerová** pozvala publikum do *Pohoršovny* D. Fischerové, zvládla výborně charakterizaci postav a prokázala smysl pro pointu. Recitátory i recitátorky s rýmovanými básnickými texty lehce zaostávali, u některých se objevil nešvar „kolovrátku“, nadbytečných důrazů, málokdy se podařilo významově spojit verše do větších celků, obrazů. Ale i zde se našly

zajímavé výstupy. **Emily Jirkalová** přednesla báseň J. Vodňanského *Prosím vás, teta* ve svižném tempu s nasazením a vtipem, **Olivia Křížková** předvedla při interpretaci básně *Máme doma gorilu* od stejného autora odvážnou práci s temporytmem.“

„Výběr textů jsme, až na výjimky, ocenili i ve **druhé kategorii**. Objevily se básně Emanuela Frynty, Daniely Fischerové, Michala Černíka, Shela Silversteina, Jiřího Žáčka, z klasiků potěšil Jaroslav Seifert. Vyrovnané byly zastoupeny texty prozaické od známých i méně známých autorů: Pavla Šruta, J. K. Rowlingové, Jiřího Dvořáka, Martiny Dříverové, Petry Braunové a Anny Lang. Všech dvanáct účastníků bylo solidně technicky vybaveno. **Pavlo Kologaev** dokázal báseň *Beran* E. Frynty interpretovat krásnou češtinou, s vtipem a nadhledem. **Alexandra Vokroj** si se ctí poradila s nesnadnou formou básně S. Silversteina *Monika, co chtěla poníka*. Strhujícím reportérským výkonem zaujal **Kvido Hadrava** v úryvku z *Harryho Pottera* J. K. Rowlingové o famfrpálovém zápasu. **Do celostátního kola** poslal lektorský sbor **Elen Myslivečkovou** s novodobou bajkou Jiřího Dvořáka *Proč se kos nikdy nesměje*, variací na bajku o vráně a lišce s existenciálním přesahem. Elen dokázala navázat kontakt s publikem, vyprávět po smyslu, s nadhledem a s jasnou pointou. Nejinspirativnější výkon předvedl **David Pruša** při skvěle vystavěném vyprávění strašidelné pohádky *Pidženuška* od Pavla Šruta. Kromě smyslu pro humor, gradaci a výborné práci s temporytmem si technicky poradil i se všemi zákeřnými pidislovky, a tak si jednoznačně zajistil **nominaci na celostátní přehlídku**“, dodává František Kaska pohled i na druhou, již postupovou kategorii.

Každoročně velkou zvědavost přitahuje, asi nejen v Aši, **třetí kategorie**, kategorie končícího dětství a raného dospívání. I letos jsme mohli vnímat typický dramaturgický rozptyl od ještě skoro dětských textů, z těch zdrojů tradičně nechyběl Vladimír Mikulka, Pavel Šrut nebo František Nepil (čestné uznání si odvezl z Aše **Ondřej Valuš** za přednes jeho *Reznické pohádky*). Řada vystoupení směřovala k akcentaci nastupujícího dospívání (**Deník malého poseroutky**), se kterým **Filip Zalio** získal **nominaci do Svitav**. Filip předvedl energický a vtipný přednes, který publikum okamžitě vtáhl do děje. S lehkostí a humorem zprostředkoval Gregovy první zápisky a proměnu z otráveného vzteklouna v ironického glosátora. I letos bylo možné v důstojné podobě vyslechnout úryvek z Mikulášových patálií, či dokonce románu Anna ze Zeleného domu. Mile překvapil Ivan Vyskočil (*Jak a kudy do krajiny snů*) v oceněném podání citlivé **Mii Szabó**. Čestné uznání udělil lektorský sbor též **Ele Navrátilové** za práci s textem romské hudebnice a spisovatelky Jany Hejkrlikové *Má inkoustová léta*. Ve třetí kategorii letos zazářila **Kristýna Goffová** díky svému úryvku z bestsellerového životopisného příběhu *Skleněný zámek*. S neobyčejnou jistotou a zaujetím dokázala zprostředkovat temnou absurditu textu, čímž posílila jeho vyznění a atmosféru. Kristýna působila tajuplně a zároveň naprosto srozumitelně, její schopnost vytvářet napětí a zůstat nezúčastněná dodala vystoupení jedinečný charakter. Rovněž **postoupila na celostátní přehlídku do Svitav**.

Ve **čtvrté kategorii** také potkáváme některé ještě „mladší“ texty, třeba Goscinyho Mikuláše nebo často přednášenou autobiografickou prózu Ireny Douskové *Hrdý Budžes*. Budžese nabídla ve svém osobitě přednesu **Natalie Szabó**, která potvrdila svou recitátorskou vyspělost a technickou zdatnost výjimečným přednesem povídky *Chuligán*. S jasnou artikulací a dynamickým členěním dokázala udržet pozornost diváků po celou dobu vystoupení. Natalie bravurně zprostředkovala vypravěčský komentář a s nadhledem vystihla černý humor i paradoxní hravost autorky. Její souznění s postavou chuligána, cit pro vtip a smysl pro detail povýšily vystoupení na skutečný zážitek. **Natalie postoupila na celostátní přehlídku do Svitav**. Na druhé straně jsme i letos mohli sledovat ve čtvrté kategorii objevování „undergroundové“ literární vrstvy. Slyšeli jsme text od Vratislava Brabence a přes drsné otevřeného Charlese Bukowského (čestné uznání získal recitátor **Viktor Majkus** za *Sunkový nářez*), až k povedenému pokusu o koláž z textů písní undergroundových kapel *Papírové absolutno* – čestné uznání pro **Samuela Tomáše Machače**. Specifickou a letos silnou linkou byly pokusy o interpretaci klasických básníků (slyšeli jsme úryvek z Máchova Máje nebo Dykovu Panenku). V tomto směru byl opravdovým překvapením přednes známého Šrámkova *Raportu Filipem Reichardem* (**nominace do Svitav**). Filip Reichard s úctou k verši a smyslu sdělení vystihl křehkost lyrického hrdiny a atmosféru doby, kdy text vznikl. Jeho výkon byl vědomě strukturovaný, plný napětí a opravdového prožitku, bez jakýchkoliv známek školometství. Publikum ocenilo odvahou mladého recitátora, který dokázal přiblížit publiku dnešnímu světu a připomenout, že podobné může být

stále aktuální. Filip svým osobitým přístupem a vášní pro poezii zpřítomnil Šrámkův text v nové, živé podobě a jeho vystoupení bylo přijato s velkým respektem.

Parádní dubnový den v Aši byl po okraj naplněný zážitky. K hladkému průběhu přehlídky přispěly pedagožky ašské ZUŠ, které zajistily zázemí i občerstvení, a také žáci vyšších ročníků literárně dramatického oboru, kteří pro účastníky přehlídky uchystali drobný rozehrávací workshop a společné naladění hlasu i mysli. Ašská přehlídka důsledně tlumí nezdravou přemotovanou soutěživost; chce být především prostorem pro setkávání, sdílení zkušeností a citlivou zpětnou vazbu. Právě možnost konzultovat s porotou jednotlivé interpretace dávala celému dni další rozměr.

Krajské kolo v Aši znovu ukázalo, že práce s přednesem není jen otázkou techniky, ale především vnímavosti, odvahy a schopnosti sdílet slova, myšlenky i pocity s druhými. Právě v tom spočívá síla Dětské scény – a právě proto zůstává tato přehlídka důležitým místem setkávání mladých talentů. Velké poděkování bezesporu patří Karlovarskému kraji, městu Aš, Infocentru Aš i všem organizátorům, pedagogům a spolupracovníkům, kteří se na přípravě této slavnostní události podíleli.

Roman Černík a František Kaska

PŘEHLÍDKA DĚTSKÉHO DIVADLA

NA OSTROV, 30. A 31. BŘEZNA 2026, DŮM KULTURY OSTROV

Přehlídka dětského divadla (Dětské scény) pro Karlovarský kraj NAOSTROV se konala 30. a 31. 3. 2026 společně s krajským kolem soutěžní přehlídky ZUŠ LDO. Organizovala ji ZUŠ Ostrov v místním kulturním domě. Hrál se na velkém jevišti „za oponou“ a v kinokavárně. Střídání hracího prostoru umožnilo hercům klidnější přípravu a velké prostorové možnosti budovy byly záviděníhodným zázemím, což se pozitivně odrazilo i na atmosféře přehlídky. Dětské scény se účastnilo 8 souborů.

Soubor ZUŠ Ostrov HOP-**Hejno** zpracoval do jednoho **Hejna** pohádky Olgy Hejné Beránek Jelimánek, Stříbrný Pepík a Holky vdolky kaktusačky. Vedoucí souboru Ondřej Šulc Králová nechal maximální prostor dětské invenci. Přesnému fixování vymyšlených situací a dotažení do jasnějšího tvaru zabránila velká nemocnost dětí před přehlídkou. Devítileté děti přes veškeré překážky zdárně absolvovaly své první veřejné vystoupení a získaly Cenu za dětskou tvořivost.

Cílem tvorby inscenace **Pohádky pro usnutí** DS HOP-**HOP Spáči** (ZUŠ Ostrov, 9let) bylo získat děti pro poezii Robina Krále. Vedoucí souboru Daniela Šulc Králová vytvořila bezpečné prostředí vymezené velkými polštáři a hledala s dětmi způsob, jak zasadit básničky do situací bandy dětí, které se nechce spát. Když se

konečně podaří usnout, zaskočí je vstávání. Porota ocenila přirozenost ve hře i přednesu, zaujatost, dobře vymyšlený rámec, nápaditost i čitelnost situací. Doporučila zapracovat s temporytmem a výstavbou situací tak, aby pohyb a akce, které jsou pro děti přirozeně zajímavější než poezie, podpořily slovo a neohrožilo, že se stanou pouhou ilustrací. **Inscenace byla doporučena na celostátní přehlídku.**

Autorskou **Pohádku z popelnice** přivezl soubor z **Chodova** vedený Klárou Jírovskou. Děti (8 let) se původně vrhly na ekologické téma třídění odpadu. Stěžejním obrazem začátku se stala podivná popelnice na papír, která nepřijímá vhozené plasty. Postupně se však během přípravných improvizací stočil děj více na osudy popelnicového skřítky, dětí, místního bezdomovce a policisty, a ty se staly poněkud překvapivými a nejednoznačnými. Děj se rozbíhl více směry a soubor nyní čeká úkol dát proudům fantazie řád – zpřesnit motivace, ujasnit si cíl sdělení a vzdát se některých nápadů ve prospěch celkového tvaru. Pustí-li se do toho soubor s takovou vervou jako hrál, bude inscenace velmi divácky úspěšná. Soubor získal Cenu za divoký zážitek.

Soubor **Smíšek** ze ZŠ z Františkových lázní přivezl představení: **I kuň má čtyři nohy a neříkájí tomu šunky** (12 let). Předlohu neznámého slovenského autora pro děti přeložila jejich paní učitelka Lenka Grócká a nastudovala jej s nimi v hodinách českého jazyka. Paní učitelka využívá i hudebních dovedností dětí. Dialogickou formu rozhovoru dvou prasátek, která řeší blížící se zabijačku, zpestřila živá hudba - klarinet a akordeon a tři chlapi jako náznak kabaretních „girls“. Inscenace si neklade umělecké, ale především motivační cíle. (Cena za první zkušenost s divadlem).

Děti ze ZUŠ Ostrov se ztotožnily s hrdinou svého příběhu **O jaguáři, který žvýkal žvýkačku**, natolik, že se prý oblékali styl „jaguár“ stal jejich novou módou. Předlohu Aloise Mikulky přinesl pan učitel Ondřej Šulc Králová (Cena za dramaturgii) původně jiné skupině, která příběhem pohrdla, ale HOP-**HOP Jaguáři** (8 let) si ho oblíbili a jaguár se stal jejich „totemovým zvířetem“. Inscenace je zatím ve fázi zrodu – jsou vymyšleny základní obrazy, oplývá skvělými hravými nápady, ale je nedozkoušená. Představení potřebuje jasné kontury – je třeba zpřesnit jednání, docvičit scénosled a ukotvit děti v hracím prostoru.

Další dva soubory Family a Marmeláda, oba z Karlových Varů, připravil na přehlídku Jan Kindl. **Marmeláda**, skupina přibližně čtrnáctiletých žáků ze ZUŠ A. Dvořáka, si vybrala velmi obtížnou předlohu Alfonse Cassase **Bludy v hlavě**, kterou přinesl jeden z protagonistů. Inscenace je příběh muže bojujícího se svými strachy. Strachy se objevovaly na jevišti v dvojí podobě – hrané živými herci a hrané ponožkovitými loutkami. Z této dvojí podoby i charakteru replik pak pro diváka vyvstávaly nejasnosti ohledně určení postav. Porota ocenila představení Cenou za zpracování náročného tématu. Inscenace je skvělým východiskem pro práci s vlastními strachy a obavami protagonistů a jejich vrstevníků, ale pan učitel je přesvědčen, že tvůrci jsou šťastlivci, kteří jsou drženi školou i rodinou daleko od problémů.

Family (Cena za hledání témat) přijeli s inscenací **2 x 3 je 6** (15let), scénáře dvou divadelních povídek pro tři herce se zdají být autorským textem souboru, ale napsal je sám pan učitel Kindl. První povídka jsou hravé obrazy o seniorkách, které se chtějí s pomocí vnučky prosadit na Youtube a v reklamě. Když dojde na dramatickou zápletku, téma se prudce odklání k domácímu loutkovému divadlu, které má být pravděpodobně obrazem nalezení tradičních hodnot. Druhá povídka o kavárně Kafičko štěstíčko má krásný námět – lidské sny, ale stavbu ještě nejasnější – zastavuje se fragmentárně u různých situací a témat. Na mladé protagonisty je velmi příjemný pohled, vznikají krásné obrazy např. vůně kávy, ale divák by si přál vidět nejen interpretační, ale i autorský vklad tak talentovaných herců.

Na celostátní přehlídku postoupil domácí soubor **HOP-**HOP**** Ireny Konývkové s čerstvě premiérovanou inscenací **Frkos** podle předlohy Pavla Kohouta. Cílovým divákem jsou malé děti, ale i tak zde zůstává smysl původních podobenství. Inscenace vznikla v rámci stipendií MenArtu ve spolupráci s Michaelou Homolovou. Jde o loutkové divadlo, které však není uvězněno za paravánem, ale rozbíhá se do celého jevištního prostoru a vytváří poetické a hravé obrazy. Rámecem inscenace je příběh malého kosáčka, který vypadl z hnízda. Objeví ho děti, vezmou domů, dají do klece, ale mládě v kleci schází. Maminka kosice si ho však najde a postupně vyprávěnými třemi příběhy ho donutí jíst, vysvětlí mu, proč má černou barvu a přiměje ho překonat strach rozletět se do světa. K vyprávění každého příběhu volí soubor jiné prostředky a loutky. Prostředky jsou vždy jednoduché, ale velmi divadelně účinné

a maximálně kreativně využité. Inscenace se stále ještě vyvíjí a potřebuje se vyrovnat s délkou některých situací, která je způsobena přemírou vynikajících nápadů. Má však tradiční kvality inscenací tohoto souboru: přesnost, obrazivost, divadelnost, energii, smysl pro detail a čistotu prostředků.

Dvoudenní setkání v Ostrově ukázalo široké spektrum přístupů k dětskému divadlu. Kromě samotných vystoupení byla přehlídka cenná i díky prostoru pro reflexi a diskusi, které podpořily hlavní smysl tohoto setkání: sdílení zkušeností a vzájemnou inspiraci.

Hana Trázníková

ÚSTECKÝ KRAJ

PŘEHLÍDKA DĚTSKÝCH RECITÁTORŮ

LOUNY 11.–12. 4. 2026, MĚSTSKÁ KNIHOVNA – KLUBOVNA LUNA

Přehlídka ukázala dobrou úroveň práce s přednášeči a přednášečkami a jejich celkovou vybavenost přiměřenou věku. Porota se tak při oceňování zaměřovala na výkony přesahující celkovou úroveň kategorie nebo ukázky výrazně příkladné práce (například při výběru textu). Chronologicky byly kategorie řazeny v pořadí první, třetí (sobota dopoledne a odpoledne) druhá, čtvrtá (neděle dopoledne a odpoledne). Porotou byly Berit Blumaierová, Renata Vordová a Ondřej Šulc Králová. Z pohledu porotce byla v sále příjemná uvolněná atmosféra, která byla dílem dílem velkého množství nesoutěžních reagujících diváků (rodinní příslušníci i návštěvníci) a dílem přehledného, ale neoficializujícího průvodního slova. Každá postupová přehlídka je tak trochu mistrovství světa v říkání básniček, ale zkušený organizační tým v Lounech dělá vše pro to, aby to mohlo být především zážitkové dopo/odpoledne plné sdílení textů (a palačinek), ať už je to poděkování všem účastníkům, oceňování účastníků nebo předskakování laureátů nižších kategorií kategoriím vyšším, díky kterému se „víteztví“ v kategorii stává především možností přednášet (vícekrát).

První kategorie

Všechny děti v této kategorii velmi dobře zvládly pevný postoj, základní kontakt s diváky, příchod i odchod z jeviště. Vzhledem k věku přednášečů a přednášeček jsme tyto dovednosti pochválili a navrhli další cesty zdokonalování přednášečského umění. Obecné rady tak byly: rozšíření kontaktu s diváky na obsáhnutí celého sálu, doznívání konce a zároveň neuspěchávání začátku, práce s uvolněním z pevného postoje, které může pomoci u práce s přímou řečí (změna tělesného napětí v postavách - u některých dětí už byly začátky dialogů v textech) a zároveň může pomoci u aktivnějších dětí s odbouráváním jiných mimovolních pohybů (houpání, přitakávání slov a slabik hlavou), zmínili jsme i volbu oblečení pro přednes - tedy volbu neutrálního oblečení, popřípadě jak volbou oblečení nejlépe proti vlastní výpovědi.

Oceňováno bylo šest dětí: **Zuzana Krpešová** za svůj přednes **Ropuchy** Daniely Fischerové, **Daniel Spurný** se **Zabijačkou** v **Kotěhůlkách** Jiřího Závky a **Anna Leová** za přednes básně Pavla Šruta **Pane Nováku**, kromě živého a nekompromisního zaujetí vyprávěním je třeba vypíchnout že Zuzana Krpešová se v přednesu vyrovnala s vlastním přerokem a Anna Leová jemnými náznaky pracovala u svého oblečení se stylizací do průvodčí - podle

výkladu básně vypravěčky textu. Dále jsme ocenili **Klaudii Končelovou** (Pavel Šrut – **Škyt**), **Violu Pětíkovou** (Josef Hanzlík – **Radostné setkání**) a **Barboru Zápotockou** (Jiří Kahoun – **Králíček něco dovede**). První tři se pak staly předskokankami a předskokanem třetí kategorie.

Druhá kategorie

Opět jsme chválili úroveň schopností jednotlivých přednášeček a přednášečů. Obecným problémem byl výběr textu, který v některých případech interpretky/interprety brzdi – jsou to především texty básničkové a kratší, které jsme při osobních rozbořech už doporučili opustit. Další obecnou chybou bylo (a to i u těchto jednoduchých textů) ztracení tahu vyprávění uvědomění si odkud kam příběh jde a proč je vyprávěn (začátek – zápletka – konec).

Celkem jsme ocenili šest výkonů. **Postup na celostátní přehlídku** získali **Sofia Lili Boor** za naprosto přesnou (v míře použití zvolených prostředků) interpretaci textu **Punčocháček** Julie Váلكové a **Matěj Čejka** za přednes textu **Hodnej Zdeněk** Pavla Novotného (nejen kvůli naprosto strhujícímu přednesu, ve kterém dokonale pracoval s pauzou a napětím, ale také za dramaturgický výběr).

Dále byly oceněny **Josefina Máchalová** (Dagmar Urbánková – **Kokos je africký sním**), **Ellen Blažková** (Miloš Kratochvíl – **Pes u soudu**), **Anežka Pětíková** (Miloš Macourek – **Kolibřík**).

Třetí kategorie

Následovala v sobotu po velmi dynamické první kategorii, o to víc byl u přednášeček a přednášečů, kteří si volili samozřejmě náročnější texty, znát nedostatek dynamiky pro jejich interpretaci. Není to tak, že by texty byly bez energie, často v nich bylo energie hodně. Pořád. Stejně. Zabývali jsme se tedy jak obecně, tak v osobních rozhovorech s recitátorkami a recitátory, jak si text rozebrat, jak o něm přemýšlet a jak se nechat vést textem k jeho interpretaci. **K postupu na celostátní přehlídku** nás pak zaujaly dva texty a jejich interpretka a interpret, kteří si oba vybrali texty, jež by mohly být plné patosu, ale podařilo se jim oběma najít k nim osvěžující věcnější vypravěčský úhel pohledu. **Dora Němcová** (Jacques Prévert – **Jak dělat podobiznu ptáka**, které pomohl i překlad Adolfa Kroupy) a **Vít Ulip** (Pavel Šrut – **Bicygl**).

Dále byli oceněni **Eliška Kopřivová** (Petr Borkovec – **Na půdě**), **Hana Münsterová** (Alena Mornštajnová – **Tiché roky**) a ocenění **Mikeš Homola** (Karel Šebek – **Tohle je jedna z těch**), **Jaroslav Pohlodko** (Miloš Kratochvíl – **Růže z lásky**).

Čtvrtá kategorie

S narůstajícím věkem rostla náročnost přednášených textů i úroveň přednášečských vystoupení. Ve čtvrté kategorii tak pro nás byl největším problémem společným pro většinu přednášeček a přednášečů řádný tematický rozbor textu – tedy co přednáším, proč a co tím chci říct. Většina objektivních chyb nebo nedokonalostí se dala připsat právě nedostatečnému výkladu, který může přesahovat schopnosti žáků osmých a devátých tříd, ale bohužel při výběru textů určité komplexnosti se nedá vynechat. Docházelo tak k rozporům mezi postavou vypravěče/vypravěčky, jeho/jejím oblečením a sdělením a dalším věcem, které jsem zmiňoval v jiných kategoriích, ale tady měly tyto rozpory z mého pohledu jednotného jmenovatele.

Postup do Svitav jsme udělili **Maye Skálové** s interpretací textu Ziny Giberové **Vítej**, za přirozený přednes a souznění s textem přiměřeným věku a jeho problémům a **Janu Hoškovi**, který dokázal předat lehké i vážnější tóny textu Daniely Fischerové **Vražedné fantazie**. Dále byly oceněny **Barbora Čiháková** (Jindřiška Smetanová – **Fejeton**), **Julie Janošová** (Petra Soukupová – **Klub divných dětí** (úryvek)) a **Klaudie Krumpová** (Jonáš Zbořil – **Kvádř**). Ocenění získali i **Kryštof Frýba** (Ladislav Fuks – **Spalovač mrtvol** (úryvek)) a **Antonín Jeřábek** (Josef Kainar – **Ještě a ještě se mi o ní zdává**).

Ondřej Šulc Králová

PŘEHLÍDKA DĚTSKÉHO DIVADLA

LOUNY, 24.–25. DUBNA 2026, VRCHLICKÉHO DIVADLO

Krajské kolo Dětské scény 2026 proběhlo ve dnech 24. a 25. dubna 2026 v sále Vrchlického divadla v Lounech. Organizátorem přehlídky byla tradičně Městská knihovna Louny, jejíž zaměstnanci o se všechny účastníky postarali na výbornou. Celkem bylo k vidění patnáct inscenací a tři recitační dvojice.

Přehlídku otevřel soubor **Bramboračky** ZUŠ F. L. Gassmanna Most s inscenací **tajMOSTi** (vedoucí Bára Gréeová). Velmi zdařilá autorská výpověď zkušeného souboru o městu Most byla skvělým zahájením a nasazením velmi dobré laťky pro ostatní účinkující. Inscenaci nechyběla hravost a autentičnost, ačkoliv ještě potřebuje trochu technicky a temporytmicky dočistit. Na stěhování mosteckého kostela ale diváci určitě dlouho nezapomenou.

Druhý soubor ze ZUŠ F. L. Gassmanna Most **Špagetky v misce** (vedoucí Andrea Lukeslová a Kateřina Valentová) si jako téma vybral stále aktuální (a stále aktuálnější) technologie. Inscenace **V telefonu** nabídla opět kvalitní pedagogickou práci převedenou v dobře postavený tvar, ve kterém nechyběl autentický projev členů souboru. Ačkoliv je toto první inscenace souboru, rozhodně ukázal, že má co nabídnout a divák snadno přejde trochu slabší hlasovou technikou některých členů souboru. Samotný tvar ještě chce trochu temporytmicky usadit, ale situačně je vybudován velmi zdařile.

Inscenace **supr X antisupr** souboru **Létající dramaděti** ZUŠ F. L. Gassmanna Most (vedoucí Bára Gréeová a Pavel Skála) nás zavedla do světa superhrdinů, resp. superpadoucha Mrziče, který se rozhodl zmrazit všechny děti světa, aby měl klid. Poslednímu přeživšímu pomohlo publikum celého sálu divadla a jen díky nim byly všechny děti zachráněny. Ačkoliv inscenace ještě potřebuje dramaturgicky dotáhnout a možná ještě více vygradovat některé situace (včetně aktivizace publika), sklídila bouřlivý aplaus.

O netradiční zážitek se postaral **Malý soubor** ZUŠ Litvínov se svou inscenací **Divočiny**, neboť si vystačil s mimem slov a velká část tvaru s divákem komunikovala jen prostřednictvím pantomimy. Vedoucí souboru (Jana Pšenková a Michaela Kottová Lišáková) odvedly veliký kus práce a dovedly soubor ke skutečně kvalitnímu pohybovému projevu. Ačkoliv je ještě nutné zpřesnit některé pohybové akce a občasné doplnit slovo, získala inscenace ocenění lektorského sboru za práci s pohybovými a pantomimickými prostředky.

Soubor **MY DVĚ** ZUŠ Litoměřice, inscenace **Příběh Káji a Flička** (vedoucí Tereza Rozmarová), přivezl tvar na motivy předlohy Josteina Gaardera a Jonatán, který je vyprávěn z pohledu hračky. Tento princip, který inscenátoři převzali, však nebyl úplně funkčně zpracován, a to i vzhledem k rozdílu cílové skupiny předlohy a věku obou hrajících dívek.

Soubor **Příběh na dosah** Městská knihovna Beroun (vedoucí Veronika Bejlková) uspořádal v Lounech **Casting na princeznu**. Ačkoliv rámec autorské inscenace, kdy princ po nátlaku otce uspořádá casting na svou budoucí nevěstu, byl vděčný a jednotlivé princezny byly velmi vhodně obsazeny dle naturelu a schopností jednotlivých členek souboru, inscenace ještě potřebuje dramaturgickou revizi a výraznější podpoření nadsázky, s jakou je divákům předkládána.

O „terapeutický zážitek“ se na přehlídce postaral soubor **Fantazie v hlavní roli** DDM Beroun (vedoucí Veronika Bejlková)

a jejich inscenace **Mobilní pohotovost**. Autorsky zpracovaná terapie rodičů i dětí, kteří jsou závislí na svých telefonech a sociálních sítích, byla dobře postavena a ani záskoky inscenací neubraly nadhled a humor, se kterým byl tvar připraven. Přesto však autorský vklad dětí trochu zapadl v poměrně pevné textaci tvaru.

Třetí soubor pod stejným vedením **Příběh na dosah** (vedoucí Veronika Bejlková) z Městské knihovny Beroun a DDM Beroun pak nabídl inscenaci **Masky**, která se taktéž týkala tématu současných technologií, resp. závislosti na telefonech. Tvar trpěl slabším temporytmem a jistou patetičností v režii (např. repliky sdělované na středu forbiný) přesto ale dokázal jasně (i když trochu didakticky) sdělit, co dnešní děti cítí a že nepotřebují být online 24/7.

Soubor **DVĚ** ZUŠ F. L. Gassmanna Most (vedoucí Bára Gréeová) si v inscenaci **Mávnutí** pohrával s papírem, vodou a obavami. Dvě protagonistky ve své autorské výpovědi předkládaly své životní jistoty, které jim jejich přílišná nejistota (obava) postupně rozmácela. Vizualně i herecky velmi zajímavé představení zatím naráží trochu na nedůslednou práci s materiálem (i na jeho nejasný výběr) a časté porušování zavedeného klíče, což může divákovi rychle a na dlouho zamést pozornost.

Tajní křečkové DDM Šuplík Kadaň (vedoucí Miroslav Metlický) uzavřel páteční den inscenací **Továrna na sny**. Oproti minulému ročníku našel soubor cestu k autorské práci a představil velmi funkční tvar. Uniformní skupina snů z továrny se ke spokojenosti (na forbině spícího a snění občasné glosujícího chlapce) postupně mění na pestrou paletu rozličných snů. Ačkoliv inscenace trochu moc ilustrovala výběrem hudebních a kostýmních prvků, získala ocenění lektorského sboru za hravost a nápaditost v autorské inscenaci.

Druhý den odstartoval domácí soubor **Proč ne... Gaučáci!** ZUŠ Louny (vedoucí Oksana Kaplanová) inscenací na motivy knihy Noemi Cupalové **Blbá Vendula** s výtěžným názvem **Vendula**. Dobře vybavený soubor vytvářel skvěle jevištní obrazy školní třídy, s použitím mikrofonu a kontra světla našel funkční jevištní řešení dětské hry na dospělé, přesto adaptace potřebuje ještě dramaturgické úpravy a výraznější práci se stylizací postav Neřáda i alternativní Venduly. Pokud byste ale měli možnost představení někde vidět, neváhejte.

Autorská inscenace mostecké ZUŠ F. L. Gassmanna **Co nás spojuje** souboru **My se nejmenujeme děti** (vedoucí Pavel Skála) nabídla velmi kvalitní práci s několika jevištními plány a zajímavou sondou do světa přátelství. Vzhledem k tomu, že šlo o premiéru, bylo vidět, že tvar potřebuje ještě pročistit, ačkoliv jej táhne zkušený soubor.

Groteskní zážitek si přichystal soubor **To definici svědčí** ZUŠ Teplice (vedoucí Petro Sláma) s inscenací **Uškrcená laborantka** vycházející ze stejnojmenné Svandlíkovy předlohy. Tvar je velmi dobře postaven, ale náročný žánr grotesky vyžaduje dokonalou přesnost, kterou inscenace zatím neměla. Inscenaci ale nechybí velmi zábavné gagy a situační komika, která ke grotesce neodmyslitelně patří.

Soubor **Kapří na talíři** ZUŠ F. L. Gassmanna Most (vedoucí Pavel Skála) v autorské inscenaci **Holky na zabítí** představil dívčí soubor o jednoho kluka s nadsázkou, drsným (až vražedným) humorem a elánem, který nenechal nikoho z diváků bez reakce. Osvěžující je nahrazení zavedených neutrálních černých kostýmů barevnými tričky. Představení má spád, perfektní temporytmus a nebojí se jít doslova na dřev.

Před poslední inscenací vystoupily tři recitační dvojice **Adéla Kotvaldová a Eliška Taptičová** (text **Uspávanka s Popelčíným oříškem**), **Kateřina Nápravníková a Barbora Selingerová** (text **O slepičce Pepičce**) a **Rozálie Petřů a Gabriela Prošková** (text **Červená Karkulka**). Bohužel byly všechny přednesy zatíženy zbytečně doslovnými kostýmy, gesty a nepromyšlenými mluvnými prostředky.

Přehlídku uzavřel soubor **Děti v zrcadle** ZUŠ F. L. Gassmanna Most (vedoucí Pavel Skála) a inscenace **Možná něco někde, nevím**. Tvar pracuje velmi funkční s hrou Člověče, nezlob se, která postupně vytvoří rámec pro celý tvar až do silné tečky rčení „Všude dobře, doma –“. Svět dětí, rodičů, hry, zlobení a nepochopení je zajímavě vystaven. Inscenaci ale škodí jistá schematičnost a z ní plynoucí předvídatelnost. Stejně jako všechna ostatní sobotní představení (všechna měla toho dne svou premiéru) tedy ještě potřebuje i toto čas na usazení.

Lektorský sbor ve složení Nika Nováková, Petr Váša a Vojtěch Löffelmann udělil **přímý postup na celostátní kolo přehlídky** Dětská scéna 2026 souboru **Kapří na talíři** s inscenací **Holky**

na zabítí. Po delší diskusi pak do širšího výběru poslal lektorský sbor nakonec celkem tři inscenace: **tajMOSTi** (soubor **Bramboračky**), **Co nás spojuje** (*My se nejmenujeme děti*) a **supr X antisupr** (*Létající dramaděti*).

Na viděnou ve Svitavách anebo příští rok v Lounech!

Vojtěch Löffelmann

LIBERECKÝ KRAJ

PŘEHLÍDKA DĚTSKÝCH RECITÁTORŮ

LIBEREC, 19. DUBNA 2026, KNIHKUPECTVÍ U FRYČE

V prosluněnou sobotu 19. dubna jsme se setkali na krajském kole recitační přehlídky v prostorách oblíbeného libereckého knihkupectví. Z každé kategorie do krajského kola postoupilo 12 recitátorů a atmosféra tohoto společného setkání se nesla ve velmi příjemném duchu. Během celého přehlídkového dne byli pozornými posluchači jednotlivých recitátorů i jejich doprovázející dospělí, rodiče či učitelé, také členové lektorských sborů (porot). Novinkou letošní přehlídky byly dva souběžně pracující lektorské sbory. První a třetí kategorii sledovali Kateřina Kubičková, Vojtěch Matějčíka a Eliška Vobrhubová (předseda), druhou a čtvrtou kategorií Jakub Kubiček, Jana Stránská a Adéla Zmrzlíková (předseda), což přispělo ke vzniku většího časového prostoru pro malé roborové semináře i individuální pohovory s recitátory (i s dospělými průvodci) reflektující jejich vystoupení včetně doporučení, co a jak do budoucna zlepšit.

První kategorie

V nejmladší kategorii, která také krajské kolo otvírala, se představilo 9 dívek a 3 chlapci s přednesy textů odpovídajícími jejich věku, možnostem i dovednostem (deseti básní a jedné prózy a až na jednu výjimku z tuzemské literatury pro děti). Nemálo recitujících se potýkalo s některými z obvyklých jevů této věkové kategorie provázejících, jakými jsou zbytek zpěvavé intonace či mechanické rytmizování, vnější prostředky („malování“ slovem, nepřírozené důrazy, vyražení slov) a ne každému se podařilo dospět k pointě, k osobní výpovědi, k jasnému konci. Navzdory tomu letošní kategorii nejmenších charakterizuje celkově solidní úroveň i převažující potěšení z přednesu a každé z recitujících dětí dokázalo nějakým způsobem posluchače zaujmout či oslovit.

Čestné uznání porota udělila **Jaromíru Fišerovi** (Masarykova základní škola Libštát, p.o.) za civilní projev v přednesu básně Jana Kratochvíla **O židli a slovu**, **Dorotě Zajáčkové** (ZŠ Nový Bor, náměstí Míru 128, okres Česká Lípa, p.o.) za práci s přímou řečí v básni Ivana M. Jirouse **Ptala se Františky Marta** a **Viktorii Suchánkové** (ZŠ Liberec, U Soudu 369/8, p.o.) za předání představy divákovi přednesem básně Pavla Šruta **Lichožout**.

Bez povšimnutí nezůstaly ani ostatní recitující děti – každé z nich dostalo pochvalu poroty za to, čím na krajském kole obzvláště zaujalo: **Veronika Bajerová** (ZŠ Liberec, Lesní 575/12, p.o.) za utkání se s vnějšími vlivy, které nečekaně nastaly při jejím přednesu básně Daniely Fischerové **Ochechule s ukulele** a které svým soustředěním dokázala překonat. **Michael Bretl** (ZŠ Liberec, Česká 354, p.o.) se představil přednesem básně Shela Silversteina **Bordelář** – pochvalu obdržel za hledání vztahu k textu a za totéž byla pochválena i **Markéta Klappková** (ZŠ

Turnov, Žižkova 518, p.o.) s přenášenou prózou Magdaleny Wagnerové **U jako Ucho**. Pochvalou za porozumění textu ocenila porota **Emu Lenikusovou** (ZŠ Česká Lípa, Partyzánská 1053, p.o.) ve zdařilém přednesu básně **Pět myšů** od Emanuela Frynty, **Tu Anh (Natálku) Nguyen** (ZŠ Česká Lípa, Partyzánská 1053, p.o.) pochvalou za dramaturgii – básně Radka Malého **Okno do zahrady** a za kontakt s divákem **Viktorii Papay** (ZŠ a MŠ Rychnov u Jablonce nad Nisou, p.o.) při přednesu textu Jiřího Žáčka **Ufo, ufo, ufo**. Za zaujatý projev a kontakt s divákem byla pochválena **Emily Rajmová** (ZŠ T. G. Masaryka Lomnice nad Popelkou, p.o.) za své podání Hrubínovy **Červené karkulky**. **Luboš Skalák** (ZŠ Jablonec nad Nisou – Mšeno, Mozartova 24, p.o.) si odnesl pochvalu za potěšení z textu v přednesu Kratochvílova **Mečouna** a konečně pochválena byla i **Eliška Štefancová** (ZŠ svaté Zdislavy, Jablonec n/Nisou) za zapamatování básně **Strakapoud** od Miloše Kratochvíla, což jí umožnilo se o vybraný text podělit s diváky.

Druhá kategorie

Recitátoři této kategorie přicházeli s různými výzvami a získávali tak odlišné zkušenosti. Někteří z nich již nejsou žádní nováčci, recitaci se věnují dlouhodobě a chtěli si vyzkoušet třeba nový styl či žánr, jiní stáli na jevišti jen párkrát a jejich výzvy tedy byly jiné: udržet kontakt s divákem, hlasitost a artikulaci.

Důležité je též zmínit odlišnou startovní pozici způsobenou výběrem textu – někdo si ho hledal na míru, jiný ho dostal od dospělého.

S pochvalou za předání smyslu textu **postoupila Sára Gajdošová** (ZŠ Liberec, U Soudu 369/8, p.o.) s textem Ivy Vaškové **Ovce**. Tato energická recitátorka si udržela kontakt s divákem a srozumitelně, s jistým nadhledem, mu předala sdělení textu. Dalším **postupujícím** recitátorem s pochvalou za nadhled je **Ondřej Vašíček** (ZŠ Liberec, Aloisina výšina 642/51, p.o.) s textem Arnolda Lobela **Divné boule** (z knihy Pan Sovy). Přestože text je napsán spíše pro mladší čtenáře, Ondřej do něj přinesl svůj nadhled a odstup, který se promítá do jeho vyprávěče. Vyprávěč je tak v kontrastu s postavou pana Sovy, který se v úryvku naplno věnuje řešení svého problému. Zároveň svým projevem připomíná pana Sovu a vykresluje ho jako přemýšlivého a bezelstného velmi citlivě a přesvědčivě.

Čestné uznání s pochvalou za zaujatý textem a soustředěný projev, s možností postupu jako **náhradník** dostala **Magdalena Podrazilová** (ZŠ Liberec, Vratislavice nad Nisou, p.o.) s textem Franka Tashlina **Vačice, která se nesmála**. Tato zralá recitátorka si dokázala udržet kontakt s divákem a provést ho celým příběhem.

Třetí kategorie

Podobně jako v první kategorii i v této převažovala v přednášených textech poesie (včetně jednoho písňového textu Karla Plíhala) nad prózou a s převahou textů domácí proveniencí (z překladové literatury se objevily dvě prózy – Gianni Rodari: *Proč a René Goscinny: Kourím*); recitovalo šest děvčat a šest chlapců, z nichž dva se představí i svitavskému publiku Dětské scény 2026.

Matyáš Tryhuba (ZUŠ Nový Bor, okres Česká Lípa, p.o.) byl oceněn za kontaktní a energický přednes a **postoupil** s textem Jiřího Suchého **Sen zločince**. Matyáš byl v přednesu autentický, plastický, s výraznou potřebou sdělení i s potěšením z textu; zjevné bylo jeho vědomí celku i směřování k pointě, k jasnému konci. Druhým **postupujícím** je **Adam Hovorka** (ZŠ Turnov, Žižkova 518, p.o.) oceněný za sdělování představy v přednesu textu Kourím (René Goscinny; z knihy Malý Mikuláš). Adam se představil jako soustředěný a vnitřně zaujatý, plasticky vyprávěč přednášející s vědomím celku i se smyslem pro dílčí situaci a se směřováním k pointě, byl energický, kontaktní, adresný a sdělný s nepřehlédnutelným potěšením z „klučičího“ textu a s dostatečnou mírou nadhledu i odstupem dokázal své posluchače provést celým příběhem.

Čestné uznání s pochvalou za kultivované vyprávění a s návrhem na postup na pozici **náhradníka** získala **Nathálie Msaříková** (ZŠ U Lesa Nový Bor, Boženy Němcové 539, okres Česká Lípa, p.o.) za přednes básně **Ptala se Františky Marta** (**Ivan Martin Jirous**). Přirozená, psychofyzicky propojená, soustředěná recitátorka byla ve svém projevu „tady a teď“ kontaktní, adresná i sdělná. Přednášela s vědomím celku i z toho plynoucího směřování k jasnému, hezkému vypovídajícímu konci, a to vše kultivovaně s odstupem a nadhledem v citlivém a civilním projevu s potěšením z textu a jeho interpretace. Pochvalou za pokus o osobní výpověď bylo oceněno vystoupení **Mariany Voborníkové** (ZŠ s RVJ Liberec, Husova 142/44, p.o.)

s přednesem básni *Puberta, Třináct let, Tulikráska* Jana Kašpara (z knihy Tulikráska).

Ostatní vystoupení byla poznamenána různými problémy se sdělností buď ve smyslu výstavby textu (členění ve smyslu gradace a temporytmu) a ve vztahu k němu (a tím i absenci tématu výpovědi) anebo i ve smyslu základních interpretačních (technických) dovedností (gramatické traktování textu, „sekání“ básní po verších, nedbalá mluva na jedné straně a na straně druhé hyperkorektní výslovnost slovesa být v přítomném čase, nepřírozené důrazy, malování slovem...). U vědomí toho, že základním vyjadřovacím prostředkem je slovo a hlas a sdělování představ postojů, obrazů mluvním projevem, je neoddělitelnou součástí dobrého přednesu i čistota mluvy, kam patří nejen výslovnost, ale i větná intonace, frázování, tempo a rytmus, dynamika projevu. Způsob mluvy i po stránce dikce je vizitkou celkové kulturnosti a v případě přednesu je i nástrojem, prostředkem sdělení. Důležitou podmínkou budoucího sdělení je výběr textu pro přednes a v ideálním případě by měl být prostředkem pro autentickou, přirozenou a osobitou výpověď jeho interpreta. Je totiž jisté, že recitátor vždy počítá s posluchači, s nimiž se chce prostřednictvím svého přednesu podělit o svůj zážitek, o svůj pohled na text, na svět, zkrátka prostřednictvím svého přednesu vyprávět i o sobě.

Zdar přednesového vystoupení v neposlední řadě ovlivňují i osobní zkušenosti a možnosti interpreta, zájmy, postoje, osobní zralost a dosavadní přednáškové dovednosti – i to jsou okolnosti, které mohou hrát roli ve výběru textu pro přednes a které mohou interpretovi pomoci nejen v aktuální práci na vybraném textu, ale i k jeho osobnímu a osobnostnímu růstu. a v neposlední řadě i k osobitému autentickému projevu, neboť cílem a smyslem není jen ukázat výbornou techniku hlasu či výraz, ale především osobitě interpretovat literární předlohu tak, aby oslovila posluchače.

Čtvrtá kategorie

S recitátory této kategorie už kromě dovedností více mluvíme o výběru textu, jejich motivaci a sdělení. Tito mladí lidé se již setkali s různými texty a dovedou o nich kriticky přemýšlet. Je to patrné na myšlenkách, které se s námi rozhodli sdílet.

Postup s pochvalou za poutavé vyprávění získal **Filip Máslo** (ZŠ Liberec, Broumovská 847/7, p.o.) s textem Václava Havla *Spiknutí* (z knihy Pižďuchové). Filip je zkušený, zralý recitátor s citem pro vtip a dynamiku, kterou se mu podařilo divákovi zprostředkovat i přes drobná zaškobrtnutí způsobená nejistotou v paměťovém uchopení náročného textu. Pointa textu se mu však velmi vydařila. S pochvalou za autenticitu **postoupil** také **Marek Novotný** (ZŠ T. G. Masaryka Lomnice nad Popelkou, p.o.), který recitoval text Ladislava Zibury *Touha cestovatelská*. Přesvědčivý recitátor, využívá minimalistických prvků k získání diváků „na svou stranu“ i k předání vtipu, který možná překvapil i jeho samotného. Čestné uznání s pochvalou za civilní projev a **s návrhem na postup** získal **Jakub Charvát** (ZŠ Jablonec nad Nisou, Pívovarská 15, p.o.) s textem Jiřího Suchého *První láska*. Jeho nasmělý, citlivý a upřímný přednes textu jen podtrhl autorův smysl pro humor a v recitátorově podání působil jako hluboce prožitá vlastní zkušenost.

Letos jsme se v obvodním i krajském kole setkali s volbou autorského textu, což je zajímavé. V libereckém obvodním kole se objevily i texty vytvořené AI. Tato rozhodnutí mladých recitátorů přináší mnoho zajímavých otázek o autorství, možnostech interpretace a o tom, jaký je rozdíl mezi interpretací vlastního, uměleckého a textu zkonstruovaného nástrojem.

Závěrem chceme poděkovat pořadatelům libereckého Dramacentra Bezejména za organizaci celého dne, knihkupectví U Fryčů za příjemné prostory s možností nahlédnout do zajímavých knih (a dokonce si i některé z Liberce odvézt, neboť ocenění recitátorů obdrželi i poukázky k nákupu knih v hostitelském knihkupectví dle vlastního výběru), porotě a všem recitátorům a jejich doprovodům za příjemně strávený den plný vzájemné inspirace.

Atmosféra byla opravdu pohodová a bylo velmi milé vidět nové, recitující začátečníky z celého kraje i starší recitátory, kteří se seznámili ještě před začátkem své kategorie, srdečně se bavili, vzájemně se těšili na své výstupy a podporovali se.

Tímto všem čtenářům ve Svitavách přeje, aby spolu prožili příjemný čas, dobře se bavili, vzájemně si naslouchali a třeba si našli nové kamarády z různých koutů republiky.

Eliška Vobrubicová (za 1. a 3. kategorii) a *Adéla Zmrzlková* (za 2. a 4. kategorii)

PŘEHLÍDKA DĚTSKÉHO DIVADLA

JABLONEC NAD NISOU, 24.–25. DUBNA 2026, EUROCENTRUM

V průběhu dvou dní postupové přehlídky v Jablonci viděli diváci celkem 11 inscenací a lektorský sbor měl nesnadný úkol vybrat ze skvělé nabídky představení na celostátní setkání ve Svitavách. V Jablonci se setkávají soubory, které mají již tradičně vysokou úroveň. Hned několik dalších inscenací, které zůstaly pod pomyslnou čarou by bez problémů mohly region reprezentovat na Dětské scéně ve Svitavách.

Přímý postup sbor lektorů udělil inscenaci *Kowai desu* souboru *Myšmaš* ZUŠ Turnov, kterou se skládá ze tří příběhů inspirovaných japonskými pohádkami. Setkáváme se s nadpřirozenými bytostmi, které podrobují lidské hrdiny zkouškám, ve kterých nakonec lidé obstojí, a každá z částí tak má pozitivní pointu spojenou s ponaučením. Vše je vyprávěno hravou formou se sympatickou mírou vtipného, až ironického nadhledu, bez zbytečné popisnosti a naopak s využitím imaginativní zkratky. Relativně početný soubor (11 účinkujících, průměrný věk 13 let) připravil představení založené široké škále jevištních prostředků: využívají práci s klíčovou rekvizitou v podobě vějířů a nápadité pohybové jednání (včetně zdařilé choreografie), herecky jsou na patřičné úrovni (jevištní pohyb a řeč), nadstandardní je hudební složka včetně zvukové dramaturgie a výtvarné, respektive kostýmní řešení. Soubor se nesnaží imitovat japonskou kulturu, ale poučeně pracuje s pečlivě zvolenými prvky japonské tradice, které přenáší do kontextu moderního divadelního jazyka. Vše je zjevně výsledkem společné práce souboru, která odráží vztah mladých divadelníků k tématu a obsahu.

Vzhledem ke kvalitě přehlídky lektorský sbor rozhodl o třech **doporučeních**. První pro taneční představení **Všem, kteří věří v sílu odvahy a dobrotu** srdce zkušeného souboru **TaPS Magdaléna, z.s.** Rychnov u Jablonce nad Nisou. Dívčí soubor jevištně ztvárnil příběh statečné dívky Grizeldy, která se stane „havraní řeholnicí“. Děj vychází z knihy Havraní dvůr (autorka Viktorie Veselá). Společně vytvořily představení, které se skládá ze tří chronologicky navazujících částí: nedobrovolném vstupu do kláštera, vzpouře a útěku a konečně o síle odvahy, která vychází z lidské touhy po svobodě. Silné téma organicky rozvíjejí ve spojení s pozoruhodnou skladbou skladatele Pavla Haase (skvělá volba režisérky Ludmily Relichové, která zaslouží ocenění). Inscenace má silnou epickou linku, ale působivá je především atmosférou, která evokuje imaginativní obrazy krajiny, ve které se děj odehrává. Soubor dokáže své zaujetí tématem sdílet divákům a proces tvorby je tak završený od důsledné dramaturgie na počátku, přes skvělý výběr hudby, promyšlenou choreografii, kostýmové pojetí a světelný design, taneční provedení a finální jevištní prezentaci.

Další **doporučení** patří inscenaci *Archa Noemova* od souboru **Divadlo Vydýcháno** 6. ročník ZUŠ Liberec. Biblický příběh soubor zpracoval do podoby autorského představení, které

na známé události nahlíží s úsměvným odstupem a chytrým humorem, který vtipně odpovídá například na často vyslovovanou otázku, jak se všechna ta zvířata vešla do jedné archy. Průvodcem je Bůh a jeho „černý antagonista“ (postavu můžeme vytvořit jako „padlého anděla“ nebo Lilith), kteří rámuji děj a jsou i v roli poněkud sarkastických komentátorů. Ústředním hrdinou je pak Noe a jeho rodina, která plní nesnadné úkoly spojené se stavbou lodi a následnou nebezpečnou plavbou. Soubor je patřičně herecky disponovaný, jejich jevištní projev je na vysoké úrovni. Využívají nápaditou zkratku, kterou posiluje chytrá práce s rekvizitou. Příběh prvoplánově neaktualizovali, ale převyprávěli ho vlastní perspektivou, a tak přirozeně zdůraznili témata, která jsou srozumitelná a vlastní jejich vrstevníkům. Je to interpretace biblického mýtu, kterou divák může sdílet vlastní žitou zkušeností.

Třetí doporučení patří inscenaci **Každý jim říká jinak** souboru **Divadlo Vydýcháno 3**, ročník ZUS Liberec. Na počátku společné práce si děti ze souboru povídaly o svém strachu: čeho se bojí a jak se s tím vyrovnávají. Inscenaci rámuje poněkud specifický strach v podobě trémy. Děti se pak vyrovnávají s různými strachy, které spojuje, že jejich zdrojem nejsou nadpřirozené bytosti, ale „všední“ setkání jako například s hady, pavouky nebo psy. Na jevišti si vytvářejí bezpečný prostor, který jim umožňuje se s těmito strachy vyrovnat. Imaginativním vyjádřením bezpečného prostředí se pro ně staly velké „světelné meduzy“, které si děti vytváří pomocí své fantazie, a které jim pak poskytují ochranu, a které transformují strach. Ve hře s „meduzami“ se inscenace posouvala k loutkové poeie. Soubor tvořený menšími dětmi (věk 10 let a 11 účinkujících) je herecky patřičně připravený, jedná se o kolektivní jevištní observaci tématu, do které jsou rovnoměrně zapojeni všichni aktéři na jevišti. Ocenění si zaslouží citlivé vedení, které děti bezpečně provedlo omečené náročným tématem.

Chronologicky byla prvním představením přehlídky inscenace **Vejrych se urací (Světlušky ze Zušky, Jilemnice)**, které zpracovává místní pověst o jilemnickém černokněžníkovi Vejrychovi. Východiskem se stalo jevištní „rozehrání“ pověsti, kterou děti najdou v místní knihovně. Volně se tak otvírá téma vztahu ke knihám a čtenářské dovednosti, která rozvíjí fantazii. Příběh dokázali odvyprávět s využitím vtipných zkratk a jevištních situací. Mimo jiné jim pomáhala stínohra, kterou poněkud neobvykle technicky řešili použitím meotaru, který jim umožnil vytvářet precizní a výtvarně bohaté obrazy. Výsledkem byl napínavý (až hororový) a zábavný děj, který vedle tématu „čtenářské fantazie“ odehrál divadelně svěžím způsobem regionální pověst o souborji se zlou mocí. Zjevně již „reprízami usazené představení“ si jistě získá hodné dalších diváků.

Pro představení **Pec nám spadla (Vydýcháno Liberec, 4. ročník ZUS)** si soubor vybral předlohu zkušeného Víta Peřiny, který osobitým způsobem vypráví klasickou pohádku. Dramatizace vycházela z lehce ironizujícího nadhledu nad známým příběhem, který zdůrazňoval komické prvky a vyhýbal se napínavé (hororové) interpretaci. Šlo o to, jak se souboru podaří známé situace zachytit pro diváky překvapivě, objektivně nebo novou perspektivou. Soubor přitom střídá zdařilé momenty s poněkud rozpačtějšími místy: někdy se podařila svěží interpretace, ale jindy to bylo jen pouhé předvedení známých motivů z této pohádky. Sympaticky pracovali se scénografií, kterou vytvářeli pomocí skládačky z kartonových krychlí. Jsou dobře pohybové a jazykově vybavení. Bylo ale znát, že se soubor s textovou předlohou úplně neidentifikoval a zůstal převážně předvedení bez ujasněného vztahu ke sdělení.

Soubor **Smradi** ZUS Turnov předvedl autorskou inscenaci **Tutorial a neb Jak přežít pondělí**, která nepochybně patřila mezi nejkvalitnější představení přehlídky. Slovo „tutorial“ v názvu naznačuje, že se pohybovali v kontextu jim vlastního on-line prostředí, ale zpracovali příběh veskrze tradiční, protože „pondělní nehody“ jsou nepochybně téma, kterému dobře rozumí každý z nás, jedno zda dítě nebo dospělý. Pondělní „nešťastné nehody“ stupňují od počátečního zaspání až k finálnímu konci dne, který je smířením s osudem a zároveň poselstvím o tom, že by to mohlo jít jinak (tutoriál), ale bez jakéhokoliv nadbytečného moralizování. Vlastní zkušenost s každodenností (rodina a škola) dokázali jevištně rozehrát za pomoci fyzického jednání a jednoduchých rekvizit. Soubor se směje sám sobě, ale nikomu se neposmívá. Nešikovnost pro ně není zdrojem outsiderství, ale cestou, jak překonávat překážky a (snad) se stát lepším. Návod, který potřebuje i leckterý dospělý a nejenom pro pondělní den.

První den uzavřela další inscenace **Divadla Vydýcháno Liberec**, kterou byla jevištní adaptace povídky Raye Bradburyho **Zástup**. Představení starších studentů (6. a 7. ročník ZUS, 13 až 14 let) mělo svou režisérku (Šárka Vltavská), ale opět se jedná především o kolektivní autorské dílo, na kterém se podílel celý soubor. Inscenace se skládá z několika vrstev, které kombinují

žánrové a formální stylizace. Základní osu tvoří investigativní vyšetřování záhadného „davu“. Nonverbální, někdy až taneční plochy v ději utváří atmosféru a obrazově ztvárňují klíčové události. Dominuje „temné“ až „noir“ pojetí jevištní poetiky, kterou vytváří pomocí fyzického jednání, kostýmů a jednoduchých rekvizit v prázdném prostoru. Důležitou složkou je pak světelný design. Problémem inscenace je, že toho chce říci příliš mnoho, a divák se tak ztrácí mezi několika závažnými sděleními, mezi kterými se prakticky nelze orientovat z hlediska jejich hierarchie. Nejspíše je to důsledek bohaté imaginace, kterou nabízí literární předloha, která může být někdy paradoxní překážkou, kterou je nutné nejprve dramaturgicky a poté inscenačně vyřešit.

Soubor **KaRamádi** ZUS Turnov jiným způsobem a formou zpracoval téma strachu, kterému se věnovala také inscenace **Každý jim říká jinak**. Zatímco liberecký soubor transformoval své strachy do „ochranné imaginace“, turnovský ve svém představení **Když se večer zhasne** hororovější strachy z nadpřirozeného „zahání“ zařikáváním, a především společným sdělením, které eliminuje osamělost, která je sama o sobě hrozná. Opět se jedná o jevištně převedenou každodennost v podobě „společného usínání a vyprávění strašidelných příběhů“ o nočních můrách, které si prožil, doufáme, každý z nás. Znovu si soubor vystačil s prázdným jevištěm, pyžamy jako kostýmem a barevnými dekami jako rekvizitami. Vedle fyzického jednání dobře zpívají a hudební složka byla důležitou součástí představení. Autorské texty souboru organicky doplňuje poezie (knihka Strašidelné básně pro statečné děti) a děti velmi dobře recitují. Hrají společně a plní svůj úkol prostřednictvím jevištního kolektivního hrdiny, když každý má prostor, a nikdo není zbytečný.

Představení **O kočáru bez koní** je sympatický pokus mladého souboru **BezeStrachu** z Dramacentra Liberec (12 let) o doku-drama vycházející z deníků libereckého podnikatele Theodora von Liebiga. Režisér Vojtech Matějčíka a soubor dvanácti účinkujících (12 let) si na začátku položil různé otázky: jak se kupoval benzín do prvních automobilů, jak se získával řídicí pák nebo jak lidé reagovali, když přijel „kočár bez koní“. Libereckého podnikatele a vynálezce von Liebiga a jeho přítele Franze, který se později stal významným lékařem, sledují od mládí, kdy začali snít o moderních vynálezech. Dospělý von Liebig přivezl do Liberce jeden z prvních automobilů v českých zemích a posléze se stal také jejich výrobcem a předběhl dokonce Laurina a Klementa v nedaleké Mladé Boleslavi. Nápaditě pojatá inscenace nejenom baví, ale přináší divákům ponaučení na kapitolu našich dějin, kterou znovuobjevujeme nejenom v Liberci.

Jabloneckou přehlídku uzavřelo představení **rUKA (Divadlo Vydýcháno, I. ročník II. stupně)**. Věkově starší soubor (15 let) se soustředil především na fyzické a v zásadě nonverbální jevištní jednání. Nevyprávěli ucelený příběh, ale zkoumali vlastní tělesnost – ruku jako jeden z klíčových znaků lidskosti – prostřednictvím jevištních obrazů. Na prázdném jevišti využili kromě fyzického herectví také výraznou rekvizitu v podobě „nafouknutých gumových rukavic“, která již lehce přesahovala do loutkové poetiky, a která inscenaci zajímavě obohacovala o materiálovou „umělost umělé hmoty“. Soubor směřuje pod vedením režisérky Michaely Maškové k experimentu hledajícímu archetypální podstatu divadelnosti. Výsledek ale někdy zůstal pouze u popisu přes zjevný cíl zachytit hlubší vrstvy obsahů. Silnou stránkou inscenace bylo nápadité využití situací s poetikou nonsensu, které závažná témata odlehčovaly a nepochybně jsou organickou součástí experimentálního přístupu souboru.

Lektorský sbor postupově přehlídky Dětská scéna Jablonec nad Nisou pracoval ve složení: předsedkyně Michaela Homolová, Lenka Jíšová, Pavla Chundelová, Kateřina Schwarzová a Jaroslav Stuchlík.

Jaroslav Stuchlík

KRÁLOVÉHRADSKÝ KRAJ

PŘEHLÍDKA DĚTSKÝCH RECITÁTORŮ

HRADEC KRÁLOVÉ, 22.–23. DUBNA 2026, DIVADLO JESLIČKY JOSEFA TEJKLA, ZUŠ STŘEZINA

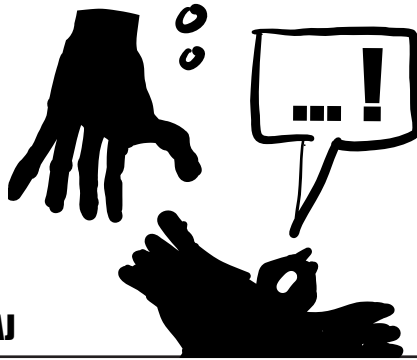
Začátek letošního roku byl v našem kraji plný zmatků a nejistot. Nechci rozebírat, co a proč se stalo, chtěla bych jen poděkovat všem subjektům, které se nakonec organizace okresních kol ujal – K-klub Jičín (Denisa Ovečková), MKS Úpice (Zina Rýgrová), ZUŠ Rychnov nad Kněžnou (Ivana Tejklová a Kamila Hájková), ZUŠ F. A. Šporka, Jaroměř (Jarka Holasová a Vlastimil Kovář), ZUŠ Střezina, Hradec Králové (Karel Pešek). Všichni organizátoři připravili milé a vstřícné prostředí, sehnali spoustu dárků, a tak vše nakonec proběhlo „hladce“. Velké díky patří i Emě Zámečnickové, která se snažila jako členka odborné rady organizaci okresních kol pomoci. Okresních kol se letos účastnilo 352 recitátorů.

Krajské kolo proběhlo již tradičně v Divadle Jesličky Josefa Tejkla (ZUŠ Střezina, Hradec Králové) a organizačně přehlídku zajistil spolek Klub přátel Divadla Jesličky. Ve dvou dnech se na jevišti Jesliček vystřídalo 80 dětí a byla to „paráda“. V porotě pracovali Jana Portyková, Jaroslav Pokorný, Karel Pešek a Františka Mádlíková.

První den s nejmladšími kategoriemi přinesl především radost, obrovskou chuť sdělovat a sdělovat vědomě. Obsah sice občas válcoval formu, ale ta autentická chuť vyprávět byla až nakažlivá.

V první kategorii, kde v minulosti většinou převažovala interpretace poezie (stále ještě u některých učitelů převažuje názor, že recitace je něco posvátného a nic jiného než verše se interpretovat „nesmí“. a smát se u humorných textů je téměř zločin...) se ve větší míře již v okresních kolech objevila interpretace prózy. S čím se v posledních letech setkáváme častěji, je interpretace textů slam poetry a různých pokusů z internetu, často vytvářených pomocí AI. Čestné uznání získaly **Terezie Pelinková** (Jiří Kahoun: *U babičky*), **Natalie Štěrbová** (František Hrubín: *Červená Karkulka*), **Karolina Zalevská** (Miloš Kratochvíl: *Proč je pštros největší*) a **Claudie Koubová** (*Tajemství hlemýžďe Silvestra*). Cenu poroty si odnesly **Nina Astapenko** (Karel Čapek: *Dášeňka*) a **Anna Gajdošová** (Daniel Hevier: *Zapomnětlivý parašutista*).

Ve druhé kategorii do celostátního kola postoupili **Vojtěch Fišera** (Jovanka Jorgačevićová: *Předpis*) a **Filip Linhart** (René Goscinny: *Sachy*). Vojtěch je autentickým přirozeným vypravěčem s jasnou a sdělenou představou, který je při charakteristice postav schopen drobnokresby. Logické členění textu dovedl k připravené pointě. U Filipa porota ocenila výběr textu, který oživil svou osobitou interpretací, i když byl mírně indisponován, prokázal, že je dobře technicky vybavený interpret, který vědomě pracuje s tempem a pauzou. Logická stavba textu vrcholila jasnou a připravenou pointou. Prokázal i schopnost vést logicky a přesvědčivě dialog mezi postavami. Čestným uznáním byly oceněny čtyři dívky: **Justýna Flosová** (Karel Čapek: *Měl jsem psa a kočku*), **Andrea Kuntová** (Olga Černá: *Petalík*), **Andrea Chlumecká** (Ilja Hurník: *Herci*) a **Vendula Lacková** (Jiří Kahoun: *Zajíček je obr*).

Druhý den se třetí a čtvrtou kategorií se proměnil, ubylo radosti, přibýlo ambicí, a především neúměrně dlouhých textů. Také se objevují čím dál častěji úryvky z románů, kde interpreti předvádají znalost celku a vybrané úryvky zavádějí posluchače do zmatků. V dlouhých textech se ještě více prozradí recitátorovy technické nedostatky a nepřesně vyložená struktura textu (to není apel na interpretaci krátkých textů, jen konstatování).

Ze třetí kategorie na celostátní dětskou scénu postoupila **Anežka Drbohlavová** (Shel Silverstein: *A ten se...*), která zajímavým způsobem interpretovala text s komplikovanou stavbou opakujících se spojení na koncích veršů. Čtyři vypointované, překvapivé mikropříběhy posluchače v napětí vedou k závěrečné pointě. Pro každý mikropříběh našla interpretka odlišný interpretační klíč, a přitom nedošlo k rozpadu celku. Druhým postupujícím je **Alfred Filip Janeba** (Zdeněk Rosenbaum: *Jak jsem dospěl*). Porota u Alfreda ocenila vhodný výběr humorného textu s logickou stavbou směřující k pointě. Posluchači se rádi vyladili autentické a osobitě vyprávění, při kterém recitátor vědomě pracuje s pauzou a umí si na diváka počkat. Při svém výkonu byl mírně indisponován alergickou rýmou, což vedlo k drobně nedotažené výslovnosti souhláskových skupin a koncovek. Čestné uznání získali **Markéta Komárková** (Miloš Kratochvíl: *Úžas v psím salonu*), **David Farkaš** (Eva Jílková: *Skleněný domeček*), **Eduard Erben** (Edward Lear: *Sovák a Micinka*) a **Tobiáš Skořepa** (Shel Silverstein: *Poslušný žák*).

Čtvrtá kategorie do celostátního kola vyslala **Eduarda Faltu** (Marek Eben: *Myšlenky za volantem*). Prokázal, že velmi osobitý a zkušený interpret, který vědomě pracuje s nadsázkou, vtipně a vkusně interpretuje humoristické filozofování. Vědomě používá interpretační prostředky, nevnučuje, ale sděluje svůj vlastní názor na sdělovanou problematiku. Do celostátního kola byl nominován také **Matěj Fouček** (Jiří Holub: *Jak nás vzali do divadla*). Ten disponuje schopností autenticky vyprávět a překvapovat posluchače. Vědomě pracuje s pauzou, charakterizuje jednotlivé postavy, logicky staví text k jasnému závěru. Dokáže sdělit dramatickou situaci v napětí a zároveň i s osobním komentářem. **Anna Šlechtová** (Mieko Kawakami: *Nebe*), **Barbora Volková** (Karel Čapek: *Muž, který dovedl létat*), **Eliška Lacková** (Jan Werich: *Lev a notes*) a **Lukáš Felcman** (Dan Landsman: *Pojede se k moři*) získali čestné uznání.

Jana Portyková

PŘEHLÍDKA DĚTSKÉHO DIVADLA

HRADEC KRÁLOVÉ, DIVADELNÍ SETKÁNÍ, 18.–19. DUBNA 2026, DIVADLO JESLIČKY JOSEFA TEJKLA

18.–19. dubna 2026 se konalo v Divadle Jesličky Josefa Tejkla v Hradci Králové postupové kolo pro celostátní přehlídky Loutkářská Chrudim a Dětská scéna. Diváci viděli celkem deset představení, jejichž úroveň byla velice slušná. Během dvou dnů probíhaly dílny pro děti a rozbíhaly semináře pro vedoucí souborů, které vedli Nina Malíková, Petr Varga a Jaroslav Dejl. Je škoda, že některé vedoucí po odehrání představení hned odjely a nezúčastnily se debaty o jejich představení. O dokonale organizaci a příjemnou atmosféru přehlídky se starala Kateřina Fikejzová Prouzová a členové Divadla Jesličky. Za soubor ZOO Jiráskova Gymnázia Náchod, který nemohl přijet pro náhlou nemoc v souboru, obětavě zaskočil jako host Jiří Polehňa s loutkovým představením o Smolíčkovi.

A co jsme tedy viděli:

M. Kynčlová, Jiřina Krtičková: **O veliké řepě**, soubor **Nikdy nekončící prázdniny**, ZUŠ Třebechovice pod Orebem, režie: Jiřina Krtičková

Vedoucí souboru šikovně vybrala a upravila pro početný začínající soubor lidovou pohádku o veliké řepě. Místo jedné vnučky jsou dvě, pomáhá i veverka a mravenci. Takže si každé dítě nějakou postavu prožije. Bohužel vypadl dědeček. Je škoda, že si soubor nedal více práce s rozvíjením jednoduchých situací, které pohádka nabízí. Sazení semínka, růst a vytahování řepy. Děti by tak získaly možnosti si situace více prožít. Na začátku a na konci je písnička, děti jsou jednoduše kostýmované. Podle informace vedoucí šlo o první inscenaci souboru, který v tomto složení pracuje od začátku tohoto školního roku. Jde ale o sympatické a milé představeníčko, na kterém lze dále pracovat.

Romana Hlubučková a soubor: **O lakomé Barce**, soubor **Tkaničky**, ZUŠ Maria Klemense, Chlumeck nad Cidlinou, režie: Romana Hlubučková a soubor

Soubor Tkaničky od září tvoří nový kolektiv a pro svoji první společnou práci si vybral populární a často hranou Werichovu pohádku z Fimfára O lakomé Barce a vyzkoušel si hru s jednoduchými marionetami. Čtyři děvčata v černém jsou sebranou partou, vcelku využívají humor předlohy. Rezervy jsou v práci s loutkou a místy s temporytmem. Jedná se o vkusnou a zdařilou „studýrku“.

Romana Hlubučková a kolektiv: **Nevhodná pohádka**, soubor **MTD**, ZUŠ Maria Klemense Chlumeck nad Cidlinou, režie, dramaturgická úprava: Romana Hlubučková, literární předloha: Saki, přeložil: František Vrba, loutky: stínohra, maňásci a plošné

Soubor MTD (My to dáme!) společně hraje divadlo již třetím rokem. Tentokrát si vybral Nevhodnou pohádku, kterou napsal britský humorista Hektor Hugh Munro. A byla to šťastná volba. Do kupé nastoupí tři nezvedené děti s tetou. Dále tu sedí pán v klobouku čtoucí noviny. Když už je hluk k nevydržení, začne dětem vyprávět příběh holčičky Bertičky, která byla náramně hodná. Poslouchala, co se jí řeklo, vždycky mluvila pravdu, udržovala si šatičky v čistotě, výborně se učila a byla vždycky zdvořilá. Dokonce za to dostala od krále medaile. Nakonec je ale její osud tragický – sežere ji vlk. Scénograficky je vytvořena iluze kupé, uprostřed je „okno“ vlaku, které slouží stínovému divadlu – ubíhající krajině. Dále jsou použity maňásky prasátek a papoušků, plošné loutky. Kombinují se různé typy loutek a živáci. Naslouchající děti někdy odbíhají přehrát příběh Bertičky. Je otázkou, zda časté přebíhání nenarušuje temporytmus a přesnost provedení akcí. Protože jsme viděli množství práce a nápadů, bylo by dobře, kdyby na inscenaci soubor dále pracoval. Ale přes uvedené drobné problémy se jedná o zajímavou práci.

Richard Koníř, Pavel Horák: **Příběhy soudce Óoky**, **Dramatický kroužek**, ZŠ Železnická, Jičín, režie, dramaturgická úprava: Richard Koníř, Pavel Horák

Po loňské taškařici ze Starých pověstí českých sáhli vedoucí školního souboru z Jičína, který je už řadu let pravidelným účastníkem přehlídky, po literární předloze Věry Hrdličkové Rozsudky soudce Óoky. Konkrétně se jedná o dramaturgickou úpravu tří příběhů: Soudce Óoka a urozený pytlák, Dvě matky, Soudce Óoka a kapsáři. Hraje se o moudrém a spravedlivém soudci, pro kterého je spravedlnost tou nejzákladnější hodnotou bez ohledu na bohatství či společenské postavení těch, kteří se před jeho soudem

ocitli. Hraje se na prázdné scéně, někdy je použit kvádr, na který usedá soudce. Početný soubor dětí je oblečen v černém, někdy použijí jednoduché doplňky pro jednající postavy, soudce má bílé jednoduché splývavé roucho. Velice sugestivní je nástup souboru a následující hudební motiv evokující východoasijskou kulturu. Jednotlivé příběhy jsou jasně a přehledně inscenovány a pointovány. Celé představení uvádějí dvě dívky, průvodci. Jedná se o poučené režijní představení, děti jsou na jevišti přirozené, navzájem mají kontakt. Určitě by stálo za to, pracovat s intenzitou hlasového projevu. **Soubor byl nominován na celostátní přehlídku Dětská scéna 2026.**

Sandra Kotizová Milčinská: **Tos nežral**, soubor **Dram&Tak**, Dům dětí a mládeže Symfonie, Poděbrady, režie, dramaturgická úprava, výběr hudby: Sandra Kotisová Milčinská

Vedoucí početného souboru se nechala v práci volně inspirovat knihou Povídání o pejskovi a kočičce od Josefa Čapka, konkrétně příběhem o pečení dortu. Inscenace vznikala improvizacemi na dané téma. Na jeviště – asi hřiště – přichází parta dětí. Místo hraní si vytahují mobily. Přichází chlapec, který nemá mobil, ale zato má narozeniny. Ostatní to nezajímá, mají mobil. A tak ten kluk vymyslí hru na pečení dortu. Děti se postupně do hry přidávají. Tato část by potřebovala ještě trochu „zorganizovat“. Je zaděláno a děti odcházejí hrát vybíjenou. Pouze jedna dívka se nenechala vyrušit pečením, byla neustále zakoukaná do mobilu. Ale mlotsa jí žene ochutnat dort... a to už dál znáte. Soubor si představení užívá.

Soubor: **Naše blues**, soubor **Studio Šrámkova domu v Sobotce**, režie, dramaturgická úprava, scénografie: Lada Blažejová

Soubor ze šesti dívek a jednoho chlapce pracuje v tomto složení rok. Letos se rozhodl jít na divadlo cestou autorského psaní a etud v kombinaci s básničkami Mileny Lukešové a Jana Kašpara ze sbírky Kostkované ideály. Je to o problémech jejich života, vztahu k matce, kamarádům, klukům a smrti. Inscenace má tvar spíše recitačního pásma a její význam je hlavně pro soubor a jejich vrstevníky. Jedná se o sympatický pokus o generační výpověď.

V loutkářské části byly tyto inscenace:

Jana Dvořáčková: Princezna a loupežníci, LS Blechy, Jaroměř

Jarka Holašová, K. K. Prášilová: Mordýřská mrouskanice, Kolegium, ZUŠ F. A. Šporka, Jaroměř

Jakub Pilař: o třech bratřech a obřísku, Ochotnický spolek ŽUMPA, Nučice

Lukáš Komínek: Kocour Rozmarýn, Divadlo4fun, Most

Jaroslav Dejl

PARDOBICKÝ KRAJ

PŘEHLÍDKA DĚTSKÝCH RECITÁTORŮ

PARDOBICE, 20.–23. DUBNA 2026, KRAJSKÁ KNIHOVNA

Krajské kolo Dětské scény v Pardubicích je specifické tím, že je již tradičně pro každou kategorii vyhrazen jeden přehlídkový den. Organizaci přehlídky zajišťuje Krajská knihovna v Pardubicích. v průběhu čtyř dnů se letos v porotě vystřídala řada osobností z oblasti uměleckého přednesu a divadla: Emilie Zámečnicková, Lenka Janyšová, Stanislav Nemrava, Milan Němec, Josef Vrána, Nina Martínková a Tomáš Jireček. Dramaturgie dětských vystoupení se i letos opírala o osvědčené autory, mezi nimiž nechyběli Shel Silverstein, Miloš Macourek, Jiří Žáček či Daniela Fischerová.

První den patřil nejmladším recitátorům z **první kategorie**, pro něž je krajské kolo vrcholem jejich přehlídkové cesty. Vystupující překvapili porotu svou vyspělostí a hned sedm z nich bylo oceněno diplomem.

Druhý den, věnovaný **druhé kategorii**, pak podle porotců dosáhl vůbec nejvyšší úrovně celé přehlídky. Návrh na **postup do celostátního kola** získala **Eva Hufová** (Shel Silverstein: *Rocková kapela*), u které byla oceněna porotou kvalitou a přiměřeností výběru textu, dobré zvládnutí obsahu a formy, osobitý projev a přirozená citlivost. Druhým **postupujícím** je **Antonín Myšák** (Gianni Rodari: *Poptaná pohádka*). U něho zaujala autenticita jeho projevu, skvělý kontakt s publikem a také jeho představa o situacích a postavách a zvládnutí dialogu. Náhradníkem ve druhé kategorii byl určen **Adam Rohlík** (Pete Johnson: *Jak si vycvičit rodiče*). Dobře zvolený text mu umožnil ztotožnění se s hrdinou a pravdivý projev. Jeho přednes byl vypravěčsky sdělný.

Třetího dne, určeného **třetí kategorii**, **postoupil do celostátního kola Šimon Khol** (Ervin Lázár: *Co se vytahuješ, Chlade?*). Zaujal nejen neotřelým výběrem textu, ale i interpretační úrovní a osobitostí. Spolu s Šimonem **postupuje do celostátního kola Emílie Suchomelová** (Miloš Macourek: *o Kryštofůvi, který se schoval v mixéru*), která dokáže pobavit publikum i sama sebe. Dokázala vhodně uplatnit důraz na vtipné pasáže a připravit pointu.

Závěrečný den, patřící nejstarším recitátorům ze **čtvrté kategorie**, pak přinesl **postup pro Veroniku Malínkovou** (Daniela Fischerová: *Dobře prodaná čeština*). Výběr jejího textu dobře odpovídal nejvyšší věkové kategorii a zaujala zejména autentickým projevem se zábavným pojetím přednesu. Druhou postupující je **Vanesa Nora Hečko** (Marian Palla: *Jak udělat z babičky motýla*). Ta zvolila také neotřelý text, působila velmi přirozeně, vhodně pracovala s temporytmem a dokázala navázat vzácný kontakt s divákem. Čtvrtá kategorie má i dvě náhradnice. První se stala **Anna Tisoňová** (Wisława Szymborská: *Nápad*). Zaujala výjimečně dobrým zpracováním náročného látky a silným vnitřním nasazením. Druhou je **Teodora Černá** (Heřman Uhlíř: *Jak jsme zachraňovali školu a dospělé před nimi samými*), která dokázala udržet pozornost posluchačů na celé ploše delšího textu, její projev byl přirozený s osobním vkladem.

Během třetího dne si porotce Josef Vrána trochu posteskl, že výrazně převažují prozaické texty nad poezií. V podobném duchu zazněla v závěru přehlídky i výzva z úst herce Milana Némce, který apeloval na návrat k básnickým textům.

Zajímavostí letošního ročníku je skutečnost, že hned čtyři z postupujících – Veronika Malínková, Vanesa Nora Hečko, Šimon Khol a Eva Hufová – navštěvují literárně-dramatický obor ZUŠ Petra Ebena v Žamberku. Vedle jejich nesporného talentu tak výsledky svědčí i o kvalitní pedagogické práci této školy.

Napříč kategoriemi porota oceňovala především citlivě zvolený text odpovídající věku interpreta, osobitý a autentický projev, zvládnutou práci s temporytmem a schopnost navázat kontakt s publikem.

Uznání však patří všem účastníkům krajské přehlídky. V době, kdy pozornost dětí často odvádějí digitální média, je potěšující sledovat, že zájem o umělecký přednes přetrvává. Těm, kteří postoupili do celostátního kola, gratuluji. A nám všem do dalších let přeji, ať nás láska k uměleckému přednesu neopouští.

Veronika Skalecká

PŘEHLÍDKA DĚTSKÉHO DIVADLA

SVITAVY, FANDŮV DÝCHÁNEK, 17.–18. DUBNA 2026, FABRIKA A DIVADLO TRÁM

Ve dnech 17. a 18. dubna 2026 se ve Svitavách uskutečnil 16. ročník krajské postupové přehlídky Fandův dýchánek. Přehlídka je určena studentskému divadlu, experimentujícímu divadlu, divadlu poezie, dětskému divadlu a loutkovému divadlu. Konala se v prostorách Fabriky, Divadla Trám a klubu Tyjáter.

V programu bylo uvedeno šestnáct inscenací. V pátek se představily soubory **DS Městečko** z Městečka Trnávky s inscenací **Frantísek a čerti**, olomoucký soubor **Bitchcraft** s inscenací **Ticho po pěšině, Stádo hrochů** při SPgŠ Boskovice s inscenací **PROTO**, soubor **Mezium** z Brna s inscenací neznámého názvu, která nahradila původně plánovaný titul **Pomíjivost – relativní záležitost**, **Drama Lama** z Horáckého divadla v Jihlavě s inscenací **Příběhy z našeho / vnitřního města**, **Dramacentrum Bezejména** z Liberce s inscenací **Vyhánění Gerty Schnirch**, **DS Svratouch** s inscenací **Tajemství amuletu** a soubor **Céčko Svitavy** s inscenací **Karel Čapek – Příběhy**.

V sobotu následovaly inscenace **A to je všechno?** souboru **Úplněnáhé Divadlo** z Veselí nad Moravou, **Kdys byla slečna...** souboru **Jášínci** ze ZUŠ Zábřeh, **Kdybych měl křídla** souboru **DŠ Tyl** z Divadelního klubu Polička, **Okenice** souboru **Frgál na nitkách** z Brna, **S Arnoštem ve vaně** souboru **Čistírna** ze ZUŠ Pardubice, **Za gaučem** souboru **Divadlo Máj Praha**.

Odborná porota pracovala.

Lektorský sbor ve složení Jiřina Lhotská, Vít Malota, Tomáš Žižka a Kamil Bělohávek doporučil k postupu na celostátní přehlídky následující inscenace:

Šrámkův Písek a Wolkrův Prostějov: inscenace **Ticho po pěšině** (soubor **Bitchcraft**, Olomouc)

Šrámkův Písek a Loutkářská Chrudim (nominace): inscenace **A to je všechno?** (**Úplněnáhé Divadlo**, Veselí nad Moravou)

Mladá scéna Velvary a Loutkářská Chrudim: inscenace **Okenice** (soubor **Frgál na nitkách**, Brno)

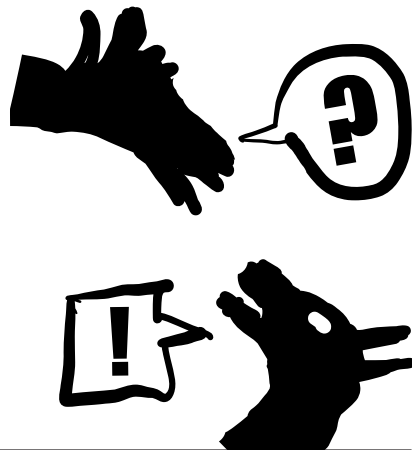
Loutkářská Chrudim: inscenace **Karel Čapek – Příběhy** (soubor **Céčko Svitavy**)

Mladá scéna Velvary: inscenace **S Arnoštem ve vaně** (soubor **Čistírna**, ZUŠ Pardubice) a inscenace **PROTO** (soubor **Stádo hrochů**, SPgŠ Boskovice)

Dětská scéna Svitavy: inscenace **Příběhy z našeho / vnitřního města** (soubor **Drama Lama** při Horáckém divadle Jihlava)

Zvláštní ocenění poroty získalo **Dramacentrum Bezejména** z Liberce za hledání vězybného jevištního výrazu v inscenaci **Vyhánění Gerty Schnirch**.

výpadek článku o přehlídce vyřešila redakce pomocí AI asistentů Google Gemini a ChatGPT

KRAJ VYSOČINA

PŘEHLÍDKA DĚTSKÝCH RECITÁTORŮ

TŘEBÍČ, 22. DUBNA 2026, DŮM DĚTÍ A MLÁDEŽE

Krajské kolo Dětské scény 2026 pro Kraj Vysočina se odehrálo v budově Domu dětí a mládeže v Třebíči. Již tradičně kladl lektorský sbor velký důraz na srdečné a neformální přivítání. Radostná atmosféra ostatně provázela celou přehlídku. Recitátoři se tak uvolnili a následně se seznámili s prostorem a lidmi v něm. Děti z první a druhé kategorie letos obsadily malý sál.

První kategorie zapůsobila na diváky velkým zápletem zúčastněných interpretů a nabízela prostor pro další pedagogické vedení. Přirozenost a radost z přednesu byla pro publikum nepřehlédnutelná. Lektorský sbor zaujal projev **Šimona Lázníčky**, který při interpretaci textu *Únos* (Shel Silverstein) vědomě budoval napětí a pracoval se skrytým humorem, který je v textu přítomen.

Druhá kategorie nebyla bohužel příliš objemná z pohledu možného přínosu vystoupení z hlediska dramaturgie celostátní přehlídky. Přesto byl stejně jako u I. kategorie patrný velký zápal zúčastněných. Také zde patřila přirozenost a radost z přednesu mezi stěžejní devizy a nabízela prostor pro další pedagogické vedení. Odborná porota krajského kola při hodnocení nahlížela na vystoupení z několika možných hledisek. Vnímala přirozenost dětského projevu a vybavenost recitátora, uměleckou hodnotu textu. Sledovala, zda text odpovídá interpretační úrovni dítěte. Předmětem odborného zájmu poroty pak byla rovněž schopnost uchopit text a tvořit ho interpretovat. Jako významná je vnímána celková úroveň a kultura projevu.

Odbornou porotu zaujala interpretace textu Roberta Fulghuma (*Den, kdy se zastavil čas*) v podání oceněného **Štěpána Šouly**. Vyspělý a přirozený projev se zřejmým porozuměním textu byl jasnou devizou malého recitátora. Udržoval kontakt s publikem, zdáříle hlasově charakterizoval postavy a prokázal kvalitní práci s temporytmem a s pauzou. Mezi oceněné interprety patřila také **Lucie Houdková** s textem *Meloun* (Miloš Macourek). Zajímavý dramaturgický výběr textu umožnil, aby vynikly přednosti malé recitátorky, mezi něž patří schopnost udržovat kontakt s diváky, oceněna byla práce s temporytmem a s pauzou. Přirozený

a sympatický projev, pochopení textu a jeho možností ocenil lektorský sbor čestným uznáním pro **Gabrielu Veleckou**.

Vnímaví diváci a posluchači z řad rodičů a pedagogů mohli o přestávce nahlédnout do prostor třebíčského domu dětí.

Krajské kolo recitační přehlídky v Třebíči provázela přátelská atmosféra. Vzájemně jsme se mohli inspirovat a těšit radostí z přednášených textů. Do budoucna přejeme dětem krásné zážitky s uměleckou literaturou a pedagogům dramaturgickou objektivnost a radost při práci s texty.

Lektorský sbor pracoval ve složení: Jaroslav Dejl, Marie Pavlovská, Markéta Nekudová.

Markéta Nekudová

Postupující recitátoři z okresních kol kraje Vysočina se sešli ve středu 22. dubna 2026 s doprovodem pedagogů a rodičů ve velkém sále DDM v Třebíči. Po seznámení s porotou a organizátory se na úvod rozevířili, rozdýchali, rozmluvili a uvolnili pod vedením Milana Nohy.

Recitátoři **třetí kategorie** se předvedli převážně s texty českých víceméně současných autorek a autorů (Petra Soukupová, Iva Procházková, Daniela Fischerová, Petr Borkovec, Jiří Žáček, I. M. Jirous, M. Macourek), výjimečně s texty populárních autorů světových (J. K. Rowlingová, S. Townsendová, U. Hub). Jasně převažovaly texty prozaické (osm oproti pouhým třem básním). Porota i publikum ocenili nasazení recitátorů a jejich snahu předvést co nejlepší výkon. Problémem občas bylo frázování, předehnaná intonace, polykání konců slov.

Porota **doporučila k postupu Markétu Houdkovou** s básní Petra Borkovce *Benjamin Murka* a **Anežku Hrnčířovou** s prozaickým textem Ulricha Huba *Na arše v šest*. Obě dívky měly přirozený projev a „utáhly“ celý přednes až do konce i se zajímavou pointou. Čestné uznání získaly **Eliška Vejmelková** a **Andrea Jahodová**.

Čtvrtá kategorie překvapila zajímavými texty, v nichž se otvírala i závažná témata nefunkčních vztahů a hendikepů (básně *Nemůžeš za to* a *Vždycky budu málo* Lucie Vondráškové Hermannové, *Poslouchat rodiče, jak se hádají* Robina Krále). Zastoupení poezie a prózy bylo v této kategorii vyrovnanější (šestkrát próza, pětkrát poezie). Kromě zavedených autorů (opět Soukupová, Procházková, ze starších Werich a F. Nepil) se ve výběru textů objevili i autoři mladší generace (Petr Hanel, Klára Mandausová, dvakrát Lucie Vondrášková).

K postupu byli doporučeni **Michal Kubík** s textem Petra Hanela *O hvězdách víš hovno* (úryvek) a **Nikola Hlaváčková** s textem Petry Soukupové *Klub divných dětí: Mia*. Zaujali osobitým, emocionálním a zároveň civilním projevem. Čestné uznání bylo uděleno **Nikol Benešové** a **Eliáš Hrubému**. Porota ocenila také zajímavý, z hlediska tématu až objevný výběr textu recitátora **Bohumila Kvačka** (Hana Nguyen: *Co by tomu řekli doma*).

Porota pracovala ve složení Hana Laštůvková, Milan Noha a Kateřina Žarníková.

Přehlídka probíhala v příjemném prostředí, dětem i jejich doprovodu byla nově k dispozici odpočinková zóna k relaxaci o přestávkách.

Hana Laštůvková

PŘEHLÍDKA DĚTSKÉHO DIVADLA

NOVÉ MĚSTO NA MORAVĚ, ARTEPLE, 5.–6. BŘEZNA 2026, ZUŠ JANA ŠTURSÝ A KULTURNÍ DŮM

ARTEPLÁČKÁ SKLIZEŇ

Meteorologické jaro dorazilo do našich končin a společně s ním také sezóna divadelních přehlídek. Do sklizně brambor ještě daleko, to ovšem neplatí pro sklizeň uměleckou. Jako první se do toho pustili ve dnech 5. a 6. března na Vysočině v Novém Městě na Moravě, kde se konal druhý ročník krajského kola přehlídek Dětská a Mladá scéna pod názvem ARTEple, jehož dějištěm byla ZUŠ Jana Štursý, která se zároveň starala o organizaci celé přehlídky, a také Kulturní dům Nového Města na Moravě.

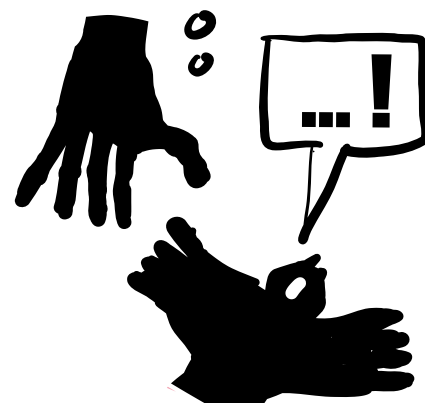
Ve dvou dnech nám představily svou práci instituce ZUŠ Jana Štursy, ZUŠ Bystřice nad Pernštejnem, Macháčkovo divadlo Náměšť nad Oslavou, Dětský domov Korálky, Univerzitní centrum Telč a ZUŠ Světlá nad Sázavou, které dohromady přinesly či přivezly celkem dvanáct inscenací. Mimo diváků s jejich reakcemi jednotlivá představení hodnotil také lektorský sbor složený z šéfdramaturgyně Městského divadla Brno Kláry Latzkové, pedagoga LDO, herce a režiséra Jiřího Suka a absolventa oboru Divadlo a výchova a současného studenta Činoherní režie při JAMU Jana Míška.

Cenu, jak už název přehlídky napovídá, v podobě stylové zlaté zdobené brambory přezdívané „Arteplák“ si však při tak velké sklizni inscenací, nemohl odnést každý. Z **Dětské scény** byly na postup **doporučeny** dvě inscenace z domácí ZUŠ Jana Štursy, a to divadlo poezie **Plná vědra Wernische** souboru **Kapka HeKtolitru Bláznovství** pod vedením Terezy Oravcové a autorská inscenace **v O.K..no...** souboru **DoSeBeSaKra** pod vedením Jany Mokré. **Přímý postup** do celostátního kola Dětské scény získala inscenace z Univerzitního centra Telč **Anička a Proutěný kufr** čerstvě vzniklého souboru **Děti Milý Dé** pod vedením Pavly Houdkové. Představení si získalo srdce diváků a poroty velmi hravě vystaveným příběhem na podkladu předlohy Makaróny jdou na procházku od Miloše Macourka. I přes čerstvost souboru a nízký věk účinkujících byla oceněna jejich soudržnost a velmi dobré divadelní dovednosti, stejně tak i pedagogické vedení skupiny od výběru předlohy přes následnou práci s ní.

Mimo vzájemné obohacování se jednotlivými inscenacemi měli dětská návštěvníci možnost zapojit se do tří workshopů, které si pro ně místní ZUŠ připravila ve spolupráci se studenty JAMU, a to konkrétně workshopů **Beze slov** zaměřeném na pohyb a herecká cvičení, **Cesta k textu** zkoumající vývoj „od podnětu k něčemu krásnému“ a **box the Out of... a ještě tisíckrát jinak** hledající kreativní řešení a vysvětlení zdánlivě logických a jednoduchých obrazů či situací.

Dva takto plné dny vzájemné inspirace završilo inspirativní představení **Příběh malé Lupitiny Gonzáles** od **Loutek bez hranic**, v podání tvůrkyně a herečky inscenace Dory Bouzkové, po němž už nezbyvalo nic jiného než samotné vyhlášení přehlídky a předání cen vítězům i zúčastněným. Druhý ročník přehlídky ARTeple přitáhl do Nového Města na Moravě mimo vůně brambor „na loupáčku“ mnoho divadelních zážitků. Doufejme, že Vysočinu taková úroda čeká i napřesrok.

Jan Míšek

JIHOMORAVSKÝ KRAJ

PŘEHLÍDKA DĚTSKÝCH RECITÁTORŮ

BRNO, 23.–24. DUBNA 2026, KNIHOVNA J. MAHENA

V Jihomoravském kraji jsme zahájili krajské kolo Dětské scény 2026 recitační částí ve dnech 23. a 24. dubna v prostorách Knihovny Jiřího Mahena. Ve velkém sále knihovny se sešlo téměř 70 recitátorů. Během obou dnů panovala příjemná a inspirativní atmosféra. Na krajském kole oceňuji viditelnou vzájemnou podporu a propojení recitátorů. A letos tomu nebylo jinak. Recitátoři se často znají z předchozích let, a tak mohli opět po roce navázat na vzniklá přátelství, sdílet zkušenosti a přednést připravené texty.

Lektorský sbor rozdal mnohá ocenění napříč kategoriemi a samozřejmě vybral také dva postupující z každé kategorie, kteří budou ve Svitavách reprezentovat Jihomoravský kraj. Ze druhé kategorie jsou to **Johanka Kestránková** (Alois Mikulka: **o Červené Karkulce**) a **Daniel Kurtin** (Elvíra Lindo: **Manolito Breloun**). Ve třetí kategorii jsou to **Karolína Šildová** (Julie Válková: **Punčocháče**) a **Theodor Bocek** (Petra Soukupová: **Na chalupu, kam nechci**). Ze čtvrté kategorie postoupili **Natálie Hřebacková** (Pavel Tomeš: **Křeček džungarský**) a **David Hřeňo** (Emanuel Frynta: **Máte bratra**).

Marcela Plíhalová

PŘEHLÍDKA DĚTSKÉHO DIVADLA

BRNO, 25.–26. DUBNA 2026, SVČ LUŽÁNKY

Následně se víkend 25. a 26. dubna nesl ve znamení divadelní části přehlídky. Původně ze 14 přihlášených inscenací se přehlídky kvůli nemocem, jak už to tak bývá, nakonec zúčastnilo 10 souborů. Přehlídka byla různorodá jak věkem dětí v jednotlivých souborech, tak tématy, kterými se jednotlivé inscenace zabývaly.

Sobotu jsme zahájili inscenací *Třesky plesky* souboru **Polárníček II.**, spadajícího pod brněnské Divadlo Polárka, která byla volnou adaptací s autorskými prvky knihy *Poprask*. Následoval soubor **pARTa** z Nového Města na Moravě s autorskou hororovou inscenací inspirovanou vlastními strachy *Přidejte se do klubu*. **DDS Brnkadla** a jejich soubor *Výbušná kotátka* vystoupili s inscenací *Případ ukradených jedniček*. Inscenaci o tom, jak chutná náš život a jaké by to bylo, kdybychom cítili pocity svého okolí, s názvem *Zvláštní smutek citronového koláče*, zahrál soubor *Šílené děti*. Soubor **Přátelé výjimečných příběhů** si připravil divadelní adaptaci známé dětské hry *Palermo – Městečko*. Soubor **Hejhola** otevřel důležité téma smrti s velkým „S“ a toho, jak si ji každý z nás představuje – jaká je, jak vypadá... – v inscenaci *Příběhy se Smrtí*. Sobotu zakončila poetická inscenace *Rose je Rose je Rose* souboru **Shluk**, ukazující vnímání vlastních vnitřních rozporů – máme říkat to, co cítíme, nebo to, co nám přijde logické? Zvítězí láska, nebo rozum?

V neděli jsme začali nejmladším souborem přehlídky. Soubor **Bublíny** uvedl svou divadelní prvotinu *Emilka a detektivové* podle známé knihy Ericha Kästnera – hravou inscenaci o tom, co dokáže skupina dětí a jejich vytrvalost. Další inscenací *o kouzelné růži* zahrála celá třída primánů z brněnského **Gymnázia Bystrc**. Jednalo se o autorský minimuzikál s motivy z českých pohádek. Přestože šlo o školní projekt celé třídy, bylo na všech dětech znát nadšení pro společné dílo až do konce. Přehlídku zakončil soubor **Kocouři** s inscenací *Peccatum parvum aneb Napravování omylů*. Inscenace inspirovaná povídkami ruského spisovatele Daniila Charnse a křehkostí naší svobody byla zároveň **nominována na celostátní přehlídku ve Svitavách**.

Celou přehlídku završilo inspirativní venkovní představení *Stella Mortis*, které vzniklo v rámci loňské Letní divadelní dílny v Chotěborkách, na kterou jezdí děti z divadelních kroužků SVČ Lužánky. Pro tuto inscenaci jsme čerpali inspiraci ze života Albrechta z Valdštejna.

Během víkendu také probíhaly diskuze a diskuzní dílny pro děti i vedoucí souborů. Reflektivní dílny se soubory vedli studenti Ateliéru divadla a výchovy brněnské JAMU. Celý víkend se nesl ve znamení příjemné a podporující atmosféry. Velmi si vážím toho, že taková atmosféra u nás vzniká a že ji díky lektorům i všem divákům, kteří jsou složeni z hrajících souborů, dokážeme po celý víkend udržet.

Marcela Plíhalová

V **první kategorii** zasedly do pomyslných křesel lektorského sboru zkušené pedagožky Ivana Němečková, Alena Palarčíková a Zuzana Vodičková. Většina recitátorů se představila s vhodným textem, zazněli autoři jako Silverstein, Lindgrenová, Nepil, Čech a jiní. Recitátoři byli vesměs komunikativní a uvolnění, bavilo je příběhy vyprávět a sdělovat je publiku. Také kultura řeči byla na velice hezké úrovni. K tradičním připomínkám patřilo dodržování veršů, zobrazování charakteristiky postav – ne samoúčelně, ale podle situace a nálady postavy, dále pak úpravy textu – aby nechyběly podstatné informace v případě próz, výslovnost „jsem“, dodržování větného přízvuku a přirozená gestikulace. I když je tato kategorie nepostupová, panovala zde výborná atmosféra, kterou podpořilo i to, že všechny děti byly díky snaze Knihovny města Olomouce odměněny knihou.

Ve **druhé kategorii** se sešlo 17 recitátorů, převažovala próza nad poezií. Zazněly texty jak „tradičních“ autorů (Jiří Záček, Karel Čapek, René Goscinny), tak i současných autorek píšících pro mládež (Petra Dvořáková, Kateřina Pantovič, Marie Doležalová, Marta Hlušíková, Marka Míková). Úroveň recitačních výkonů byla dobrá, lektorů oceňovali ve většině případů vhodný výběr textu, který korespondoval s věkem, naturelem i dovednostmi dětí, dále pak přirozený projev a také technické vybavení recitátorů – bylo vidět, že většina z nich již má s vystupováním zkušenosti. K postupu **na celostátní přehlídku** byly vybrány recitátorky **Johanka Chromíková** (R. Čechura: *Zrození maxipsa Fíka*) a **Adéla Kolářová** (M. Míková: *Jak šly do divadla*), jako náhradnice byla doporučena **Johana Kupilíková** (M. Hlušíková: *Chlupáč nám sežral příklady*). Dětské recitátory prožili společně inspirativní dopoledne, v závěru přehlídky pak lektorský sbor ve složení Jana Magdalena Oulehla, Klára Ketnerová a Zuzana Nováková vyhlásil nejen postupující recitátory, ale ocenil také šest dalších recitačních výkonů. a co bylo úplně nejlepší – i zde si nakonec cenu v podobě dětské knížky odvezli domů všichni recitátoři.

Ve **třetí kategorii** vystoupilo 20 recitátorů. Větší učebna, vlastně sálek s elevací i jevištěm, byla velmi vhodným komorním prostorem. Všechny přednesové výkony dosahovaly krajské úrovně, děti se bez výjimky představily jako zajímavé osobnosti. Až na dva recitátory všichni vystoupili s prozaickými texty. Ne vždy byly vybrané úryvky z větších celků vytvořeny srozumitelně, bez kontextu celého literárního díla. Někdy děti ani předlohu neznaly (jak vyplynulo z rozborových seminářů). A to i v případě, kdy je interpretovali velmi schopní dětské vypravěči, což byla škoda. Pak se přednes kratších, ale tematicky naplněných textů, zdál velmi osvěžujícím (např. I. Wernisch: *Kanape*; J. Tuwim: *Lhář*). **Na celostátní přehlídku** nominoval lektorský sbor **Jáchyma Kalába** (J. Skácel: *Uspávanka s plavíkem a velrybou*) a **Františku Brablecovou** (A. Kastnerová: *Nejrychlejší auto na světě*), jako náhradnice byla vybrána **Anastázie Hanulíková** (D. Walliams: *Nejhorší učitelé na světě*). Lektorský tým ve složení Magdalena Strejčková, Veronika Janků a Emilie Zámečníková pak knihou a diplomem ocenil výkony dalších sedmi recitátorů.

Ve **čtvrté kategorii** se představilo 16 recitátorů z celého Olomouckého kraje. Trojice lektorů Ivana Molek Martykánová, Gabriela Zelená Sittová a Vladislav Kracík vyhodnotila jako **nejlepší recitační výkony** vystoupení **Kristiána Kopečka** ze ZUŠ Žerotín Olomouc (Pavel Tomáš: *Měla babka*) a **Petry Kapustové** ze ZUŠ Jeseník (Ali Hazelwood: *Sach a mat*). Kristián i Petra patří mezi zkušené a technicky vybavené recitátory,

OLOMOUCKÝ KRAJ

PŘEHLÍDKA DĚTSKÝCH RECITÁTORŮ

OLOMOUC, 17. DUBNA 2026, ZUŠ ŽEROTÍN

Krajská přehlídka se uskutečnila 17. dubna 2026 v prostorách Základní umělecké školy Žerotín v Olomouci. Stejně jako v loňském školním roce ji pořádala Knihovna města Olomouce ve spolupráci s pedagogy LDŮ ZUŠ Žerotín Olomouc.

jejichž zkušenosti se promítly do všech složek recitačního výkonu, počínaje vhodným výběrem adekvátně náročného textu. Oba jmenovaní lektori doporučili k postupu. Jako náhradníka určili **Antonína Jančíka**. Dále byla udělena tři ocenění bez postupu: **Teodoru Myslivečkovi** (ZUŠ Žerotín Olomouc), **Jakubovi Konečnému** (ZUŠ Žerotín Olomouc) a **Pavlině Součkové** (ZŠ a MŠ J. Schrotha Lipová-lázně).

Celková úroveň krajské přehlídky byla tradičně velmi vysoká, žádný z výstupů nepatřil do kategorie „úlet“. v dramaturgii výrazně převažovaly prozaické texty, většinou od tradičních autorů (Čapek, Suchý, Soukupová, Poláček, Nikl, Šabach, Lindgrenová, Allen). Do budoucna by jistě bylo dobré tuto dramaturgickou linii a okruh často využívaných autorů více rozčeřit. Přehlídka po organizační stránce proběhla bez problémů a zdobila ji tvůrčí, vstřícná a otevřená atmosféra.

Zuzana Nováková

PŘEHLÍDKA DĚTSKÉHO DIVADLA

OLOMOUC, PODĚŠ, 18.-19. DUBNA 2026, ZUŠ „ŽEROTÍN“

S potěšením jsem přijala pozvání k zasednutí do lektorského týmu 21. ročníku olomouckého Poděsu, který pořádá Sdružení D Olomouc – s dalšími zkušenými z oboru tvrdím, že je nejvelkolepější přehlídkou dětského divadla ČR. Někdo ho řadí na místo druhé, ale na tom už nesejde, že... Dokonale naplňuje smysl těchto setkání – konfrontovat navzájem různé styly práce v souborech dětského divadla a vytvořit příležitost pro předávání zkušeností a vzájemné inspirace. Všichni účastníci všech věkových kategorií zažívají atmosféru bezmezného nadšení, radosti ze setkání a sounáležitosti. Poděšovské zážitky jistě děti inspirují pro další práci v souborech, vždyť mnohé vedoucí přiznaly, že přijely s inscenacemi, se kterými si nebyly jisté, jen proto, že děti velmi toužily „být na Poděsu“. Někdo z náročných odborníků a pořadatelů, kteří chtějí přehlídku sfouknout v co nejkratším čase, nad tím jistě krouží hlavou, ale co víc si můžeme přát, než když jsou právě děti takto motivovány... a cože se v té Olomouci dělo tak úžasného? Zněla znělka před každým představením, následovaly úvod Lucky a Kristiána, žáků místní ZUŠ. Stali se miláčky publika, které je vítalo stále většími a většími ovacemi. Jásot zněl, i když se na jevišti objevovala jedna z pořadatelek, Magda Strejčková, která vtipně sdělovala organizační pokyny či četla texty z lístků, jež připíchovali účastníci na nástěnkou vzkazů pro hrající soubory, ovšemže největší jásot lomcoval budovou po každém představení. V přízemí improvizovaný bufik plný dobrůtek, tašky plné dárků pro všechny účastníky, nejen pro „vítěze“, občedy, bagety... Veškerá potěšení fungovala jak hodinový strojek. Pro vystupující byly připraveny hned dva druhy dílen – prostor jak k reflexi zhlédnutých představení (rozborová dílna), tak k rozvoji hereckých dovedností či zábavě (dílna žonglování). Takže někde po budově se děly dílny pro dětské účastníky, a k tomu, když vedoucí mluvili s námi, s lektory, souběžně debatovali se členy souborů pedagožka a lektorka Sdružení D Alena Palarčíková a Albert Pazdera, absolvent místní ZUŠ, muzikant mimo jiné i v pražské kapele Midnight Swimmers a taktéž, jako ostatní pořadatelé, lektor Sdružení D. v chodbách atmosférické budovy jsem neustále potkávala rozjásané děti, většinou v tričkách s nápisem Poděs, a někdy trochu ustarané, ale též zářící vedoucí. Atmosféra nepopsatelná, mohla bych v chvále pokračovat do nekonečna. Sobotní firmol zakončilo inspirativní představení **Labil Bones: Znovu věčně znovu**, což byla klaunská groteska, která do poděšovské rozjásanosti skvěle zapadla, a to nejen názvem.

Před neustále do posledního místečka naplněným sálem se v hlavním programu odehrálo jedenáct představení z různých míst Olomouckého kraje, v sobotu i v neděli.

Soubor **Alotria** ZUŠ Bedřicha Kozánka Přerov (vedoucí Eva Krupařová) se představil s náročnou dramaturgií knížky nizozemské autorky Enne Koens **Jsem Vincent a nebojím se**. Téma šikany a vyrovnání se s ní je mezi dnešními dětmi velmi aktuální. Škola znamená pro Vincenta přežívání: nikdy neví, jakou katastrofu kdy může očekávat, proto je lepší být připraven. Vincent tak zná zpaměti svou oblíbenou příručku pro přežití. Navíc u sebe pořád nosí krabičku poslední záchrany. Je obklopen zvířaty (skutečnými, imaginárními?), která mu rozumí... Do třídy přijde nová dívka, jmenuje se Jas a všechno se začne měnit... Z představení, ve kterém byla použita celá škála divadelních prostředků, vysvítalo velké zaujetí, leč celkové vyznění působilo dosti zmatečně, linka příběhu nebyla zcela čitelná.

Nespěcháme, soubor ze ZUŠ Šternberk (vedoucí Jana Magdalena Oulehla), sáhl po knížce Noemi Cupalové **Blbá Vendula**. Vendula má pocit, že je prostě „ta blbá“ – nepochopená doma i ve škole. Všichni o ní pořád říkají, že je blbá. A když to říkají všichni, bude to asi pravda? Nebo ne? Inscenace, která nenechá nikoho v klidu, provokuje k otázkám, jak to „blbé“ vzniklo? Proč mají Vendulu za „blbou“? Kdo je Neřád, který ji nabádá k „blběmu“ chování? Proč jsou postavy zdvojené? Zajímavá inscenace, plná divadelních nápadů, vzbuzovala otázky, odpovědi však z jeviště nepřicházely. Z lektorům předloženého scénáře však ano, představa o tvaru inscenace byla zřejmá, tudíž věřím, že soubor se zkušenou vedoucí k odpovědím a příběhovému oblouku nakonec dojde.

Spolek pro hru a drama HaDR společně se ZUŠ Loštice (vedoucí Martina Kolářová) se představil dvakrát. S inscenací **D. Tvoje V**. (na motivy Drew Daywalt: Den, kdy voskovky řekly dost, Den, kdy se voskovky vrátily domů) vystoupil soubor **Dramahadry**. Pro velmi šikovné děti byl možná příběh zahozených hraček, v tomto případě voskovek, již poněkud tematicky málo, „pod věk“. Každopádně jejich existence na jevišti se zdála velmi přirozenou a děti hrály velice soustředěně.

Další loštická inscenace **Když se rozlije tma** (soubor starších děvčat **DramaTřiJo**), která měla na Poděsu svou premiéru, zapůsobila nejen svou atmosférou, vytvořenou citlivými alternativními divadelními prostředky, ale opět i soustředěnou existencí dětí na jevišti. Tematické sdělení o ocitnutí se na hranici dětství a dospělosti (pohádka nebo horor?) zůstalo sice na půl cesty, ale nakročení k němu působilo velmi sdělně.

Do školy, ze školy, domů, spát. Do školy, ze školy, domů, spát. Do školy, ze školy, domů, spát Tento výrazný rytmický slogan zazníval v předělech představení autorské inscenace souboru **Já přijdu!** ZUŠ Javorník (vedoucí Klára Ketnerová), přivezl ji do Olomouce s názvem **Změna je nutná!** Zvolání v názvu se týkalo dvou zcela odlišných, ale vždy své dcery nechápajících, matek. Dívka Maggie touží, aby ji její matka – influencerka – konečně viděla, naopak Sofie se chce osvědčit od své příliš úzkostlivé maminky, která se o ni přehnaně bojí a nic jí nechce dovolit, ani jet se školou na lyžák... Když se cesty obou děvčat propojí, navzájem se podporují a společně hledají řešení. Happy end se dostaví, mamky se napraví. Účtyhodné dramaťácké autorské dílko, s velmi zaujatými účinkujícími, by si zasloužilo zpřesnit, zjednodušit peripetie, vygradovat pointu.

Libavské komety, ZŠ Město Libavá, se představily s inscenací **Jak se dělá divadlo**. Povídku Karla Čapka upravila pro soubor jeho vedoucí Monika Nová a bylo zřejmé, že ji větší děti přijaly s nadšením. Ale převést Čapkovu povídku do jevištní podoby, humorně popisující muka autorova při zkoušení jeho hry v profesionálním divadle za první republiky, je velmi náročné i pro zkušené dospělé inscenátory, natož pro děti, i když starší a pro jeviště plus minus připravené. a tak část publika (včetně nás, lektorů) s pochybami sledovala dětské nepřirozené herecké pokusy až pitvoření, načež další část sálu se bavila a smála. Ovšem, Karel Čapek napsal povídku opravdu vtipně a soubor jeho humor oslovil... Nelogičností se však daly najít i ve scénáři, např. když představitelka někdy autora, někdy autorky, někdy vypravěče, zmatečně přecházela z jedné postavy do druhé. Zazněly i další připomínky, nicméně soubor získal Cenu diváka...

Soubor **(Ne)míchaná krupice**, ZUŠ Zábřeh (vedoucí Ivana Molek Martykánová) vyšel pro kolektivní autorskou tvorbu inscenace **Nech bejt** z neobvyklého východiska – ze stejnojmenné písničky Bány Polákové. Kabaretní háv, mikrofony, konferenciér, červené světlo – v tom všem se poněkud ztrácel příběh dívky Kláry, která se potápí v dnešních problémech a až setkání s chlapcem Oskarem ji přivede k onomu Nech bejt! neboli

neřeš a žij. Škoda, že nebylo rozumět ústřednímu textu písně, který by ledacos ozřejmil.

Rovnou tři inscenace přivezly do Olomouce soubory Hudebně-dramatického centra Galimatyáš ze Šumperka, fungující pod vedením Terezy Karlíkové a Lucie Kučerové. Děti ze souboru **Prvoh(o)ry** vystoupily v představení **Čertovská polepšovna** a splnila se jim jejich touha – hrát na Poděsu. Dostí nejasný příběh dětí, které zlobily tolik, že se musely propadnout do pekla, které bylo lepší než to, co zažívaly nahoře... Na rozborovém semináři na naše udivené pohledy jinak velmi úspěšné vedoucí vysvětlily, že jim opravdu nešlo o kvalitu, ale jen a jen vyhovět přání dětí, které nehrály v druhých inscenacích, přijet na Poděs.... (tudíž viz výše zmínka o motivaci dětí...)

Ovšem Galimatyášovy další dvě inscenace zazářily na Poděsu zcela jiným světlem. Soubor **Tvaro(h)ry** s inscenací **Julie Royal** získal **nominaci na celostátní přehlídku** a soubor **Kdo hraje, je frajer(ka)** s inscenací **Přežij Jindřicha VIII. doporučení do širšího výběru**.

Předseda našeho lektorského týmu, Luděk Richter, napsal hodnocení nominované inscenace, i dalších 2 doporučených, dovoluji si je zde uvést:

„**Tvaro(h)ry: Julie Royal** (s využitím příběhů různých literárních děl autorky a režie: Lucie Kučerová a Tereza Karlíková)

Osm dívek staršího školního věku v bílých rízách a džínových vestách nám v reklamě na hru Julie Roblox slíbí podat návod na zdokonalení ženského ducha, načež začnou kmitat prostorem s mobily v rukou. Když se po zatmění rozsvítí, stojí uprostřed krejčovská figurína, představující v celé inscenaci muže, k níž jsou dívky připoutány gumovými provazci. Hra se odehrává v průběhu pěti století, s dovětkem toho našeho. Sledujeme proměny dívčího a ženského údělu, v nichž se dostávají do rozporu požadavky té, které doby na ženu a její představy a cíle, které vždy končí tragicky. Hrdinkami několikaminutových dramatických dialogů jsou postavy velkých literárních děl minulosti: Julie Kapuletová, toužící vdát se z lásky a ne jako předmět obchodu, o dvě století pozdější Pamela Andrewsá, snažící se uhájit svou čest, v 19. století Ema Bovaryová, usilující naplnit své sny o radosti ze života, v půli padesátých let 20. století Yatesova April Wheelerová, která chce opustit malost maloměstského života; dovětkem je naše přítomnost, v níž jsou hrdinkami samy herečky pod svými jmény, odmítající v krátkých monologických výpovědích přijmout panující normy vzhledu, „normality“ i zakříknuté poslušnosti, rozhodnuté být samy sebou.

Trochu mimo téma se jeví závěrečná věta „podle mě zakopanej pes je v tom, že nerozumíme klukům“ - po níž jsou děvčata zpátky na mobilech.

Kromě osmi velmi autentických a zároveň herecky tvárných dívek, schopných nadsázky i jemných citových poloh, a krom jejich jednoduchých, ale funkčních kostýmů je jediným jevištním prostředkem zmíněná krejčovská figurína muže, k němuž jsou v některých obrazech dívky tak či onak připoutány gumovými provazy, které někdy působí jako omezující pouta, jindy arcit jako prostředek manipulace oním mužem. Tohoto minima prostředků je ale používáno k vytváření řady překvapivých a působivých metafor – třeba té, v níž Julie musí překonávat překážkovou dráhu z napjatých provazů – argumentů stavěných proti její cestě za Romeem.

Autorská inscenace je živá a silná jak svým tématem postavení dívky a ženy, které se s ubíhajícími staletími zlepšuje, ale mnohdy jen proměňuje ve své vnější podobě, tak propracovaným tvarem, silou metaforické jevištní řeči, ale i hereckým umem akterek.

P.S.: Pro znalce počítačové hry Royal jsou možná v inscenaci další skryté významy; tu však neznají ani obě režisérky.

Kdo hraje, je frajer(k)a: Survivor: Přežij Jindřicha VIII. (autorky a režie: Lucie Kučerová a Tereza Karlíková)

Devět dívek cca 14 let: osm žen (rozvod, poprava, smrt při porodu, rozvod, poprava a jedna přeživší), dvě dcery, jeden král a jedno velké smetiště dějin. Vítejte při sledování speciální série Survivor: Přežij Jindřicha VIII. Pár základních údajů o Jindřichovi, představí se všechny jeho manželky i dcery – naše soutěžící – a už jsou v sobě. 1. výzva: Boj o Jindřichovo srdce je bojem Kateřiny Aragonské a Anny Boleynové s komentářem ostatních dam, podobně jako 2. výzva: Kdo porodí syna je bojem Anny Boleynové a Jane Saymourové, 3. výzva: Poznej svůj osud Anny Klevské a Kateřiny Howardové a 4. výzva: Jdi na to přes děti, v níž zvítězí Kateřina Paarová – protože Jindřich umírá. Nastupuje jeho dcera Marie zvaná Krvavá.

Vše se odehrává v podobě metaforických bojů a obrazů za souběžného komentáře dvou moderátorek hry, oblečených v černých šatech, které nás zároveň seznamují s historickými fakty. Ostatních šest manželek i dvě dcery jsou oblečeny v různobarevných pastelových tričkách, pruhovaných podkolenkách a podkasaných krátkých „bombardáčích“, evokujících renesanční suknice či kalhoty do půli stehen. Významnou roli má osmero desek formátu A4, které na začátku vytvářejí domeček z „karet“, které se po úvodním rozmetání se stanou univerzálními rekvizitami – někdy ve svém původním významu, někdy ve významu zástupném (třeba jako mimino v zavinovačce), jindy vytvářejí abstraktní „metafory“ nesoucí významy spíše pocitové...

Podobně jako u předešlé šumperské skupiny je Survivor inscenace plná nápadů, tvarově velmi vyspělá, formálně dotažená, přesvědčivá, dobře zahraná. Jediná velká otázka je, co chce vlastně tahle zábavně podaná historie sdělit. o čem to je? Jak inscenátoři tenhle sled tragických historických událostí interpretují? Co si o něm myslí a co o něm či jím chtějí říci? Otázka, kterou položí hned na začátku, je „kdo skončí na smetišti dějin a kdo odejde po svých“. Po svých odešla Kateřina Paarová, která krále prostě přežila, Jindřichova dcera Marie, která proslula jako Bloody Mary a druhá dcera Alžběta, která nechala tu prvou časem popravit. Teď je vyhlášen nový díl Survivoru: Přežij Marii Krvavou! Nic víc?“

I soubor **HraZeMě** při SZUŠ Live Art Jeseník byl **doporučen do širšího výběru** na celostátní přehlídku. Opět využívám písemné doporučení Luďka Richtera:

„**Akční jednotka** (autor a režie: Nika Liberdová a Gabriela Fukalová)

Roztleskávačky radostně hopkají, ale jejich hokejový tým Akční jednotka inkasuje gól za gólem, což zklamaně komentují dvě reportérky až do okamžiku, kdy trenér roztrhne své sako a prchne. K rozhádanému týmu přichází nový trenér, jakýsi divný, strojový, studený jako ledová plocha, zato úspěšný. Po tvrdém tréninku a nastolení systému „analyzovat, přepočítat, zlepšit, vyhrát“ přivede mužstvo k dokonalosti. Hráči v typických duchaprázdných interview vyjadřují svou spokojenost nad výhrami, ale kamsi se vytrácí radost ze hry. i ty roztleskávačky mávají rukama spíš mechanicky a hráči vzpomínají na dobu, kdy se třeba i hádali, prohrávali, ale ze hry měli radost. Jenže pocity jsou pro trenéra neanalyzovatelné parametry: nezná kamarádství, nezná radost, nezná chybu. Není totiž člověk – je Asistenční Inteligent verze Hokej Coach 3.7. - a vypnout AI jen tak nejde. Robot sice překvapivě slíbí uložit nová data o možnosti náhod či prohry, ale hráči ho raději přepnou do režimu nerušit a radost je zpátky, i když hra není dokonalá.

Až na významově kostrbatý konec (robot je schopný zařadit do systému i náhodu a možnost prohrát, ale je stejně poslán mezi fanoušky) jde o slušnou, nápaditou a živou inscenaci se zajímavou tematikou sportu i tématem, pro něž je zvolený sport materiálem skutečného smyslu každého lidského činní.

Autorka a režisérka našla pro věkově rozrůzněnou skupinu chlapců a děvčat inscenační princip a hereckou polohu, které jim umožňují odehrát to, co je potřeba a zůstat autenticky sami sebou. Potřebnými čísly a emblemy dopravené civilní dresy a papírové helmy hokejistů stejně jako obrazy hokejových zápasů ve zpomaleném tempu i hopsání roztleskávaček dostatečně a přesně slouží tomu, co potřebují sdělit, a ani dialogy nepřesahují míru únosnosti pro takto staré a vybavené děti.

Rezervou k zpřesnění je kompozice výrazněji strukturovaná podle povahy jednotlivých fází zápletky. Především jde o vývoj radosti ze hry tak, jak o něm chce inscenace vyprávět: zatímco u roztleskávaček je její uvádání patrné, u hokejistů není na začátku radost viditelná (asi by potřebovala i nalezení důvodu v ději, který v současné podobě začíná rovnou katastrofálními programy), stejně jako není příliš zřetelný její postupný úpadek při dokonalé hře.

Za zamyšlení stojí i možnost vyhradit v prostorovém uspořádání jeviště hlavní „plochu“ hokejistům, roztleskávačky nechat vbíhat jen jako oponu mezi „dějstvími“, trenéra situovat do jakési velitelské pozice v pozadí a reportérkám najít místo pro komentáře zvenčí.

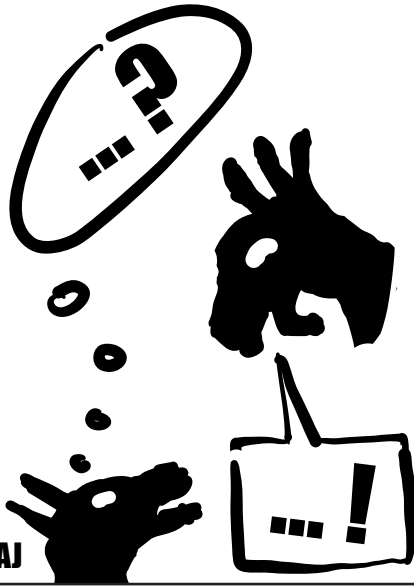
A úplná maličkost na konec: výměna původních starších reportérek za pozdější malé by měla dostat pro diváky i jiné zdůvodnění, než je vnitřní potřeba souboru uplatnit všechny děti.“

Každý soubor dále získal diplom, každý hrající účastník tašku plnou darů.

Velké díky za Poděs! Patří zejména Sdružení D Olomouc jako pořadateli přehlídky v čele s jeho šéfem Pavlem Němečkem. Hlavní

organizátorce Magdě Strejčkové, koordinátorce Sidonii Přivřel Föderové, dále Míše Johnové Capkové, Albertu Pazderovi, pedagožce a lektorce Aleně Palarčíkové a dalším obětavým dobrovolníkům. Neskonale díky ovšem patří ZUS Žerotín, v jejichž prostorách se přehlídka koná. A já pak osobně děkuji Haně Volkmerové a Ludku Richterovi za setkání a spolupráci v poděšovském lektorském týmu.

Emilie Zámečníková

PŘEHLÍDKA DĚTSKÝCH RECITÁTORŮ

BOHUMÍN, 17.–18. DUBNA 2026, KINOSÁL K3

Přehlídka dětských recitátorů se konala v Bohumíně, v prostředí kinosálu K3, které poskytlo všem účastníkům výborné zázemí a byla stejně jako v minulém roce rozdělena do dvou dnů, z nichž v prvním se představily děti 0., 1. a 2. kategorie a ve dni druhém recitátoři 3. a 4. kategorie. Dlouholetá organizátorka této přehlídky, Lucie Semančíková, (učitelka LDO ZUS Karviná, recitátorka, moderátorka, porotkyně soutěží, organizátorka okresních i krajských přehlídek WP a dalších kulturních akcí) a její agentura TeRaSa, z.s. navázala na předchozí dobrou zkušenost s pracovníky kulturního zařízení K3, kteří ochotně spolupracovali na úspěšném průběhu přehlídky a poskytli veškeré prostory, včetně sálu, zázemí pro lektorský sbor, recitátory, bufetu, pódiového osvětlení i ozvučení a dalšího technického zázemí. Jmenovitě poděkování patří organizační pracovníci Lýdii Balcárkové (zástupkyně ředitele DDM Bohumín, pedagog, vedoucí oddělení estetiky a společenských věd), skvělé moderátorce přehlídky Radce Veselé (učitelce LDO ZUS Karviná), fotografce Renatě Marcolové, která zaujatě dokumentovala svými fotografickými postřehy celou přehlídku, včetně společných fotografií každé kategorie a díky také patří technikovi K3 Jiří Vobeckému. Za zmínku stojí také to, že jako v předešlých letech bylo o všechny účastníky přehlídky skvěle

postaráno včetně výtečného občerstvení v průběhu celého dne. Dokonce si zájemci mohli objednat i zajištěný oběd v blízké restauraci, což většina z účastníků využila. Ve foyer sálu byly jako obvykle vystaveny knižní odměny a ceny, které si účastníci přehlídky mohli v průběhu dne prohlédnout a nechat se třeba i inspirovat k jejich získání prostřednictvím svého přednesu. Což se samozřejmě mnohým z nich podařilo. Recitátoři nejmladších kategorií si vedle knižní odměny pro oceněné mohli vybrat odměnu z kouzelného košíku. Pro všechny recitátory byla před vystoupením připravena hlasová a pohybová rozcvička, o kterou se v obou dnech podělily Olga Strašáková a Lucie Semančíková. Děti z každé věkové kategorie měly tedy před svým vystoupením možnost zakusit prostor přímo na jevišti v pohybu a se svým hlasem. V přestávkách byla dětem, zejména těm mladším, nabídnuta možnost zapojit se do připravených her a také kratší divadelní představení **Alibaba a 40 loupežníků** v podání Daniely Walové (herečka profesionálního divadla Šapitó, zpěvačka a učitelka LDO Karviná, úspěšná recitátorka). Děti si mohly po představení vyzkoušet žonglování i základy drobné akrobacie. Samozřejmostí každého dne byla také diskuse s lektorským sborem o jednotlivých přednesech pro recitátory a jejich doprovod, a to pro každou věkovou kategorii zvlášť.

Lektorský sbor pracoval první den ve složení: Jakub Hulák, Olga Strašáková, a Lucie Maléřová, kterou druhý den vystřídala Bohumila Plesníková.

V **nulté kategorii** vystoupilo 12 recitátorů, z nichž lektorský sbor ocenil **Štěpána Janštu** - oceněný získal poděkování za mimořádný zážitek v interpretaci textu Janka Ledeckého **Kdo přečtúrá pandu?** Další ocenění získali také: **Matyáš Kostov** (F. Hrubín: **Malá pohádka o řepě**), **Sára Machalová** (**Mám všech pět prstů pohromadě**), **Ondřej Musálek** (M. Kratochvíl: **Čtyři kočky**), **Matyáš Riusl** (M. Kratochvíl: **Kos a kokos**).

První kategorie představila 19 recitátorů. Zde excelovala **Adéla Pavlorková** (J. Tuwim: **O Rehoři lháři a jeho tetě**), která kromě ocenění získala poděkování za mimořádný zážitek. Mezi další oceněné patřili také: **Toby Drienovský** (J. Žáček: **Skřítek v uchu**), **Aneta Králičková** (O. Koudelková: **Vosa**), **Mikuláš Kubáček** (J. Žáček: **O obrech**), **Anna Lysáčková** (J. Žáček: **Delfin**), **Magdaléna Petrášová** (J. Tuwim: **Lokomotiva**), **Josefína Rygolová** (M. Kratochvíl: **Proč je pštros největší**), **Mariana Slomiana** (E. Frynta: **Nosorožec**), **Sebastian Walecki** (J. Tuwim: **Brýle**).

Druhá kategorie v odpoledních hodinách prvního dne nabídla přednesy 21 recitátorů, z nichž lektorský sbor ocenil **postupem do celostátního kola** vystoupení **Lucie Kupkové** (D. Hevier: **Jak šlo o do světa**). Jednalo se o velmi zdařilou miniaturu. Recitátorka vyprávěla se zaujetím, s živou představou a přesně po významu, její hravý a jiskřivý přednes byl završen dobře zvládnutou pointou. Společně s Lucií byla **oceněna postupem Marie Veselé** s textem I. Wernische: **Rybí zpěv**. Recitátorka si zcela přisvojila nonsensovou poetiku Wernischeova textu a dokázala ji přesvědčivě předat. Její projev byl stylizovaný, ale zároveň živý a přirozený, po celou dobu udržela přesnou míru nadsázky. Překvapivá byla promyšlená práce s gestem. Jako náhradnice byla do celostátního kola doporučena **Rozálie Kurečková** s textem A. Mikulky: **O pokaženém válce**. Recitátorka vyprávěla celý text poutavě a se zaujetím, hezky přitom pracovala s refrémem „vrta přa ajn cvaj“. Místy text trochu „kousovala“, čímž narušovala jeho plynulost. Na hraně byla mírně pitvorná charakterizace ježibaby, kterou recitátorka našťástí záhy opustila. Závěr textu vyzněl velmi působivě. Samotný text je navíc v současné době velmi aktuální.

Ocenění získali také: **Maya Holešová** (**Jak chtěla žába spolknout slunce**), **Laura Matelová** (P. Faber: **Tapír není prase z knihy Mango a Bambang**), **Michael Mrůzek** (S. Silverstein: **Poslušný žák**), **Jakub Nerovský** (J. Dvořák: **Angrešt**), **Rozálie Sehnaľová** (J. Váľková: **Punčocháče**).

V sobotu dopoledne pokračovala přehlídka **třetí kategorie** v počtu 18 recitátorů. K oceněným recitátorům s postupem **na celostátní přehlídku** patřil **Damian Tembo** s textem L. Aškenazyho **O metodě přesvědčovací**, v němž skutečně přesvědčil, že textu přesně rozumí a přednášel ho s potěšením a zaujetím a směřoval jej k dobře vystavené a přesvědčivé zvládnuté pointě. Jeho projev byl výrazný a sugestivní, čímž si po celou dobu dokázal udržet pozornost publika. Do Svitav **na celostátní přehlídku** získala přímou „jízdenku“ i **Anna Rozálie Šimičková** (A. Lindgrenová: **Ronja, dcera loupežníka** – úryvek), která dokázala vyprávět v příjemném a upřímném kontaktu s diváky, do příběhu vstupovala od začátku velmi dynamicky, šla přesně po myšlence a zachovávala plynulost textu.

Dařilo se jí vytvořit a udržet napětí, dobře vystihnout dramatický spád příběhu a pracovat s gradací. K zajímavým interpretkám patřily i **Mia Sznapka** a **Sophie Dýčková**. Mia s textem P. Hartla: **Moje nová rodina** vyprávěla s jasnou představou a vedla text přesně po smyslu se snahou o živé vyprávění. Samotný text působil spíš jako oddechové, populárně laděné čtení a nenabízel výraznější významové vrstvy. Sophie Dýčková si vybrala text I. Březinové **Rvi potichu, brácho**. Poutavě vyprávěla, velmi dobře vystihovala jednotlivé situace, výborně pracovala s přímou řečí a přehledně rozlišovala postavy. Přestože text byl poměrně dlouhý, dokázala ho udržet ve stálé pozornosti diváků a přesvědčivě zvládnout. Svým přednesem povýšila text, charakteristický jistou mírou didaktičnosti. Obě recitátorky si odnesly diplom s doporučením na celostátní přehlídku. K dalším zajímavým interpretacím, které získaly ocenění, patřil text nizozemské spisovatelky Enne Koens z knihy **Jsem Vincent a nebojím se** v podání **Piotra Krezeloka**. Zazněla zde i romská poezie Vlado Oláha v překladu Ivany Kulkové a Jana Červenky, konkrétně báseň **Přišel jsem domů**, kterou velmi přirozeně přednesl **Julius Jano**. Svým vystoupením pobavil i **Eduard Strnisko** s textem M. Kratochvíla **Jen slunce bylo v klidu**, **Kateřina Theisová** (J. Wilsonová: **Dítě do kufru – a jako Andy**), **Helena Veselá** (Tor Seidler: **Prvorození**), **Beata Jarkulischová** (úryvek z knihy Z. Bezděkové **Ríkali mi Leni**), **Tina Swaczynová** (M. Hlavska: **O smyslu jedné existence**).

Odpolední část recitační přehlídky byla věnována **kategorií čtvrté**, v níž se představilo 15 recitátorů. Za své vystoupení byli oceněni s postupem na celostátní přehlídku **Matyáš Novotný** a **Veronika Domesová**. **Matyáš Novotný** si vybral úryvek z dramatu **Rustama Ibragimbekova: Žena za železnými dveřmi** a přednesl jej velmi civilně a přirozeně, vyprávěl s patrným potěšením, velmi dobře pracoval s časem a pauzou. Text měl dobře vystavěný a jeho vyústění bylo velmi přesvědčivě zvládnuté. **Veronika Domesová** v textu Diane di Prima: **Noční můra 1** byla velmi dobře naladěná na beatnickou notu textu. Působivě vyprávěla jednoduchý příběh se silným tématem vzpouře proti nesmyslné byrokracii. Velmi zdařile vyzněl zkrácený text Ivana Vyskočila **Malý Alenáš**, který zaujal velmi příjemným projevem a zvucným hlasem **Matyáše Pekárka**. Jeho přednes byl přehledný, do detailu promyšlený a pečlivě vystavěný. **Anna Marie Dorociaková** v textu Miloše Macourka: **Slepýš a maturitní otázka** si byla vědoma silného tématu, které interpretovala svým živým a kontaktním projevem, v poměrně rychlém tempu, který Macourkovu textu v zásadě svědčil a kterým ale zároveň částečně kompenzovala občas zbytečně „dopsané tečky“. Další ocenění za svůj přednes si odnesly **Amálie Fucimanová** (L. Brodecká: **Vychuchol je špion**) a **Viktorie Kristýna Smelty** (I. Březinová: **Rízni**). Mezi dalšími se objevily texty **Í.Órkényho Relativita strachu**, **K. Jarunkové Jediná**, **P. Lhoty Sestra, Christiane F.** My děti ze stanice ZOO, **J. R. R. Tolkiena Píseň Thorina Pavězy z knihy Hobit**.

Sečteno a podtrženo: přehlídka ukázala na dobrou a soustavnou práci jednotlivých pedagogů v kraji a jako celek měla vysokou uměleckou úroveň a v lektorském sboru jsme se při rozhodování hodně zapotili. Díky tedy recitátorům, že šli s kůží na trh, pedagogům za to, že s nimi pracovali a **Lucii Semančíkové**, že to celé dala dohromady. Díky.

Olga Strašáková

PŘEHLÍDKA DĚTSKÉHO DIVADLA

OSTRAVSKÁ LOKÁLKA, 10.–11. DUBNA 2026, DIVADLO LOUTEK OSTRAVA

Jubilejní desátý ročník krajské přehlídky dětského divadla Ostravská lokálka se uskutečnil 10. a 11. dubna 2026 v profesionálních divadelních podmínkách Divadla loutek Ostrava. Během dvou dnů se zde představilo šest dětských divadelních souborů z Moravskoslezského kraje, které doplnil bohatý doprovodný program zahrnující workshopy, diskuse s dětmi a vedoucími souborů i večerní performativní vzpomínku na scénografa a výtvarníka **Tomáše Volkmera**.

Ostravská lokálka si za deset let své existence vybudovala co do kvality pevné místo mezi krajskými postupovými přehlídkami. Významnou roli v tom sehrálo před deseti lety její přesunutí do profesionálních podmínek Divadla loutek Ostrava a organizace vedená lidmi zabývajícími se dětským divadlem a oborem dramatická výchova na odborné úrovni a s vášní umělcům a vědcům vlastní. Profesionální zájem divadla dětským souborům poskytovalo plnohodnotný divadelní servis. Soubory měly k dispozici profesionálního osvětlovače (**Adam Pěcha**), zvukaře (**Jan Sedláček**) a jevištního technika (**Petr Ondrášek**).

Letošní ročník byl však výjimečný. Nejen svým jubileem, ale také atmosférou – silně jej ovlivnila nedávná ztráta výtvarníka, scénografa a režiséra **Tomáše Volkmera**, jednoho z iniciátorů přesunu přehlídky do tohoto divadla pro děti. Jeho památce byla věnována nově vzniklá **Cena výjimečnosti Tomáše Volkmera** (mohla být udělena za jakýkoli výjimečný počín, akci, prvek, výkon v průběhu přehlídky) i páteční vzpomínkový večerní program **Dečličé** s cimbalistou **Danielem Skálou**.

Přehlídka nabídla široké spektrum přístupů k dětskému divadlu – od činoherních a muzikálových tvarů přes loutkové divadlo až po pohybové a autorské inscenace. Dramaturgická pestrost patřila k největším devízám letošního ročníku.

Otevřela ji inscenace **Princezna ze mlejna** souboru **Bodláček** z Bernartic nad Odrou. Muzikálově pojatá adaptace známé pohádky zaujala především výpravností a schopností zaplnit velké jeviště. Inscenace však zůstala spíše u ilustrativního převyprávění předlohy bez výraznější autorské interpretace. Silnou stránkou byl soustředěný herecký projev a zvládnutí pěveckých pasáží, limitem naopak bylo obsazování dětských interpretů do rolí dospělých postav, se kterými si herecky nevěděli rady.

Výraznou energii a sebranost přinesl **Dětský soubor Štěkadlo** z Opavy s inscenací **Od Čecha k Vlastě**, za kterou získal Ocenění za souhru souboru a přítomnost na jevišti. Inscenace pracovala s přesně budovanými jevištními obrazy, stylizací i kolektivní akcí. V průběhu představení se však některé principy a divadelní techniky – jakými byly například stronož, rozpořbovaný živý obraz, zpomalený pohyb – začaly opakovat a ztrácely svou původní překvapivost.

Soubor **UBAV** ze SVČ Fokus Nový Jičín zaujal pohybovou inscenací **Malá zlatá mince**, inspirovanou povídkou **Raye Bradburyho**. Silné téma šikany a jinakosti dokázali mladí interpreti zprostředkovat autenticky a s velkým nasazením, zejména v kolektivních scénách. Inscenace vynikla silnou atmosférou (např. scéna se svítícími nafouknutými balónky) i schopností pracovat s napětím ve skupině. Přesto by jí prospělo větší zjednodušení výrazových prostředků a přesnější práce s mluveným slovem. Lektorský sbor také doporučil zaměřit se na čitelnější usazení příběhu do prostředí, tedy vyjasnit, kde přesně se příběh odehrává a jak se v tomto prostoru pohybují a co cítí jeho účastníci. To pak zprostředkovat jevištním jednáním divákům. Soubor získal **doporučení na celostátní přehlídku** Dětská scéna.

Dalším **doporučeným souborem** se stal soubor **Kuřata na paprice** ze ZUŠ L. Janáčka ve Frýdlantu nad Ostravicí s inscenací **Ronja**. Ta zaujala především svou vizuální a zvukovou nápaditostí, využitím stínohry i jednoduchých hudebních nástrojů v živém zvukovém plánu. Inscenace stála na zajímavém dramaturgickém výběru jedné jasné dějové linky z obsáhlé knihy a kolektivním vyprávěním. Představení odehrané na Ostravské lokálce však bylo ještě nečitelné ve vztazích mezi hlavními postavami a bylo tzv. na půli cesty ve výstavbě klíčových momentů.

Silný a zároveň velmi osobní moment přinesla inscenace **Malé pohádky pro malé děti** jednočlenného dětského souboru **Eli's HaT**. Jednalo se o divadlo jedné herečky (one-woman-show) – osmileté interpretky **Elišky Volkmerové**, která dokázala s velkou mírou autenticity, koncentrace a přirozenosti v komunikaci s divákem obstát zcela sama na jevišti. Porota ocenila nejen její odvahu a herecký projev, ale i citlivé a přesné vedení loutek (jejich vlastních oblíbených plyšáků a hraček z lega). Objevná byla i dramaturgie. V tomto případě se jednalo o adaptaci dvou pohádek z knihy **Jiřího Kahouna Malé pohádky pro malé děti** (oblíbená to kniha samotné interpretky), a to **Červená čepička** a **Zajíček**

je zajíček. Inscenace získala doporučení na loutkářský festival Loutkářská Chrudim.

Závěr přehlídky patřil autorské inscenaci **Tak dobrou** souboru **DivadloF**. Téma dětských snů nabídlo prostor pro osobní výpověď mladých tvůrců ve věku osmi až desíti let. Inscenace byla postavena na imaginaci a práci s materiálem, přičemž nejsilněji působil třetí obraz s jasnou pointou. Chlapečkovi se zdál sen, že má osm sester, které ho stále pohání do práce, ale on by byl nejraději vojákem. Ve snu se ocitá mezi vojáky na cvičišti a náhle se odhalí, že jsou to opět ženy-vojačky. Tato černá múra chlapečka probudí. Do budoucna by souboru prospěla větší jistota ve výstavbě situací a zřetelnější oddělení snových a realistických rovin a ujasnění, v jakém prostředí, tři následně snící děti, uléhají.

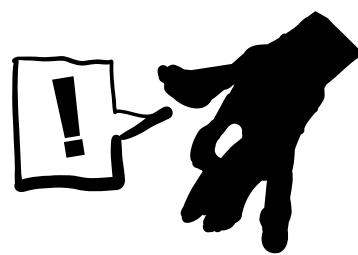
Cenu výjimečnosti Tomáše Volkmera získala Jitka Kvasničková za citlivé pedagogické vedení souboru Kuřata na paprice. Vedoucí souboru se zachovala velmi pedagogicky, když soubor v průběhu hraní přeskočil jednu situaci a bylo cítit lehké zmatení u některých dětských herců. Jitka Kvasničková potichoučku odešla od světelného pultu dozadu za souborem a podpořila je v hraní dál. Tuto ocenění hodnou akci téměř nikdo z diváků nezaregistroval, kromě pozorného a zkušeného lektorského sboru.

Ostravská lokálka nebyla jen postupovou přehlídkou, ale především místem setkávání, sdílení a inspirace. Vedle samotných představení tvořily její nedílnou součást rozborové semináře pro dětské účastníky, které poskytovaly dětským souborům důležitou zpětnou vazbu. Tento rok ji vedly dvě z porotkyň Hana Cisořská a Jana Vozáriková a přinášely vidění dětí i do debaty s vedoucími souborů s dalšími třemi členkami poroty Danielou Jirmanovou, Pavlou Masaříkovou a Hanou Volkmerovou. Ve chvílích volna se děti mohly zúčastnit doprovodných workshopů zaměřených na jevištní pohyb, hlasovou a pěveckou improvizaci či výtvarnou tvorbu pop-upových listů s lektorkami Andreou Morysovou, Martou Hájek a Janou Vozárikovou. Na závěr přehlídky dětem ze souborů odehrála inspirativní představení **Changgwí** Anička Bernardová, která se s touto inscenací vloni zúčastnila festivalu Loutkářská Chrudim. Po představení s ní byla vedena debata, kterou moderoval lektor Jindřich Andryšek.

Jubilejní ročník ukázal, že dětské divadlo v Moravskoslezském kraji je stále živé a má svou dětskou divadelní základnu již vybudovanou. Zároveň připomněl, jak důležitou roli hraje citlivé pedagogické vedení a podporující prostředí, které dětem umožňuje tvořit autenticky a s radostí a rozvíjí jejich tvorbu a odhodlání.

Ostravská lokálka tak i po deseti letech zůstává důležitou zastávkou na cestě dětských souborů k dalším divadelním zkušenostem – a pro některé z nich i směrem k celostátním přehlídkám: na celostátní přehlídku Dětská scéna 2026 soubor UBAV s inscenací **Malá zlatá mince** a soubor Kuřata na paprice s inscenací **Ronja**. Na festival Loutkářská Chrudim směřovala inscenace **Malé pohádky pro malé děti** souboru Eli's HaT.

Hana Volkmerová

ZLÍNSKÝ KRAJ

PŘEHLÍDKA DĚTSKÝCH RECITÁTORŮ UHERSKÝ BROD, 22. DUBNA 2026, DŮM KULTURY

Pořadatelem krajské přehlídky byla ZUŠ Uherský Brod v případě recitační i divadelní části. Obě přehlídky v Uherském Brodě nebyly pouze soutěžním kláním o postup na celostátní úroveň. Byly především setkáním lidí, kteří sdílejí přesvědčení, že divadlo může být pro děti prostředkem poznávání sebe sama i světa kolem nich. A právě radost z tvorby, která byla během celého dne z jeviště patrná, byla možná tím nejpřesvědčivějším argumentem pro smysluplnost této praxe.

Lektorský sbor recitační části tvořili Peter Luptovský, Emilie Zámečníková a Kryštof Švehlík, které doprovázela také lektorka pro práci s dětmi Jana Kulichová.

Ve všech věkových kategoriích bylo možné sledovat pečlivou přípravu recitátorů a jejich snahu porozumět interpretovanému textu. Potěšující zároveň bylo, že v každé kategorii se objevil minimálně jeden výrazný výkon, který svými kvalitami naplňoval předpoklady pro postup do vyššího kola.

Nejzajímavější recitátorkou v první kategorii byla **Amálie Vašková** a získala zlaté pásmo za interpretaci textu Františka Nepila **Kdo z vás ví něco o jezcích?**. Dále zaujaly **Dorota Belková**, **Alžběta Žufánková** a **Anna Pavelková**.

Ve druhé kategorii získala zlaté písmo a na celostátní přehlídku postoupila **Zofie Trýsková** s textem Jana Nejedlého **Aspoň jeden hororeček...** Zofie si vybrala úryvek, ve kterém přesvědčuje dcerka svého tatínka, aby vyprávěl horor. Jednoduchá situace, kterou vypravěčka naplnila svou představou, humorem a osobitostí. Dialog se odvíjel uvěřitelně, evidentně Zofinku víc bavila malá Alenka než táta, ale jasně svůj postoj k postavám a situaci předala, vlastně text povýšila o svoji vypravěčskou dovednost.

Dále porotu zaujala **Anna Sedláčková** s ukázkou z knihy Fridy Nilssonové **Gorila a já**. Představila se jako velmi poutavá vypravěčka. Dokázala vytvořit napětí, představu, vztah k postavám i situaci. Lektorský tým se však zamýšlel nad výběrem úryvku, nad žánrem, zejména vzhledem k překvapivému vyústění poněkud sentimentálního příběhu. Možná ani Anička se svou pedagožkou si jím nebyly jisté, ale nesporné kvality přednesu vedly lektory k jejímu doporučení, na celostátní přehlídku jako náhradnici a získala také zlaté pásmo.

Zajímavé byla také vystoupení **Michala Cmola**, proto získal stříbrné pásmo.

Ve třetí kategorii postoupil **Theodore Dalziel** s Čapkovým textem **Tonda**. Ano, přednášet tuto povídku Karla Čapka ve třetí kategorii přehlídky dětských recitátorů vypadá jako nemožné. Ale Theodore nejen jako starší vypadá, ale i jeho vyprávění bylo naplněné jasným osobním postojem a vztahem k vyprávěnému příběhu prasete, jako by mluvil někdo mnohem starší. Zejména laskavý nadhled a poutavost to zapříčinily, v rozborovém semináři se navíc ukázalo, že výběr nebyl náhodný,

že recitátor má Čapka rád a čte ho běžně. Druhým **postupujícím** je **Jakub Zelík** s povídkou Stephena Kinga **Zde jsou tygři**. Vybraný úryvek, popisovaná základní situace, umožnil Jakubovi, aby si vytvořil uvěřitelný vztah k hlavní postavě, k šikanovanému Charlesovi. Vyprávěl pak velmi poutavě, barvitě, přehledně, s dobrou technikou řeči. Zejména atmosféra v závěru silně zapůsobila na publikum, ovšemže díky Jakubovým vypravěčským schopnostem. Oba postupující získali zlaté pásmo.

Mezi recitátory, kteří svým výkonem také zaujali, patřili **Filip Staněk** a **Veronika Kadlčíková**, kteří si odnesli stříbrné pásmo.

Ve čtvrté kategorii postoupila **Nikola Mačková** za interpretaci textu Ivana Vyskočila **Malý Alenáš**. Nikola nemá pedagogické vedení, nikdy nerecitovala. „Potkala“ nejdříve úryvek, začátek Vyskočilovy knížky, a ten ji natolik oslovil, že si sehnala knížku a rozhodla se přednášet. Její vypravěčské schopnosti (vnímání a předávání příběhu) a představivost se však projeví v plné míře. Zejména ocenitelný byl její cit pro osobitý autorův jazyk, ten plně respektovala a interpretovala. Druhým **postupujícím** je **Ondřej Kokoška** s ukázkou z románu **Stopařův průvodce Galaxií** Douglase Adamse. s velkým zaujetím popisoval Ondra vypjatou situaci ve vybraném úryvku. Dokázal publikum vtáhnout do atmosféry, a to velmi obrazotvorně, předal svůj postoj ke knížce, a i své pochopení její tematiky. Působil jako zkušený recitátor, dobrá technika řeči, kontakt i celkový dojem tomu nasvědčovaly. Oba postupující byli oceněni zlatým pásmem.

Kvalitní výkony podaly také **Tatiana Kollerová** a **Štěpánka Šuránková** ve spektru stříbrného pásma.

Výkony postupujících potvrdily vysokou úroveň recitační části přehlídky i výrazný potenciál mladých interpretů.

Kryštof Švehlík

PŘEHLÍDKA DĚTSKÉHO DIVADLA

UHERSKÝ BROD, 22.–23. DUBNA 2026, DŮM KULTURY

Krajská přehlídka Dětské scény v Uherském Brodě letos představila pestrou škálu dětské tvorby. Napříč jednotlivými soubory bylo patrné, že děti nejsou na scéně proto, že by musely, ale proto, že chtějí. Z představení vyzařovala radost ze společné tvorby, chuť objevovat a sdílet příběhy.

Z divadelních inscenací nejvýrazněji zaujal **Faethon** souboru ZUŠ Zlín, který porota doporučila k **postupu na celostátní přehlídce**. Proto soubor získal zlatý diplom. Inscenace pracovala s antickou látkou energickým a současně osobitě stylizovaným způsobem. Oceňovali jsme zejména odvahu mladých tvůrců hledat vlastní vztah k tradičnímu příběhu, výraznou kolektivní energii a autentický projev souboru. Právě schopnost propojit starý mýtus se současným divadelním jazykem mladých lidí činila z inscenace jeden z nejvýraznějších zážitků přehlídky.

Pozornost poroty si získaly i další inscenace. Doporučení k **postupu na celostátní přehlídce** získala také inscenace **O Ničem** nejmladšího souboru ZUŠ Uherský Brod. I tento

soubor byl oceněn zlatým diplomem. Inscenace je vytvořena na motivy knihy herce V. Brodského. Děti byly přirozené, rozuměly tomu, co hrají, jejich radost z herecké akce se přenášela na diváka. Některé použité rekvizity (jako je např. barevný papír v úvodu a nebo klobouk) působí v inscenaci spíše rušivě. Hra by byla přesvědčivější, kdyby si vystačila pouze s dětskou imaginací. Stejně tak by pomohlo i přesnější režijní vedení jednotlivých situací.

Stříbrný diplom obdržela **Vlčí trilogie** souboru **Dramaprevkové** ze ZUŠ Vsetín. Bronzovým diplomem byly oceněny inscenace **Černá hodinka pana Skřípala** souboru **Minikuny** ze ZUŠ Uherské Hradiště, **Indiánská pohádka** souboru **ADÉHÁDĚ** ze ZUŠ Kroměříž a **Naše třídní je mimozemšťan** souboru **Zlatá ryбка** ze ZŠ a ZUŠ Dolní Němčí. Zvláštní ocenění získaly také inscenace **Papírové světy** za propojení tance s divadlem, **5 dní** za společnou autorskou tvorbu a **Fimfárum** za herecké výkony mladého souboru.

Zajímavým tématem k diskusi byla také zkušenost slovenského člena poroty s tamním systémem přehlídek dětského divadla. Na Slovensku bývají soubory rozdělovány podle věku účastníků, což umožňuje přesněji reflektovat specifika jednotlivých skupin. Přestože český systém postupových přehlídek stojí na odlišných principech a méně akcentuje soutěžní rozměr, podobné zkušenosti mohou být inspirativním podnětem pro další odbornou debatu.

Lektorský sbor tvořili Peter Luptovský, Emilie Zámečnicková a Kryštof Švehlík.

Kryštof Švehlík

DENÍK DĚTSKÉ SCÉNY – ČÍSLO 0.

Odpovědná redaktorka: Iva Vachková. Redakční spolupráce Jakub Hulák. Fotografie na titulní straně: Vladimír Janek. Fotografie k článkům: archivy pořadatelů krajských přehlídek. Grafika a sazba Pavel Kocych. Tisk: DTP centrum Svitavy. Redakce sídlí ve 3. podlaží Fabriky Svitavy.

Uzávěrka čísla 0. - 9. června 2026 ve 23:00. Náklad 160 ks.